

Vidět Ježíše Krista
v jeho všemohoucnosti a milosti

Max Billeter

Vidět Ježíše Krista

v jeho všemohoucnosti a milosti

Lidé se setkávají s Pánem

Max Billeter

Přeloženo z „Jesus Christus sehen in seiner Allmacht und Gnade – Menschen begegnen dem Herrn“

Vydalo nakladatelství © **Beröa-Verlag Zürich** 2016

www.beroea.ch

Biblické citáty jsou uváděny dle kralického překladu (BK), výjimečně z Českého studijního překladu (ČSP), © **Nakladatelství KMS**, Praha 2009.

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO

Spolek pro šíření křesťanské vzdělávací literatury

Nabočany 19

538 62 Hrochův Týnec

www.sirenipismasvateho.cz

info@sirenipismasvateho.cz

2023

Obsah

Úvod	10
Rozdělení	11
Setkání během jeho dětství a mládí.....	12
Pastýři přicházejí k jeslím (Lukáš 2,8-20).....	12
Simeon bere Ježíše do náruče (Lukáš 2,25-35)	13
Hvězdáři přinášejí dary (Matouš 2,1-12)	15
Ježíš ve dvanácti letech v chrámě (Lukáš 2,41-52)	16
Setkání během jeho služby.....	18
Jan Křtitel a Boží Beránek (Jan 1,29-34)	18
Šimon dostává nové jméno (Jan 1,40-42)	19
Natanael, čestný Izraelita (Jan 1,43-51)	20
Nikodém přichází v noci k Ježíšovi (Jan 3,1-10).....	21
Žena u studny v Sichar (Jan 4,4-26)	22
Královský úředník a jeho syn (Jan 4,46-54)	24
Nemocná tchyně (Marek 1,29-31)	25
Od rybáře k rybáři lidí (Lukáš 5,1-11)	26
Muž, plný malomocenství (Lukáš 5,12-16).....	27
Ochrnutý je nesen k Ježíšovi (Lukáš 5,17-26)	29
Celník připravuje jídlo na počest Pána (Lukáš 5,27-32).....	30
Nemocný u rybníka Bethesda (Jan 5,1-18).....	31
Uchlá ruka a sobota (Lukáš 6,6-11).....	32
Setník a jeho služebník (Lukáš 7,1-10).....	33
Vdova z Naim a její jediný syn (Lukáš 7,11-17).....	34
Zklamaný prorok (Lukáš 7,18-23)	35
Plačící hřišnice (Lukáš 7,36-50).....	37
Posedlý Gadarenský (Lukáš 8,26-39).....	38

Kníže školy (synagogy) přichází k Pánu (Marek 5,21-24)	39
Nemocná žena se dotýká jeho šatů (Marek 5,25-34).....	40
Vzkříšení Jairovy dcery (Marek 5,35-43)	41
Dva slepí jsou uzdraveni v domě (Matouš 9,27-31)	42
Posedlý – slepý a němý (Matouš 12,22-32)	43
Matka prosí za svou dceru (Matouš 15,21-28).....	44
Neslyšící se stává slyšícím a správně mluví (Marek 7,31-37)	45
Slepý se stává vidoucím ve dvou krocích (Marek 8,22-26)	47
Politováníhodný chlapec (Marek 9,14-29)	48
Ježíš staví dítě do středu (Matouš 8,1-14).....	49
Žena přistižená při cizoložství (Jan 8,1-11).....	50
Milosrdný Samaritán (Lukáš 10,23-37).....	52
Pán u Marty a Marie (Lukáš 10,38-42)	53
Ten, který se narodil slepý, vidí Božího Syna (Jan 9,1-41).....	55
Žena s duchem slabosti (Lukáš 13,10-17).....	56
Ježíš u knížete (vůdce) farizeů (Lukáš 14,1-24)	57
Uzdravení deseti malomocných (Lukáš 17,11-19).....	59
K Pánu Ježíši přinášejí děti (Marek 10,13-16).....	60
Bohatý mladý muž zarmoucen odchází (Marek 10,17-31).....	61
Matka Jakuba a Jana (Matouš 20,20-28).....	63
Slepý Bartimeus volá (Lukáš 18,35-19,1).....	64
Zacheus vylézá na strom (Lukáš 19,1-10).....	66
Vzkříšení Lazara (Jan 11,1-44)	67
Setkání před a během jeho ukřižování	69
Maria z Betanie pomazává Pána (Jan 12,1-8).....	69
Řekové slyší slovo o pšeničném zrnu (Jan 12,20-24).....	70
Jidáš Išariotský, zloděj a zrádce (Lukáš 22,47-53).....	71

Kristus před synedriem (Matouš 26,59-68).....	72
Ježíš před Herodem (Lukáš 23,6-12)	73
Ježíš před Pilátem (Jan 18,28-19,16)	74
Spasitel a zločinec (Lukáš 23,39-43)	76
Ježíš se stará o svou matku (Jan 19,25-27).....	77
Setkání po jeho vzkříšení	79
Maria Magdaléna u prázdného hrobu (Jan 20,1-18).....	79
Pán a Emauští učedníci (Lukáš 24,13-32)	80
Vzkříšený uprostřed svých učedníků (Jan 20,19-23)	82
Ježíš Kristus a „nevěřící“ Tomáš (Jan 20,24-29)	83
Lovení ryb a Pánův oheň z uhlí (Jan 21,1-14)	85
Pán svěřuje Petrovi své ovce (Jan 21,15-19)	86
Vyvádí je ven až do Betanie (Lukáš 24,50-53)	87
Setkání po jeho nanebevstoupení	90
Štěpán vidí Syna člověka v nebi (Skutky 7,51-60)	90
Pavel slyší hlas z nebe (Skutky 9; 22; 26).....	91
Jan vystupuje nahoru do nebe (Zjevení 5,1-14)	93

Úvod

Boží Syn se před asi 2000 roky stal člověkem a žil zde na zemi. Tato skutečnost má pro každého věřícího veliký význam. Bůh použil čtyři pisatele, aby nám podali zprávu o této vzácné době. Tak vlastněme čtyři božsky inspirovaná vyprávění o životě, smrti a o vzkříšení Pána Ježíše.

Evangelia nám podávají zprávu o tom, že mnoho lidí se osobně setkalo s Ježíšem Kristem. Ačkoli byl často obklopen velkými zástupy a kázal před mnoha lidmi, přece měl zájem o problémy a situace jednotlivců. Jeho jednání s různými lidmi a způsob, jak přistupoval k jejich potřebám, dávají zvláště vystupovat velikosti a dokonalosti našeho Spasitele.

O mnoha událostech máme zmínku jen od jednoho nebo dvou pisatelů. O některých setkáních píše tři a zřídka kdy všichni čtyři evangelisté. Biblická vyprávění více pisatelů o stejné události se někdy v jednotlivých výpovědích od sebe liší. Tyto rozdíly se vysvětlují zvláštním úkolem dotyčného pisatele. Jak souhlas, tak také rozdíly potvrzují božskou inspiraci.

Nemůžeme tyto vícenásobné zprávy spojovat do jednoho příběhu. Takový pokus by zatemňoval božský obraz a působil by proti božskému úmyslu. Proto vždy budeme udávat oddíl dotyčného Evangelia, který je základem našeho komentáře.

Někdy působil Pán vskrytu, jindy na veřejnosti. Některým uzdraveným přikázal, aby se ukazovali pro svědectví, jiným přikázal, aby to nikomu neříkali. Často nemocné uzdravil ihned, někdy však počkal a několikrát uzdravil ve dvou krocích. Právě rozdíly v jeho jednání nás povzbuzují, abychom o těchto božských zprávách přemýšleli. Vše, co inspirovaní pisatelé sdělují nebo vypouštějí, má velký význam.

Pokusíme se tato setkání představit v jejich přibližné časové následnosti. Zvláštní způsob pohledu různých pisatelů a prorocký význam příběhu budeme připomínat jen tehdy, když to bude potřebné k lepšímu porozumění události.

Při tomto uvažování chceme na jedné straně ukázat, s jakým postojem člověk může pro sebe čerpat z božských zdrojů milosti. „*Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.*“ Na druhé straně je naším úmyslem ukázat něco ze vznešené velikosti a dokonalosti Pána Ježíše Krista. Jeho chování a jeho slova se budou dotýkat našeho srdce a budou mít utvářející vliv na

náš křesťanský život. S údivem si uvědomíme: Boží Syn zná také mě, pomáhá i mně. V každé situaci a v každém stavu mohu jít k Němu. Rozumí mi a ve své milosti a své moci mi pomůže.

Rozdělení

V životě Pána Ježíše na zemi, který je možné rozdělit do čtyř oddílů, zkřížilo jeho cestu mnoho lidí. Jednotliví věřící viděli Krista také po jeho nanebevstoupení. Proto rozčleníme setkání s Ním na pět částí:

- a) Jeho dětství a mládí až do věku asi 30 let: O této době nevíme mnoho. Jen Matouš a Lukáš nám o tom něco říkají.
- b) Doba jeho služby, trvající asi tři roky: Z této doby nám všichni čtyři evangelisté podávají podrobné zprávy.
- c) Hodiny jeho utrpení a jeho ukřižování: Tuto dobu Lukáš nazývá „hodinou člověka a mocí temnosti“. Začíná proroctvím nejvyššího kněze Kaifáše a končí bodnutím kopí vojáka. Potom byl Ježíš položen do hrobu.
- d) Doba od jeho vzkříšení až k jeho nanebevstoupení: V těchto 40 dnech se zjevil věřícím ve svém těle vzkříšení.
- e) Období, ve kterém je Ježíš Kristus vykoupenými viděn jako oslavený člověk v nebi. Tato setkání nacházíme ve Skutcích apoštolů a ve Zjevení.

Setkání během jeho dětství a mládí

Pastýři přicházejí k jeslím

Lukáš 2,8-20

Tedy řekl jim anděl: Nebojte se; nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, která bude všemu lidu. Nebo narodil se vám dnes spasitel, který jest Kristus Pán, v městě Davidově.

Velká radost!

Při Ježíšově narození se zjevují andělé. Tím je jasné, jak důležitá je tato událost. Andělé plesali, když Bůh stvořil zemi (Job 38,7). Nyní plesají, když se Boží Syn stává člověkem. V tomto malém dítěti vidí svého Boha a Stvořitele. Tito prostí pastýři, kteří na poli bdí nad svým stádem, se vyznačují pozorností. I v noci se soustředí na svůj úkol a věrně ho plní. Na uvolnění a zábavu nemají čas.

Tak se nalézají na správném místě a v dobrém vnitřním stavu, aby mohli obdržet andělovo poselství.

„Narodil se vám dnes spasitel, který jest Kristus Pán, v městě Davidově.“ Ve Starém zákoně na sebe Boží Syn několikrát vzal tvářnost člověka nebo anděla, aby se setkal s lidmi a mluvil k nim.

V Betlémě se ale On sám narodil jako člověk. To, co se zde děje, je obdivuhodné a jedinečné: On se stává opravdovým člověkem, aby věčně zůstal člověkem. V Něm, tj. v jeho lidském těle, přebývá celá plnost Božství (Kol. 2,9). Jako novorozené dítě je Ježíš obvinut plenkami. Jak tak leží v jeslích, je vyjádřením největší lidské slabosti a bezmocnosti. Zároveň je Osobou, která nese vesmír slovem své moci.

Poselství k pastýřům má židovský charakter a říká nám o dítěti tři věci: On je jejich Zachránce, jejich Kristus a jejich Pán. Také pro nás, kteří dnes věříme v Pána Ježíše, se On ukazuje pod těmito třemi pohledy:

- Jako *Zachránce* nás osvobodil od otroctví hříchu.
- Jako *Kristus* nám ve své Osobě dává hluboký a trvalý obsah života.
- Jako *Pán* je pro nás autoritou, které se rádi podřizujeme.

Ty mnohé nebeské bytosti s jásotem sborově říkají:

- „*Sláva na výsostech Bohu.*“ Ježíšovo narození ukazuje nejprve Boží slávu v nebi. Tohoto všemohoucího Boha andělé znali v jeho moci a moudrosti jako Stvořitele. Avšak nyní se v tom, že se jeho Syn stal člověkem, zjevuje jako Bůh, jehož milost převyšuje hřích. Neodvrací se od hříšného člověka, nýbrž nabízí mu milost. Tato Boží sláva byla už tu a tam viditelná, když po pádu do hříchu navštěvoval lidi. Narozením Pána Ježíše se však plně zjevila.
- „*Na zemi pokoj.*“ Za druhé přináší to, že se stal člověkem, pokoj pro všechny, kteří Ho přijmou. Výsledkem bude pokoj na celé zemi, až On bude uznán jako Kníže pokoje.
- „*V lidech zalíbení*“ /přel. /. Za třetí narození Pána Ježíše jasně ukazuje, že Bůh má zalíbení v lidech. To, že se Jeho Syn stal člověkem, je největší důkaz jeho blahovůle a milujícího zájmu o nás lidi.

Boží poselství doprovázené jásáním andělů – vyvolává u pastýřů tři reakce:

- a) Říkají jeden k druhému: „*Pojďme až do Betléma a vizme tu věc, která se stala, o níž Pán oznámil nám.*“ Jít k Pánu Ježíši a hledět na Něho, to je velká výsada věřících. Když s modlitbou čteme Bibli, bude nám Duch Svátý představovat Pána jako velikého. Budeme Ho a jeho slávu vidět očima svého srdce.
- b) „*Rozhlašovali, co jim pověděno bylo.*“ Zaměstnávání se Pánem Ježíšem pomocí Božího slova nás činí schopnými následovat jeho šlépějí. Tím jsme pro Něho světlém a svědectvím v temném světě.
- c) „*Velebili a chválili Boha.*“ Hluboké dojmy, které obdržíme, když hledíme na jeho Osobu, mají za následek ještě něco: Chválíme Boha a klaníme se Mu, když Mu mluvíme o jeho Synu.

Simeon bere Ježíše do náruče

Lukáš 2,22-35

A aj, byl člověk v Jeruzalémě, jemuž jméno Simeon. A člověk ten byl spravedlivý a nábožný, očekávající potěšení Izraelského, a Duch svatý byl v něm.

Naplněný život!

Simeon se setkává s dítětem Ježíšem v chrámě. Není ani kněz, ani prorok. Je prostě bohabojný a spravedlivý člověk – zástupce věrného zbytku v Izraeli.

Jako takový má zármutek nad zlým stavem svého lidu a očekává Mesiáše, který Izraeli pronese útěchu.

Duch Svátý je na něm, potvrzuje jeho dobré smýšlení a dává mu světlo o Božích myšlenkách. Skrze Ducha přijímá proroctví, že ještě prožije příchod Pána.

„Ten přišel, ponuknut byv od Ducha, do chrámu. A když uvodili rodičové Ježíše děťátko, aby učinili podle obyčeje zákona při něm...“ Nyní vše vede sám Bůh. V souladu se zákonem přinášejí rodiče 33 dnů po narození dítě do chrámu (3. M. 12,4-6). Ve stejnou dobu tam vede Duch Svátý starého Simeona, který je krátce před smrtí.

„Tedy on vzal jej na lokty své i chválil Boha a řekl: nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého v pokoji.“ S Ježíšem na svých loktech chválí Boha a děkuje Mu za osobní požehnání, které dostává skrze Krista. Drží ve své náruči Toho, který je Božím spasením. Proto pro něho ztrácí smrt svou hrůzu. Nyní může v pokoji odejít domů.

Pak se jeho srdce rozšiřuje: *„Nebo viděly oči mé spasení tvé, které jsi připravil před obličejem všech lidí. Světlo k zjevení národům, a slávu lidu tvého Izraelského.“* Trochu poznává, jaký rozsah má příchod Pána Ježíše: Jeho světlo osvítí všechno. Bůh se v Kristu zjevuje národům a dává izraelskému národu slávu. Simeon vyslovuje toto dvojí požehnání, aniž by mluvil o dobách, kdy se naplní.

Když má božského Spasitele na svých loktech, nežehná Jemu, nýbrž jeho rodičům. Divme se, jak rozumí Božím myšlenkám a jak podle nich jedná.

Marii, matce Pána, vysvětluje, jakým účinkem bude působit její dítě na jednotlivé lidi: *„Aj, položen jest tento k pádu a k povstání mnohým v Izraeli.“* Skrze jeho Osobu přijdou pyšní k pádu a ti, kteří jsou zkroušeného a skloněného srdce, budou vyvýšeni.

Dítě Ježíš se stane *„znamením, kterému bude odpíráno“*. Ačkoli Simeon mluví o příchodu Pána na zem, blíží se ve svých posledních poznámkách k jeho smrti na kříži. Odpor vůdčí vrstvy v Izraeli dosáhl svého vrcholu v zabití Mesiáše. Pod křížem se naplnila slova k Marii: *„A tvou vlastní duši pronikne meč.“*

Na kříži Golgoty se vše zjevilo: moc Satana, špatnost lidí, slabost učedníků, láska Krista a Boží milost.

Hvězdáři přinášejí dary

Matouš 2,1-12

Když se pak narodil Ježíš v Betlémě Judově za dnů Heródesa krále, aj, mudrci od východu slunce vypravili se do Jeruzaléma, řkouce: Kde jest ten narozený král Židovský? Nebo viděli jsme hvězdu jeho na východu slunce, a vypravili jsme se, abychom se klaněli jemu.

Hluboká úcta!

Tento příběh je všeobecně dobře známý. Mnozí se domnívají, že to byli tři mágové, kteří cestovali do Betléma. Znají dokonce jejich jména. Avšak o tom v Bibli nic není.

Z Baláмова proroctví: „*Uzřím jej, ale ne nyní, pohledím na něj, ale ne z blízka. Vyjde hvězda z Jákoba, a povstane berla z Izraele*“ (4. M. 24,17), mohli upřímní lidé z národů vědět, že v Izraeli povstane panovník. Možná znali také Danielovy prorocké výpovědi o budoucím králi (Dan. 7,13.14). Tento prorok byl i mezi národy známým mužem, protože měl ve vládě Babiloňanů, Médů a Peršanů vysoké postavení.

Tito mudrci z východní země věřili v Boha. Navíc to byli hvězdáři. Pozorovali nebe, aby viděli hvězdu, která měla vyjít při narození Pána. Když se ukázala, cestovali do Jeruzaléma.

Přípravy a cesta trvaly pravděpodobně několik týdnů. Když přijeli do Jeruzaléma, ptali se: „*Kde jest ten narozený král Židovský? Nebo viděli jsme hvězdu jeho na východu slunce, a vypravili jsme se, abychom se klaněli jemu.*“ K jejich velkému údivu na královském dvoře ani u židovské vůdčí vrstvy nikdo nic nevěděl o jeho narození. Jak pokořující to bylo pro tyto vznešené a náboženské lidi, když museli slyšet od pohanů, že se narodil zaslíbený Král!

„*To uslyšev Heródes král, zarmoutil /zděsil/ se i všecken Jeruzalém s ním.*“ Zděšení byla reakce krále a obyvatel Jeruzaléma. Tím se naplnilo slovo Simeonovo, že božskému znamení v Osobě Pána Ježíše bude odpíráno (Luk. 2,34). Tento odpor lidí proti Kristu byl důkazem jejich nepřítelství proti Bohu. Mágové pravděpodobně neprohlédli královo pokrytectví a vražedné plány. Ale Bůh sám je ochránil od toho, aby se stali pomocníky tohoto krutého panovníka.

Nejvyšší kněží a učení v zákoně mohli hned udat místo narození: „*A ty, Betléme, země Judská, nikoli nejsi nejmenší mezi knížaty Judskými; neboť z tebe vyjde vývoda, který pásti bude lid můj Izraelský.*“ Měli známost Písma, ale jejich srdce netlouklo pro Pána Ježíše. Vedeni těmito slovy Bible, potvrzenými – k jejich velké radosti – hvězdou, cestovali mágové do Betléma.

„I všedše do domu, našli děťátko s Marií matkou jeho, a padše, klaněli se jemu: a otevřevše poklady své, obětovali jemu dary, zlato a kadidlo a mirru.“ Bůh sám se staral o to, aby jeho Synu byla těmito hvězdáři prokázána čest. Cenné dary, které s sebou přinesli, svědčily o velebeníhodné Osobě tohoto svatého dítěte.

Ježíš ve dvanácti letech v chrámě

Lukáš 2,41-52

I stalo se po třech dnech, že našli jej v chrámě, an sedí mezi doktory, poslouchaje jich, a otazuje se jich. A děsili se všichni, kteří jej slyšeli, nad rozumností a odpověďmi jeho.

Boží milost byla na Něm!

Tato zpráva o našem Pánu má neobyčejnou krásu. Jeho dokonalost, která plně odpovídá jeho věku, se zjevuje nádherným způsobem. Když k tomu chceme vyjádřit několik myšlenek, cítíme, že potřebujeme zvlášť Boží milost, abychom našli správná a hodící se slova. Jsme si vědomi, že Ježíš Kristus také ve věku dvanácti let ve své Osobě jako věčný Bůh a pravý člověk daleko přesahuje všechny lidské možnosti chápání.

Přesto: Může být něco většího, než přemýšlet o Pánu Ježíši? Hledět na Něho v každém věku a ve všech jeho vztazích prohlubuje naše velebení a činí nás schopnými následovat Ho v jeho šlépějích.

První člověk byl Bohem stvořen jako dospělý muž. Ježíš Kristus, Člověk z nebe, vyrůstá od dítěte k muži. V tomto ohledu byl člověkem více než Adam.

„A Ježíš prospíval moudrostí, a věkem, a milostí, u Boha i u lidí.“ Vyvíjel se duševně a tělesně. V každé fázi svého lidského vývoje nalézal plný souhlas Boha a uznání lidí.

„I stalo se po třech dnech, že našli jej v chrámě, an sedí mezi doktory /učiteli/, poslouchaje jich, a otazuje se jich.“ Ježíš Kristus je zosobněná moudrost. Jeho poznání daleko převyšuje porozumění učitelů. Přesto naslouchá a klade otázky.

Tento postoj, který odpovídá jeho věku, potvrzuje to, co jen On mohl o sobě říci: *„Jsem tichý a pokorný srdcem.“* Přesto nemůže jeho dokonalé vědění zůstat skryto: *„A děsili se všichni, kteří jej slyšeli, nad rozumností a odpověďmi jeho.“*

Na výčitku rodičů reaguje otázkou: *„Zdali jste nevěděli, že v těch věcech, které jsou Otce mého, musím já býti?“* Vždy, i ve věku dvanácti let, si je jako věčný Syn vědom svého osobního vztahu k Otci. Jeho rodiče by Ho s bolestí nehledali, kdyby ve víře poznali vztah, který On má ke svému Bohu a Otci.

„A byl poddán jim.“ Ačkoli Ježíš je věčný Bůh a Stvořitel vesmíru, podřizuje se rodičům. Tato sláva v jeho člověčenství vyvolává náš obdiv a slouží všem dětem jako dokonalý příklad. Jeho příklad je povzbuzuje, aby poslouchaly své rodiče.

Setkání během jeho služby

Jan Křtitel a Boží Beránek

Jan 1,29-34

Druhého dne uzřel Jan Ježíše, an jde k němu. I dí: Aj, Beránek Boží, který snímá hřích světa.

Aj, Beránek Boží!

Zde dochází k neobyčejnému setkání. Jan Křtitel vidí k sobě přicházet Ježíše a vydává velkolepé svědectví jeho nevyzpytatelné a dokonalé Osobě.

Zvoláním: „Aj, Beránek Boží!“ vede Jan zraky lidí k Ježíšovi a plní tím nejdůležitější úkol každého Božího služebníka. Bezprostředně potom mluví o Golgotě a jasně ukazuje, že Bůh sám dává oběť. Potvrzuje Abrahamovu odpověď Izákovi: „*Bůh opatří sobě hovádko /ovečku/ k oběti zápalné.*“

Nato prorok činí tajemný výrok: „*Po mně přichází muž, který má přednost přede mnou, neboť byl přede mnou.*“ (přel.) Ve svém lidství se Ježíš narodil „po“ Janovi, ve svém božství stojí daleko „nad“ ním a ve své věčné existenci je „před ním“.

Ve Starém zákoně jsou zmiňována různá obětní zvířata. Všechna ukazují na obětní smrt našeho Pána. V Novém zákoně však nalézáme už jen beránka, který je použit na Osobu a oběť Pána Ježíše. **Čistota** a **oddanost** jsou v Bibli ukázané vlastnosti beránka, které se dokonale hodí na Ježíše Krista. Čistota je dokumentována ve 2. Mojžíšově 12,5: „*Beránka bez vady... míti budete.*“ Oddanost je nám představena v Izaiášovi 53,7: „*Pokutován jest i ztrápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabití veden byl, a jako ovce před těmi, kdo ji stříhou, oněměl, aniž otevřel úst svých.*“ Jako potvrzení těchto vlastností na Něho přichází po jeho křtu Duch Boží jako holubice.

Jan v tomto setkání s Ježíšem Kristem mluví o dvou neobyčejně významných činech. Jeden vykonal Pán na zemi a druhý v nebi:

- a) „Aj, Beránek Boží, který snímá hřích světa!“ Toto dílo vykonal na světě, a sice svou obětní smrtí na kříži. Tam, kde Bůh byl hříchem zneuctěn, Boží Beránek ve své smrti jako ta pravá zápalná oběť Boha, co se týká hříchu, nekonečně a provždy oslavil. Tím bylo zneuctění skrze hřích před

Božíma očima odňato. Jako následek toho nabízí nyní všem lidem milost a věčný život. Navíc na základě této oběti bude ještě hřích se všemi svými důsledky odstraněn z vesmíru.

- b) *„Nad kým uzříš Ducha sestupujícího a zůstávajícího na něm, ten jest, který křtí Duchem svatým.“* Když Pán Ježíš byl pokřtěn, sestoupil na Něho Duch Svatý. To bylo potvrzení jeho čistého, bezhříšného lidství. Tím také Bůh jasně ukázal, že Ježíš je ten zaslíbený Mesiáš, Boží Syn (Jan 1,49/50/). Po svém nanebevstoupení obdržel „zaslíbení Ducha Svatého“, aby Ho v den Letnic vyžil na věřící. To byl ten druhý čin – křest Duchem Svatým.

Jeho obětní smrt na kříži dává každému člověku možnost být smířen s Bohem. Ten, kdo uvěří evangeliu spasení, je zapečetěn Duchem Svatým ke dni vykoupení.

Šimon dostává nové jméno

Jan 1,40-42 /41-43 (BK)/

A pohledv naň Ježíš, dí: Ty jsi Šimon, syn Jonášův, ty slouti budeš Céfás, což se vykládá Petr.

Živý kámen!

Ondřej slyší Jana Křtitele říci: *„Aj, Beránek Boží!“* Tu jde za Ježíšem Kristem a zůstává u Něho jeden den. To na něho silně zapůsobilo a přesvědčilo ho to o jeho slavné Osobě, takže vyhledává svého bratra Šimona a vede ho k Ježíšovi.

Vést lidi k Spasiteli – to je Ondřejova zvláštní schopnost (Jan 12,20-22). Zde ji používá ve své rodině. Jaká je to milost, když nás naši rodiče nebo sourozenci vedli k Pánu Ježíši!

Petr rád mluví, hovoří často a rychle! Avšak při svém prvním setkání s Pánem mlčí. Prožívá, jak v tomto prostém a pokorném člověku přebývá celá plnost Božství.

„Ty jsi Šimon, syn Jonášův, ty slouti budeš Céfás, což se vykládá Petr /kámen/.“ Boží Syn, který je světlo a život, přehlíží celý život tohoto spontánního a živého muže. Oslovuje ho jako „Šimona“, a ukazuje mu tím, čím je od přirozenosti. Novým jménem „Céfás /Kéfás/“ mu ukazuje na to, čím je podle

Boží rady.

Petr jistě tehdy ještě nerozuměl významu svého nového jména (= kámen). Když Pán později opakuje a potvrzuje jeho nové jméno, porozuměl, že církev se skládá z živých kamenů a že je založena na Kristu, na Skále (Mat. 16,18).

Natanael, čestný Izraelita

Jan 1,43-51 /44-52 (BK)/

Vida Ježíš Natanaele, an jde k němu, i dí o něm. Aj, právě Izraelitský, v němžto Isti není. Řekl mu Natanael: Jak ty mne znáš? Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Prv než tě Filip zavolal, když's byl pod fíkem, viděl jsem tebe. Odpověděl Natanael a řekl jemu: Místře, ty jsi Syn Boží, ty jsi ten král Izrael-ský.

Nebe je otevřené!

Když Natanael slyšel zvěst: „*O kterém psal Mojžíš v zákoně a proroci, našli jsme, Ježíše, syna Josefova z Nazaréta,*“ zeptal se spontánně: „*A může z Nazaréta co dobrého býti?*“ Z této poznámky se učíme, že Nazaret bylo opovržené a vykřičené místo. Protože náš Pán tam vyrostl, byl nazván Nazaretským. Toto jméno mu dali nejprve jeho nepřátelé (Marek 1,24), ale pak bylo všeobecně přejato. Dokonce Boží andělé ho tak jmenovali (Marek 16,6). Matouš píše, že proroci předem řekli: „*Nazaretský slouti bude.*“ (2,23) Konkrétní odpovídající výrok ve Starém zákoně hledáme nadarmo. Když však poznáme, že Nazaret znamená „*výchonek /výstřelek/*“, stává se vše jasným a jednoduchým. Ježíš Kristus byl vícekrát proroky takto nazván (Jer. 23,5; 33,15; Zach. 3,8; 6,12). Jako výchonek byl ten jediný bezhříšný a spravedlivý člověk. Tak se toto jméno, které mu bylo dáno z opovržení, stalo pro Něho čestným titulem!

Mnoho lidí má tak jako Natanael chybný názor na Ježíše Krista. Tomuto problému můžeme vyjít vstříc tím, že je seznámíme s Ním. „*Pojď a viz!*“ Filip se pokouší překonat Natanaelův odpor tím, že ho vyzývá, aby si sám udělal úsudek. A skutečně dochází k setkání s Ježíšem.

Rozhovor, který se mezi nimi rozvíjí, je velice zajímavý. Ježíš Kristus uznává upřímnost tohoto muže. Natanael je pořád ještě trochu opatrný. Proto se

Ho ptá: „*Jak ty mne znáš?*“ Tu vystupuje božství Pána Ježíše. On o Natanae-
lovi ví vše: „*Prvé než tě Filip zavolal, když's byl pod fíkem, viděl jsem tebe.*“
To tohoto upřímného Izraelitu přesvědčí. Uznává Ježíše za ohlášeného krále
Izraele (Žalm 2).

Tím je vytvořen předpoklad, aby o NĚm poznal více a větší věci. Pán Ježíš se
mu zjevuje ve své slávě jako „*Syn člověka*“. Pod tímto jménem vládne nejen
nad Izraelem, nýbrž nad celým stvořením (Žalm 8).

„*Amen, amen pravím vám: Od tohoto času uzříte nebe otevřené, a anděly
Boží vystupující a sestupující na Syna člověka.*“ Andělé, kteří po nebeském
žebříku vystupují a sestupují, ukazují na dva velké pohyby Pána Ježíše. On,
který po svém vzkříšení vystoupil do nebe, předtím sestoupil z nebe. Nebe
je otevřeno:

- Jeho sestoupením je Boží milost nabídnuta všem lidem.
- Jeho vystoupením jsou věřící přivedeni k Bohu.

Jak při svém příchodu z nebe, tak i při svém vystoupení do nebe je Ježíš Kris-
tus Osoba, které je věnována pozornost a služba andělů.

Nebe je otevřeno – to je velkolepá a milosti plná skutečnost!

Nikodém přichází v noci k Ježíšovi

Jan 3,1-10

*Byl pak člověk z farizeů, jménem Nikodém, kníže Židovské. Ten přišel k Ježí-
šovi v noci a řekl jemu: Mistré, víme, že jsi od Boha přišel mistr; nebo žádný
nemůže těch divů činiti, které ty činíš, leč by Bůh byl s ním. Odpověděl Ježíš
a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže
viděti království Božího.*

Učitel je vyučován!

Mnozí uvěří v Pána Ježíše, když vidí jeho znamení. Je to však jen rozumové
přesvědčení. Svědomí a srdce se na něm neúčastní. Nikodém je jeden z nich.
Vnější projevení moci Pána Ježíše v něm vzbuzuje naději, že tento rabi může
dát odpověď na hluboké otázky a přání jeho srdce. Samozřejmě rozumí
tomu, že má svět proti sobě, když k Němu jde. Proto přichází v noci. To není
zrovna odvážné. Avšak přichází k Němu, a to je rozhodující!

V jeho oslovení se odráží jeho vysoké společenské postavení, a přesto jsou

jeho slova míněna upřímně a odpovídají skutečností. Ježíš na to neodpovídá, nýbrž mluví bezprostředně o otázkách jeho srdce. On sám tyto otázky v Nikodémovi vzbudil. Při tomto nočním setkání na ně odpovídá. Ještě jednou se naplňuje jeho slovo, že přišel, aby „hledal a spasil, co bylo zahynulo“. Pán Ježíš hledá a probouzí v lidských srdcích potřeby, které může utišit jen On sám. Jen On může zachránit a dát životu smysl.

„Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího.“ Abychom mohli Ježíše Krista ve víře poznat a rozumět jeho naučení, potřebujeme nový život. Jen ten, kdo je znovuzrozen, může Pána skutečně následovat.

Divíme se otázce tohoto učeného muže: *„Zdali může po druhé v život matky své vjíti a naroditi se?“* Nikodém nerozumí duchovnímu významu slov Pána Ježíše. Ještě věří v obnovení a polepšení přirozeného člověka. Až dodnes je víra v dobro v člověku daleko rozšířený a oblíbený názor. Ponechává člověku jeho pýchu a dává mu možnost svou vlastní moudrostí a vlastní silou u sebe něco zlepšit. Podle lidských měřítek se tak leccos podaří. Sám Pán uznává mravně vysoko stojící chování jednoho mladého muže (Marek 10,21). Ale aby člověk mohl trvale vidět Boží království a provždy vejít do tohoto království, je nutné nové narození. Proto Pán prohlašuje: *„Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vjíti do království Božího.“* Bůh vykoná toto jedinečné dílo, když se člověk obrátí, tím, že v síle Ducha Svatého použije Boží slovo na srdce a na svědomí. Tím je nasměrování života očištěno a změněno. Základem k tomu je obětní smrt Pána Ježíše na kříži (1. Jana 4,9)

Žena u studny v Sichar

Jan 4,4-26

Musil pak jíti skrze Samaří. I přišel k městu Samařskému, které slove Sichar, vedle popluží /pole/, které byl dal Jákob Josefovi, synu svému. Byla pak tu studnice Jákobova. Protož ustav na cestě Ježíš, posadil se tak na studnici.

Žízeň je uhašena!

„Dej mi pít!“ Touto pokornou prosbou otevírá Ježíš ústa a srdce této nábožensky založené, ale hříšné ženy. Je pyšná na starou studnu, z které pil už patriarcha Jákob, jeho synové a jeho dobytek. Tento sklon k náboženským tradicím sytí její pýchu, avšak nebrání jí v tom, aby žila v těžkých hříších. Ve své žízni po naplnění života hledá své štěstí v náboženství a v hříchu. Ale ani

jedno z toho dvojího neutiší hlubokou touhu lidského srdce.

„Každý, kdo pije vodu tuto, žízni bude opět, ale kdo by se napil vody té, kterou já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterou já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýšticí se k životu věčnému.“ Tím žena dostává božskou nabídku: živou vodu! To je věčný život, který v síle Ducha Svatého tiší žízeň srdce. Tento život je ve věčím zdrojem, který ho uschopňuje mít s Bohem společenství a nakonec ho přivádí do vlasti věčného života, do domu Otce.

Ona tuší, že tento božský dar může utišit její touhu. Proto prosí: *„Pane, dej mi té vody.“*

„Jdi, zavolej muže svého, a přijď sem!“ Pán Ježíš je připraven prokázat milost, a tak odkrývá smutnou pravdu o jejích hříších. S hlubokou láskou a dokonalým taktem se ptá na jejího muže. O jejích hříších musí být promluveno a musejí být dány do pořádku podle Boha, aby mohla obdržet tuto živou vodu.

„Nemám muže.“ Její vyznání je pravé, ale neúplné. Pán to ve své milosti přijímá a ve své lásce je doplňuje: *„Dobře’s řekla: Nemám muže. Nebo’s pět mužů měla, a nyní, kterého máš, není tvůj muž.“* Toto jemné a laskavé jednání Pána vyvolává už 2000 let hluboký obdiv v srdcích věřících.

„Otcové naši na této hoře klaněli se, a vy pravíte, že v Jeruzalémě jest místo, kde náleží se klaněti.“ Nepřekvapuje mě, že žena nyní mluví o tématu velebení a o místě velebení. Pro srdce vykoupeného je samozřejmou věcí klanět se tomu Bohu, který ho vykoupil. Nemnoha slovy Pán vysvětluje: *„Jde hodina, a nyní jest, kdyžto praví velebitelé klaněti se budou Otcí v duchu a v pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se klaněli jemu.“* Křesťanští velebitelé znají Boha jako Otce, který má Syna, kterého miluje a který jeho touhu plně uspokojuje. Tohoto milovaného Syna dal jako obětního Beránka na kříži Golgoty na smrt. Práví velebitelé odpovídají na Otcovo hledání chválením, které má za obsah vydání Syna až na smrt.

Při četbě o tomto setkání zjišťujeme, jak ocenění Pána v srdci této pozoruhodné ženy roste: Nejprve je pro ni prostě Židem. Ale rychle pochopí, že On je zvláštní Osoba, i když Ho nepovažuje za většího, než byl patriarcha Jákob. Avšak mýlí se. Nato Ho uznává jako Pána a později v Něk vidí proroka. Na konci příběhu ho vyznává jako Krista.

Královský úředník a jeho syn

Jan 4,46-54

Tedy opět přišel Ježíš do Kány Galilejské, kde učinil byl z vody víno. I byl jeden královský služebník v Kafarnaum, jehožto syn nemocen byl. Ten uslyšev, že by Ježíš přišel z Judstva do Galilee, šel k němu, a prosil ho, aby sestoupil a uzdravil syna jeho, neboť počínal umíratí.

Sestup, dříve než mé dítě umře!

Galilea je území, kde žijí opovrzení a chudí z izraelského lidu. Je nám nápadné, že se Ježíš Kristus rád zdržuje u prostých a opovrhovaných lidí. Činí to nejen proto, že bohatí a vážení Jej všeobecně odmítají, nýbrž protože On má ve svém slitování soucit s lidmi, kteří potřebují pomoc a o něž sotva kdo dbá.

Podle Božího plánu a v dokonalé závislosti na Něm jde Ježíš poslušně na to místo, kde proměnil vodu ve víno. Tehdy v Káně tímto divem ukázal cenu a působení Božího slova: Voda mluví o jeho očisťující síle a víno o radosti, kterou nám dává – radosti, která je zcela nezávislá na životní situaci.

Nyní se objevuje královský úředník. Jeho srdce nenaplňuje radost, nýbrž starost. Jeho nemocný syn ho žene ke Spasiteli. Přeje si, aby Ježíš přišel a uzdravil ho. Avšak Pán ho zkouší: Je jeho těžkost opravdová, nebo chce snad ve svém domě prožít něco senzačního?

A hle, nyní se ukazuje jeho hluboká starost o jeho na smrt nemocného syna a jeho víra v Osobu Pána Ježíše. Ale věří také jeho slovu? Pán ještě jednou zkouší jeho srdce. Nejde s ním, nýbrž prostě říká: „*Jdi, syn tvůj živ jest!*“ Otec obstál i v této zkoušce. Uvěřil tomu slovu a šel domů. A vtom mu už přicházejí vstříc jeho služebníci s dobrou zprávou: „*Tvůj syn žije!*“ V té chvíli, když Boží Syn promluvil a úředník uvěřil, chlapani se začalo dařit lépe.

Těžkost v rodině působí, že se ukázala otcova víra v Osobu a ve slova Pána Ježíše. Kromě toho byla touto těžkostí posilněna víra jeho celé rodiny. Proto na konci čteme: „*I uvěřil on i dům jeho všecken.*“

V této události vidíme, že Pán oživuje to, co umírá. To je pro nás plné útěchy. My vidíme v Božím lidu, ve své rodině nebo ve vlastním životě mnohé, co je duchovně nemocné a umírá. Pak se modlíme a plni úzkosti voláme: „*Pane, sestup, dříve než mé dítě umře!*“ Jedno je jisté: Jestliže věříme jeho

Slovu, On nás nikdy nezahanbí.

Nemocná tchyně

Marek 1,29-31

A hned vyšedše ze školy, přišli do domu Šimonova a Ondřejova s Jakubem a s Janem. Šimonova pak tchyně ležela, majíc zimnici. A hned jemu pověděli o ní. A přistoupiv, pozdvihl ji, ujav ji za ruku její, a hned přestala jí zimnice. I posluhovala jim.

Uzdravena, aby sloužila!

Jak je známo, vztah tchána a tchyně k zeťovi a snaše není vždy jednoduchý. Jak důležité to je, aby rodiče přijali následující slova Bible: „*Z té příčiny opustí muž otce svého i matku svou, a přidržeti se bude manželky své.*“ (1. M. 2,24) To znamená, že manželský vztah je vyšší a užší než poměr mezi rodiči a dětmi. Z tohoto důvodu musí rodiče své děti pustit a být ochotni ustoupit.

Opačně mají děti myslet na to, že rodinný vztah mezi rodiči a dětmi tu je i nadále. Proto je třeba nechat i rodiče partnera v manželství podílet se na radostech a starostech svého rodinného života.

Prorok Micheáš varuje před nebezpečím, že snacha se vzepře proti své tchyni (Micheáš 7,6). Naopak nám Noémi a Rut ukazují, že i v tomto příbuzenském vztahu je možný pěkný poměr: Rut milovala svou tchyni a Noémi si vážila své snachy více než sedmi synů. Noémi pomohla Rut, aby se na novém místě dobře cítila, a Rut zárlivě nebránila svá mateřská práva, nýbrž přenechala svého malého syna Obéda také péči Noémi.

Z našeho příběhu víme, že apoštol Petr byl ženatý. Pavel potvrzuje tuto skutečnost a dodává, že Petr bral také svoji ženu s sebou, když byl ve službě v díle Páně na cestách (1. Kor. 9,5). Petr sám se o ní přímo nezmiňuje. Možná, že o ní mluví, když píše o spolu vyvolené v Babyloně (1. Petra 5,13). Z této události se učíme ještě něčemu: Pán Ježíš má zvláštní zájem o těžkosti členů rodiny věřících, kteří mnoho vynaložili na to, aby Ho následovali a sloužili Mu.

Silná horečka Petrovy tchyně představuje závažnou těžkost, která ohrožuje věřícího v jeho lidské existenci. Slabost těla nebo duše nás může přivést na

pokraj smrti. Ležíme tu neklidní a bez síly. Často je to také tak jako v Šimonově domu: Je mnoho práce a jsou zapotřebí všechny ruce.

Avšak ten velký Lékař je už v domě. „*A hned jemu pověděli o ní.*“ Modlitba, plná důvěry, je vždy ten nejlepší recept. Žádná situace není nad Mistrovu sílu. On „*přistoupil*“. Jeho přítomností se situace uklidňuje. „*Ujal ji za ruku její.*“ Pán zasahuje a osvobozuje ji od jejího utrpení. Pak jí dává sílu, aby Mu mohla sloužit (Mat. 8,15).

Tímto dvojnásobným způsobem jedná Pán vždy: Odnímá to, co tíží, a činí nás schopnými plnit úkoly, které jsou před námi.

Od rybáře k rybáři lidí

Lukáš 5,1-11

To uzřev Šimon Petr, padl k nohám Ježíšovým, řka: Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný. Hrůza zajisté byla jej obklíčila, i všechny, kteří s ním byli, nad tím lovením ryb, které byli popadli.

Následování a služba!

Ježíš stojí u Genezaretského jezera a káže Slovo. Boží slovo je vždy prostředek, kterým se Bůh zjevuje a kterým se člověk s Ním seznamuje. Pán má četné posluchačstvo, které se na Něho tlačí. A tak si musí obstarat trochu odstup, aby mohl dále nerušeně mluvit k lidem.

Když se Pán Ježíš u lodí na břehu setkává s Petrem, tento schopný a pilný člověk ve svém povolání právě pere síť. Nečinnost není u něho zvykem. Při každé příležitosti se činí užitečným. Praní sítí je stále znovu se vracející, jednotvárný úkol. Tato rutinní práce a k tomu zklamání, že lovili bezúspěšně, to není pro tohoto iniciativního a nápaditého učedníka jistě lehké. Nepochybujeme ale o tom, že přesto Ježíši Kristu naslouchá.

Petr na prosbu Pána přerušuje svou práci. Smí Ho podporovat při zvěstování Slova. Ihned dává Pánu k dispozici svou schopnost (veslování) a svůj majetek (lodí). Ježíš Kristus učí zástup z lodí. Jeho učení je hluboké a nevyzpytatelné, přesto snadné a srozumitelné. S Jobem říkáme: „*Kdo jemu podobný učitel?*“ (Job 36,22)

Pak Pán dává Petrovi příkaz, aby s lodí vyplul a spustil síť. Petr reaguje dvojnásobným způsobem: Jako zkušený rybář má námítky, ale jako učedník poslechne

svého Pána. „*K slovu tvému rozestru síť.*“ Bezprostředně po poslušnosti následuje požehnání. Petr nyní zakouší, co prožíváme i my:

- 1) Spasitel si nenechá nic darovat. Když Mu dáme k dispozici svou sílu a svůj majetek, odplatí nám Svým bohatým a velkodušným způsobem.
- 2) Pán může přes špatné předpoklady a beznadějně okolnosti způsobit velkou žeň. Naše nesnáze jsou jeho příležitosti.
- 3) Když On rozvine Svoji moc a milost, pociťujeme, jak hříšní a nehodní před Ním stojíme.

Před našimi srdci se rozvíjí úchvatný výjev: Mocně přitahován božskou milostí, padá Petr ke kolenům Pána a se zděšením chápe, že se nehodí do jeho přítomnosti. Proto říká: „*Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný.*“

To je neřešitelný rozpor pro Petra, ale ne pro Pána! Ten je na cestě na Golgotu, aby tam svou smrtí vyřešil Petrův problém hříchu. Proto ho povzbuzuje: „*Neboj se. Již od tohoto času lidi budeš loviti.*“ Na základě svého výkupného díla ho může Ježíš Kristus právem postavit do své služby. Aniž by byl vyzván, Petr jde s druhými učedníky za Pánem Ježíšem. Následování a služba nyní vyznačují jeho život.

Bůh chce, aby věřící pracovali svýma rukama, a tak si vydělávali na svůj chléb. Ten, kdo co možná dlouho žije z podpory svých rodičů nebo nadměrně (resp. nenáležitě) využívá státní stipendia a příspěvky na vzdělání, nemá Boží souhlas. Pán za všech dob stavěl do své služby lidi, kteří cíleně přistupovali ke svému vzdělání a osvědčili se v životě v povolání.

Muž, plný malomocenství

Lukáš 5,12-16

I stalo se, když byl v jednom městě, a aj, muž plný malomocenství. A uzřev Ježíše, padl na tvář a prosil ho, řka: Pane, kdybys chtěl, můžeš mne očistiti.

Očištění!

Když byl Syn Boží na zemi, zcela jednoznačně jmenoval hříchy jejich jménem a ukazoval jasně na jejich znečišťující účinek: „*Ale které věci z úst pocházejí, ze srdce jdou, a ty poskvřňují člověka. Ze srdce zajisté vycházejí zlá myšlení, vraždy, cizoložstva, smilstva, krádeže, krivá svědectví.*“ (Mat. 15,17.18)

Hříchy nás znečišťují! Brání společenství člověka s Bohem a zatěžují svědomí. Kazí mezilidské vztahy a ničí naše svědectví před bližními.

Tento politováníhodný člověk je plný malomocenství – je to hrozný obraz znečištění hříchem. Setkává se s Ježíšem a padá na svou tvář. Tím vyznává svůj **nečistý** a **nezhojitelný** stav. Už proroci Starého zákona konstatovali tyto dvě skutečnosti.

- Na jedné straně mluví o nečistém stavu všech lidí: „*J sme jako nečistý my všichni, a jako roucho ohyzdné všechny spravedlnosti naše.*“ (Iz. 64,5/6/) Avšak všimněme si: Prorok nemluví o nepravostech, nýbrž o spravedlnostech. To, co si člověk myslí, že udělal dobře, je před Bohem jako špinavé šaty.
- Na druhé straně proroci odkrývají neschopnost člověka, aby se sám očistil: „*Nebo bys ty se pak umyla sanitrem, a mnoho na sebe mýdla vypotřebovala, přece patrná jest nepravost tvá před obličejem mým, praví Panovník Hospodin.*“ (Jer. 2,22) Snaha sám sebe očistit od hříchů se táhne celými dějinami lidstva. Někteří se o to pokoušejí dny půstu, velkými dary nebo dobročinnými aktivitami, aby Boha příznivě naladili. Doufají, že se jejich hříchy dají vyvážit dobrými skutky. Avšak deset tisíc dobrých skutků nemůže vymazat jeden jediný hřích.

Pán Ježíš má nejen moc, On má také vůli očistit člověka od hříchů. Malomocný věří v jeho moc, ale není si jist, zda Ježíš ho také chce uzdravit. A tak říká: „*Kdybys chtěl, můžeš mne očistiti.*“ Bůh je však „*Bůh vší milosti*“. Tento titul mluví o tom, že v každém případě a vždy je připraven pomoci a očistit od hříchů.

Některé nemocné Pán uzdravuje slovem, aniž by se jich dotkl. Avšak zde čteme: „*I vztáhl ruku, dotekl se ho.*“ Tím vysvětluje dvě důležité skutečnosti:

- 1) Ježíš Kristus tím není znečištěn, ačkoli malomocenství je nakažlivé a dotknutí se malomocného dotyčného člověka znečistí. To je důkaz, že Pán není napadnutelný hříchem.
- 2) Ukazuje to na to, že Ježíš Kristus vzal na sebe hříchy těch, kteří v Něho věří. On je nesl „*na svém těle na dřevě*“ a učinil smíření. Každý věřící smí vědět: Na základě jeho obětní smrti jsem očištěn od všech hříchů.

Malomocenství od toho muže okamžitě odstupuje. Ten, kdo je v Ježíšově krvi „*umyt od svých hříchů*“ (Zj. 1,5), je „*jako sníh*“ (Iz. 1,18), ano, dokonce je „*nad sníh bělejší*“ (Žalm 51,9).

Ochrnutý je nesen k Ježíšovi

Lukáš 5,17-26

A aj, muži nesli na loži člověka, který byl šlakem poražený, i hledali vnést ho a položit před něj. A nenalezše, kterou by jej stranou vnesli pro zástup, vstoupili na dům, a skrze podlahu spustili jej s ložem uprostřed před Ježíše. Kterýžto viděv víru jejich, řekl mu: Člověče, odpuštění jsou tobě hříchové tvoji.

Odpuštění!

V tomto domu je možno nalézt Pána, jeho slovo a jeho sílu. Jaký přitažlivý bod pro zdravé a nemocné! Obklopuje Ho zástup. Mnozí od Něho očekávají pomoc, jiní hledají jen senzaci.

Velká část z toho, co Pán Ježíš činil na zemi, se vztahovala na uzdravování nemocných a dokonce i vzkříšení mrtvých. Tyto divy byly v první řadě znameními pro izraelský lid a svědčily o tom, že Bůh v Kristu navštívil svůj lid.

Uzdravení tohoto chromého a odpuštění jeho hříchů ukazují na to, že Bůh byl připraven odpustit svému lidu Izraeli a ukončit výchovná opatření, která na něj byla vložena skrze nemoci a tělesné vady. Tak zde nacházíme dílčí naplnění Žalmu 103,3 a Izaiáše 40,1.2. V tomto jednání **podle správy** jdou odpuštění a uzdravení ruku v ruce: Uzdravení vyžaduje odpuštění a kromě toho dokazuje, že Bůh odpustil.

Dále v této události také vidíme skutečnost, že Bůh odpouští tomu, kdo Mu vyzná svůj hřích (1. J. 1,9). Toto **věčně platné** odpuštění hříchů otevírá věřícímu cestu k nebi. Uzdravení tělesných vad a nemocí nejde, anebo jde jen v řídkých případech, společně s tím.

Když nedbáme na tento rozdíl, vyvstanou falešné naděje a chybný postoj víry.

V tom ochrnutém vidíme člověka, jak ve svém ztraceném stavu je neschopný vést život, který by se Bohu líbil. Hříchy vyvstala vina, která ho – pokud není odpuštěna – přivede na soud a do věčného zatracení. Proto potřebuje tento muž setkání se Spasitelem hříšníků.

Ve čtyřech nosičích vidíme službu v evangelii. Ukazují nám vlastnosti, které jsou užitečné a nápomocné k tomu, aby vedly člověka k Ježíši Kristu:

- Takový transport vyžaduje **lidi, kteří jsou schopni unést**, kteří se při

každé námaze a každém odporu hned nevzdávají.

- Dále je potřebná **pokora**, aby zaujala vhodné místo při této společné službě: dva vpředu, dva vzadu.
- Také jsou potřeba **originální myšlenky!** Dostat se dovnitř přes střechu je neobvyklá cesta. Avšak vede k úspěchu.
- Spuštění ochrnutého dolů je snad to nejtěžší. Lůžko se nesmí převrátit. **Starostlivé jednání** s lidmi je ochrání před zbytečnými zraněními.

Jak se musela tato služba lásky dotýkat srdce našeho Pána. Pět mužů překonává ve víře v jeho lásku a moc všechny překážky a přicházejí k Němu.

Spasitel říká ochrnutému dvě věci: „*Doufej /Bud' dobré mysli/, synu, jsou ti odpuštěny tvé hříchy.*“ (Mat. 9,2) To první se dotýká jeho srdce, druhé zbavuje tíže jeho svědomí. Osvobozen od viny a trestu, vstává. Nejenom může chodit, ale má také sílu nést své lůžko.

Celník připravuje jídlo na počest Pána

Lukáš 5,27-32

A potom vyšel a uzřel celného, jménem Lévi, sedícího na cle. I řekl jemu: Pojď za mnou!

Povolání!

Spasitel vidí Léviho – nazvaného také Matouš – jak sedí na cle. Jako úředník je schopen popsat ve svém Evangelii Ježíše Krista v jeho úřední, královské slávě. Povolání k následování a k službě vychází od Pána. Zcela osobně oslovuje Léviho: „*Pojď za mnou!*“ Ten je vnitřně připraven přijmout milost v Pánu Ježíši. Proto ihned vstává, opouští vše a následuje Ho.

„I učinil jemu hody veliké Lévi v domě svém, a byl zástup veliký publikánů i jiných, kteří s ním stolili.“ Toto jídlo pořádá ke cti svého Pána. Zároveň tím přivádí celníky a hříšníky do kontaktu s Ježíšem! Pán se účastní tohoto jídla, aby podal svědectví o božské milosti, která je nabízena všem lidem.

„Proč s publikány a hříšníky jíte a pijete?“ Milost je pro samospravedlivého člověka nespravedlností. Ničí jeho domnělé postavení, které si skutky vypracoval. Proto vůdčí vrstva Židů reptá a protestuje u učedníků.

Avšak Ježíš brání své učedníky a Boží milost. Odpovídá. „*Nepotřebují zdraví*

(silní) lékaře, ale nemocní.“ Je zajímavé, že se právě u tělesně zdravých představuje jako lékař. Z toho poznáváme, že mnohá z jeho slov je třeba chápat symbolicky. Tito celníci a hříšníci nepotřebují lékaře pro své tělo. Ale kvůli svým hříchům potřebují lékaře duše!

Ježíš Kristus přišel, aby volal k pokání hříšníky. Pak je povolává, aby Ho následovali, a činí je spolupracovníky ve svém díle. Samospravedliví jsou k tomu nepoužitelní!

Nemocný u rybníka Bethesda

Jan 5,1-18

I byl tu člověk jeden, který osm a třicet let nemocen jest. Toho uzřev Ježíš ležícího, a poznav, že jest již dávno nemocen, dí jemu: Chceš-li zdrav býti?

Uzdravení a svědectví!

Kolik nemocných bylo v Izraeli! Dokazovalo to špatný duchovní stav Božího lidu. Lidé nedokázali odpovídat spravedlivým požadavkům Hospodina. Jako důsledek toho musel On zadržet požehnání, která pro ně měl připravená.

Přesto Bůh svému lidu tu a tam žehnal. Přicházel anděl a vířil vodu. Toto místní a osobní prokazování Boží přízně nacházíme v historii lidstva za všech dob. Noé našel milost, Abraham byl povolán, Jákob ochráněn a Mojžíš byl zachován při životě. Všechny tyto události svědčí o Božím milosrdenství a o jeho lásce k lidem.

Nemocní ovšem museli umět rychle reagovat, aby obdrželi požehnání a byli uzdraveni. To předpokládalo v člověku sílu, která právě u tohoto dlouhodobě nemocného u rybníka chyběla. Mohl už jen pomalu chodit nebo se plazit. Chyběla mu energie, aby si přivlastnil Boží požehnání. Právě tak bez síly je člověk ve svém hříšném stavu. Nemůže ničím přispět ke své záchraně. Vše závisí na Bohu.

Když Ježíš oslovuje nemocného, ten vyznává svou falešnou naději na pomoc od bližních a svou vlastní neschopnost. Nato Pán jedná v milosti a moci. Říká mu: „*Vstaň, vezmi lože své a chod’.*“ Tu je ten muž ihned zdrav. Jaká proměna! Kvůli své nemoci po 38 let byl svědectvím o své bezmocnosti a nedostatku síly. Když je uzdraven a posílněn Pánem Ježíšem, svědčí nyní o božské síle, která v něm působí. Bez námahy nese lůžko, na kterém předtím ležel

slabý a nemocný.

Stav a chování tohoto muže před jeho setkáním s Pánem Ježíšem a po něm ilustrují změnu při obrácení. Předtím byl ten člověk ve svém hříšném a bezmocném stavu neschopen udělat něco dobrého pro Boha. Potom ukazuje ve svém jednání, že v něm působí božská síla.

Toto uzdravení se stalo v sobotu. Skutečnost, že uzdravený v tomto dni nese své lůžko, provokuje pokrytecké lidi mezi Židy. Sobota je mezi jiným znamením Božího odpočinku u lidí. Avšak od pádu do hříchu Bůh už u lidí nemůže odpočívat. Přesto se od nich neodvrací. Otec působí a Pán Ježíš působí. Jaká nepochopitelná milost a jaké srdečné slitování!

Není náhodou, že Ježíš Kristus uzdravuje toho nemocného v sobotu a přikazuje mu, aby nosil své lože. Tím na jedné straně vydává svědectví o své milosti. Na druhé straně tím odkrývá pokrytecký a zkažený stav lidu.

Uschlá ruka a sobota

Lukáš 6,6-11

Stalo se pak i v jinou sobotu, že všel do školy Ježíš a učil. A byl tu člověk, jehož pravá ruka byla uschlá. I šetřili ho zákoníci a farizeové, bude-li v sobotu uzdravovati, aby našli, z čeho by jej obžalovali.

Tvrdá srdce!

Uschlá ruka mluví o neschopnosti člověka činit dobré. Bible prohlašuje: „*Není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.*“ (Řím. 3,12)

K uzdravení člověka s uschlou rukou dochází v synagoze. Tím dostává tento příběh náboženské pozadí.

Nepřátelé Pána Ježíše měli v úmyslu Jej napadnout a obžalovat. Bylo jim jasné, že neprojde kolem žádného postiženého nebo nemocného člověka, aniž by ho uzdravil. Tuto skutečnost a svůj výklad přikázání o sobotě berou jako podnět k tomu, aby na Něho číhali a pokoušeli Ho. To se může jevit z lidského hlediska jako velmi chytré, ale je to hluboce zlé a zkažené.

Způsob, jak používají přikázání o sobotě, aby postupovali proti Pánu Ježíši, nám ukazuje, že člověk může překroutit Boží přikázání a dokonce je obrátit proti Tomu, který je dal.

Pohledy Pána jsou na jedné straně plny hněvu kvůli zneužití jeho přikázání, na druhé straně plny hlubokého zármutku kvůli chybějící ochotě jeho milovaného lidu činit pokání.

Staví člověka s uschlou rukou doprostřed a přede všemi ho uzdravuje – v sobotu. Tím symbolicky roztrhává pouto mezi Bohem a Izraelem, neboť sobota je vnější znamení tohoto spojení (3. M. 23,3). Toto roztržení je božskou odpovědí na zavržení Pána Ježíše od jeho lidu.

Obklopen nepřátelstvím náboženských fanatiků Spasitel nezapomíná na těžkou situaci tohoto tělesně postiženého člověka. Jeho srdce je plné soucitu. Uzdravuje jeho ruku a naplňuje tak svůj úkol. Cožpak nepřišel na zem, aby zjevoval Boží milost?

Toto uzdravení rozdmýchává smrtelnou nenávisť samospravedlivých lidí. Farizeové a herodiáni se spolu domlouvají, jak by Ho mohli zabít (Marek 3,6). **Náboženství a kultura** se spojují, aby muže milosti odstranili ze země. V nápisu na kříži ve třech řečech jsou tyto dva elementy světa doplněny **politikou** (Luk. 23,38).

Setník a jeho služebník

Lukáš 7,1-10

Setníka pak nějakého služebník nemocen jsa, k smrti se přibližoval, kterého on sobě mnoho vážil. I uslyšev o Ježíšovi, poslal k němu starší Židovské, prose ho, aby přišel a uzdravil služebníka jeho.

Skromnost!

Uprostřed těžkých okolností má římský setník na všechny strany dobré vztahy. To má jeden důvod: Dbá v těchto vztazích na Bohem dané zásady, a podle toho se chová:

- Respektuje autoritu svých nadřízených.
- Má dobrý poměr ke svým podřízeným.
- Uznává zvláštní postavení Židů u toho jedině pravého Boha.
- Má přátele, na které se může spolehnout.

Jeden vzácný setníkův služebník je nemocný a umírá. V tomto těžkém postavení je vidět krásný postoj tohoto muže a vystupuje tu jeho víra. Uznává přednostní postavení Židů před Bohem. Ctí tento lid – ne kvůli jeho stavu,

ale protože věří v Boha, který dal Izraeli tuto přednost. Postavil Židům synagogu: Tento velkorysý dar ukazuje, že jeho uznání je pravé.

Slyšel o Ježíšovi a poznal v Něm Osobu, v níž působí božská síla a božská milost. Pomůže také muži z národů? Ve své skromnosti nejde k Pánu Ježíši sám, aby Ho prosil o pomoc. Posílá starší ze Židů jako své prosebníky.

Ti vydávají dobré svědectví o setníkovi, jenž se nepovažuje za hodného, aby v té věci sám navštívil Spasitele. „*Hoden je, abys mu to učinil.*“ A prosba má úspěch. Ježíš jde se staršími k němu.

Setník dostává zprávu, že Ježíš je na cestě k němu. Jak velké a potěšitelné to je pro tohoto ustaraného muže. Pán přichází, protože se chce starat o jeho nemocného služebníka.

Nyní tento podivuhodný muž pověřuje své přátele, aby Ježíši Kristu vyřídili poselství. Tím ctí vznešenou velikost Pána a vydává svědectví o své nehodnosti, aby Ho přijal ve svém domě. Vychází ze své vlastní situace, uznává božskou moc, která působí v Ježíši Kristu, a věří v milostivou pomoc Spasitele.

Tváří v tvář nepřátelství, které se od židovské vůdčí vrstvy obrací proti Pánu Ježíši, Mu římský setník svým jednáním působí velkou radost. Právě tím, že uznává Bohem danou výsadu Židů a užívá ji, obdrží souhlas a pomoc Pána. Ten veřejně poctí setníkovu víru, používá svou božskou sílu a služebníka uzdravuje.

Za všech dob tu jsou lidé, kteří říkají: Pro své potřeby potřebuji jen Boha a Bibli. V určitých případech to může být na místě a dít se vírou. Avšak ten, kdo nedbá na božské pomocné zdroje, nezjevuje víru, nýbrž povýšenost, a utrpí duchovní ztrátu. Jestliže ale tak jako setník ctíme Bohem dané instituce a osoby a používáme jejich služby, bude to mít za následek Boží pozhéňání.

Vdova z Naim a její jediný syn

Lukáš 7,11-17

A když se přiblížil k bráně města, aj, mrtvý byl nesen ven, syn jediný matky své, a ta vdova byla, a zástup města mnohý s ní. Kteroužto uzřev Pán, milosrdenstvím hnut jest k ní, a řekl jí: Neplač!

Život a smrt!

Došlo k úmrtí: Jediný syn jedné vdovy je nesen k hrobu. Co tato ztráta znamená pro matku, mohou chápat jen takoví, kteří utrpěli něco podobného. Tento pohřební průvod, který vychází z města, je vyjádřením největší lidské beznaděje. Matka pláče a mnoho doprovázejících vyjadřuje svoji soustrast tím, že jdou s ní. Nikdo nečeká nějaký Boží div. U městské brány se setkává tento smuteční průvod se zástupem, který doprovází Pána Ježíše: zármutek a smrt stojí proti naději a životu!

Dochází k neobvyklému setkání. Kníže života potkává smrt. Svou smrtí na kříži nad ní zvítězí. Tím budou věřící lidé osvobozeni od strachu ze smrti. Vzkříšení tohoto mladého muže znázorňuje velkou skutečnost, že lidé, kteří se setkali s Vítězem z Golgoty, přecházejí ze smrti do života.

Když Pán koná nějaké dílo, rozvíjejí se vždy různé stránky jeho nevyzpytatelné Osoby. Nic nečiní jen jako nějakou vedlejší věc. Vše – jeho srdce, jeho ústa, jeho ruce a jeho božská síla – vše se účastní:

- Když vidí smrt a její hořké následky, je vnitřně pohnut. Jeho srdce je otřeseno!
- Slovo útěchy pro zarmoucenou matku je na jeho rtech. Říká jí: „*Neplač!*“
- Dotýká se mář. Jeho ruce zastavují nosiče, a tím průběh tohoto beznadějněho pohřbu.
- Pak s božskou mocí říká: „*Vstaň!*“ Tu musí smrt vydat svou kořist. Mrtvý se posadí a mluví.

Je to velká věc, že ten všemohoucí Bůh rozvíjí svoji moc k záchraně z trápení. Ještě větší ale je, když v trápení dává pocítit svoji přítomnost. Jaká je to útěcha!

Zklamaný prorok

Lukáš 7,18-23

A zavolav kterýchs dvou z učedníků svých Jan, poslal k Ježíšovi, řka: Ty-li jsi ten, který přijítí má, čili jiného čekati máme?

Pochybnosti!

Jan Křtitel byl největší z proroků, protože připravoval cestu Pána. Nyní sedí

ve vězení a je svými učedníky informován ohledně působení Pána Ježíše. Během doby v tomto bohabojném muži, který vysokou mírou vyplnil svou službu, vyvstávají lehké pochybnosti. Skrze své učedníky se Krista ptá: „*Ty-li jsi ten, který přijíti má, čili jiného čekati máme?*“

Z této zprávy se učíme, že **vyplnění služby** a **víra srdce** jsou dvě různé věci. Člověk může s mocí zvěstovat pravdu, a přece nebýt ochráněn proti pochybám. Příklad Jana nám pomůže rozumět tomuto důležitému poučení, aby-chom správně posuzovali sami sebe i druhé.

Všechno, co prorok činí a zvěstuje, bude zkušeno také na něm samém. Věří a uskutečňuje také sám to, co říká? V tom ti nejvíce vynikající mezi nimi selhali. Jen Jeden – náš Spasitel a Pán – nikdy nezklamal: ani v pokušení na poušti, ani v Getsemane, ani na Golgotě. V Žalmu 16,8 nám prorocky ukazuje, co bylo základem jeho dokonalosti: „*Představuji Hospodina před obličej svůj vždycky, a když jest mi po pravici, nikoli se nepohnu.*“

Jan nepochyboval o Pánu úplně a cele. Ale měl těžkost s tím, že ho Ježíš Kristus nevysvobodil z vězení.

„*A v touž hodinu mnohé uzdravil od neduhů, od nemocí a duchů zlých a slepým mnohým zrak dal.*“ V přítomnosti Janových učedníků Ježíš pokračuje v uzdravování trpících lidí. Kromě toho káže Slovo a „*chudým zvěstuje evangelium*“.

Ačkoli pochybující otázka od Jana Spasitele bolela, jeho odpověď je plná důstojnosti a milosti: „*Jdouce, povězte Janovi, co jste viděli a slyšeli.*“ Jeho skutky a jeho slova dokazují, že přišel z Božího pověření.

Pak k tomu připojuje potřebné napomenutí: „*Blahoslavený jest, kdo by se na mně nezhoršil.*“ Avšak jak jemně a milostivě jedná Ježíš se svým předchůdcem! Nemluví přímo k němu, nýbrž svoji výtku formuluje zcela všeobecně. Tím se obrací také k nám.

Dnes se rovněž stává, že bohabojní věřící trpí křivdu. Myslím na jednu křesťanku, která byla zabita v naší zemi. V křesťanské lásce k lidem pomáhala jedné mladé ženě, která ji pak z chamtivosti v jejím bytě zabila. Proč Pán tomuto zločinu nezabránil? Proč bylo její dobrotě tak hrozně odplaceno? Je dobré nikdy nepochybovat o Bohu!

Plačící hříšnice

Lukáš 7,36-50

A aj, žena v městě, která byla hříšnice, zvěděvši, že by seděl za stolem v domě farizea, přinesla nádobu alabastrovou masti, a stojíc ze zadu u noh jeho s pláčem, počala slzami smáčeti nohy jeho, a vlasy hlavy své vytírala, a líbala nohy jeho a mastí mazala.

Bezmezná milost!

Pán Ježíš byl častěji zván k jídlu. Hostitelé to činili z nejrůznějších pohnutek. Tento farizeus o NĚm neměl vysoké mínění. Proč Ho přesto zve? Snad se chce utvrdit ve svém negativním hodnocení. Považuje Ježíše za cestujícího kazatele, který se domýšlí, že je prorok. Když Pán dovoluje hříšnici, aby Ho pomazala a líbala jeho nohy, cítí se farizeus utvrzen ve svém úsudku. Říká si: „*Byť tento byl prorok, věděl by, která a jaká jest to žena, která se ho dotýká, nebo hříšnice jest.*“ Avšak hrozně se mýlí! Nejen prorok je u něho na návštěvě, nýbrž sám Bůh proroků!

Nemá tušení, co se děje mezi Ježíšem a touto ženou. Proč? Protože ve své samospravedlnosti si málo myslí o Kristu a mnoho o sobě samém. Toto smýšlení zatemňuje jeho myšlenky, takže ho neosvětluje žádný paprsek Boží milosti.

Bible nám nesděluje jméno této ženy. Ale podává nám zprávu o tom, jak dostává odpuštění svých hříchů. Poznává, že Bůh ve svém Synu Ježíši Kristu nabízí všem lidem svoji neomezenou milost. Žena nejen chápe, že Bůh jedná v milosti, nýbrž chápe také vlastní znak božské milosti: Ani v Božím srdci, ani v četných hříších nějakého člověka není překážka, která by mohla zabránit této milosti, aby se šířila.

Bůh čerpá milost ze své lásky, neboť On sám je láska. Nabízí svoji milost zcela nezávisle na tom, jak mnoho a jak těžce jsme zhřešili. Hříšnice poznává, že tuto božskou milost lze nalézt v Ježíšovi. Proto je k NĚmu přitahována jako silným magnetem. Bez ohledu na lidi nebo na okolnosti přichází se srdcem plným lásky k NĚmu.

Její láska není předpokladem pro to, aby obdržela milost. Je spíše důsledkem jejího hlubokého vědomí o božské milosti, kterou jí Ježíš Kristus chce prokázat. Podvědomě v NĚm poznává, že Bůh je světlo a láska.

Porozuměla něčemu o Bohu a jeho vlastnostech. Výši jejího poznání bychom mohli srovnat s porozuměním Marie z Betanie. Obě ukazují své ocenění, když pomazují Pána Ježíše.

Toto setkání s Ježíšem Kristem se vyznačuje olejem pomazání a slzami. Olej vyjadřuje její lásku a ocenění Pána. Slzy dokazují její lítost a pokání z jejích hříchů.

Moc jeho milosti ji přitahuje a probouzí v ní velkou lásku. To ji pohání k Ježíšovi a otevírá jí to cestu k odpuštění jejích hříchů. Spasitelova slova jí dávají jistotu spasení. Odchází domů v pokoji!

Posedlý Gadarenský

Lukáš 8,26-39

A když vystoupil na zemi, potkal jej muž nějaký z města, který měl ďábelství od mnoha časů, a rouchem se neodíval, ani v domě nebyval, ale v hrobech. Uzřev pak Ježíše a zkríkna, padl před ním.

Osvobození!

V tomto příběhu vidíme něco z moci a síly Satana. Není dobré mluvit o ďáblu lehkovážně. Ani archanděl Michael se neodvážil proti němu vyslovit utrahačné slovo (Judy 9). Tak i my jsme opatrní a zdrženliví, když o Satanovi něco píšeme. Je inteligentnější než všichni lidé. Přesto se ho nebojíme, poněvadž náležíme Tomu, který ho přemohl.

Všichni lidé se ve svém přirozeném stavu nalézají pod mocí temnosti. Avšak tento muž z Gadary je cele ovládan zlými duchy. Ten posedlý a démoni v něm se slili do jedné identity.

Zlými výsledky této ďábelské moci v něm jsou neklid, nestálost a zničení. V slabších formách se může toto působení projevovat u všech lidí, dokonce i u věřících, jestliže nejsou bdělí. V takových případech nemluvíme hned o posedlosti. A přece dokazují působení ďábla v nějakém člověku.

Když se ten posedlý setkává s Pánem Ježíšem, potvrzuje se to, co píše Jakub: „*I ďáblové tomu věří, avšak třesou se.*“ (Jak. 2,19) Ve zprávě od Marka prosí Pána, aby je nevyháněl z této krajiny. Zjevně byli lidé v této části země zvláště citliví pro okultní vlivy. Zde démoni prosí, aby je neposílal do pro-

pasti, protože chtějí být aktivní. Propast je místo, kde jsou padlí andělé zastaveni ve své špatnosti a jsou uchováváni k soudu (2. Petra 2,4).

Boží Syn vyhání demony a posílá je do stáda vepřů. Znovu ukazují svůj sklon k ničení a ke zkáze: Vepři se vrhají do jezera a utopí se.

Pasáci vepřů spoluprožívají ničivou zlobu ďábla. Zděšeně prchají a vyprávějí to ve městě a na venkově. Okultní zprávy fascinovaly lidi za všech dob. Obyvatelé oné krajiny přicházejí zvědavě k Ježíšovi, aby viděli Toho, který může způsobit nebo dopustit takové události.

Tam vidí toho muže – kdysi svázaného a zotročeného mocí Satana – jak je naprosto svobodný. Slušně a rozumně sedí u nohou Pána Ježíše. Jaké je to svědectví o moci a milosti Božího Syna!

Místo aby se sami vystavili božskému působení, prosí Pána, aby od nich odešel. Jaké smutné rozhodnutí s těžkými následky! Dávají přednost tmě okultismu před světlem božské milosti.

Ten osvobozený je přešťastný. Chtěl by být už jen u svého Zachránce. Také v našem životě jsou chvíle, v nichž jsme cele přemoženi dobrotivostí a milostí Pána. Spočíváme v jeho lásce a přejeme si nerušeně a provždy zůstat v jeho blízkosti.

Avšak muž, z něhož vyšli démoni, nemůže zůstat u Spasitele. Dostává úkol. Svědectví čerstvě obráceného člověka má v jeho blízkém okolí zvláštní sílu. Tam, kde ho lidé už dlouhou dobu znají, je změna, kterou způsobila Boží milost, zvlášť zřetelně pociťována. Proto ho Pán posílá domů.

Kníže školy (synagogy) přichází k Pánu

Marek 5,21-24

A aj, přišel jeden z knížat školy, jménem Jairus, a uzřev jej, padl k nohám jeho. A velmi ho prosil, řka: Dcerka má skonává. Pojd', vlož na ni ruce, aby uzdravena byla, a bude živa.

Ty a dům tvůj!

Tento příběh má povzbudit všechny rodiče při pohledu na jejich dorůstající děti. Už ve věku nemluvnat je zřetelné, že v nich je dědičný hřích. Svévole se rozvíjí sama od sebe. Když potom tyto malé děti, které jsou samy o sobě tak milé, začnou ze vzteku a hněvu křičet, jsme docela šťastni, že mají ještě

příliš málo síly k prosazení své vůle. Tyto malé děti nejsou ještě za své jednání před Bohem odpovědné. Asi kolem dvanácti let ale mohou poznávat, že jejich hříšné činy a hřích v nich mají za následek věčnou smrt. Jairova umírající dcera je toho jasným obrazem.

Jairus zná Toho, který je život a dává život. To, že jde k Němu a hledá u Něho pomoc, ukazuje všem rodičům možnost modlitby za jejich děti. Pln úzkosti a starosti padá Pánu Ježíši k nohám a snažně Ho prosí za svoji dceru. Potřebuje Spasitele a jeho zachraňující a žehnající ruce. Proto prosí Pána, aby šel s ním a vložil na ni své ruce.

Kolik modliteb, plných starostí, vystupovalo v průběhu času k trůnu milosti! „*Ty a tvůj dům*“ je božské zaslíbení pro ně. Jak často jsem při modlitbě „připomínal“ Bohu tento slib, když naše děti dorůstaly.

Modlitba knížete synagogy není nadarmo. Pán jde s ním a zůstává po jeho boku. Je to hluboká a šťastná zkušenost pro všechny, kdo mají starost o duchovní blaho svých dětí!

Avšak pak přicházejí poslové a zvěstují Jairovi, že jeho dcera zemřela. Toto sdělení otřese jeho vírou. Tu slyší Spasitele říci: „*Neboj se, toliko věř.*“ Tato slova ho zbavují všeho strachu a upevňují jeho víru.

Nemocná žena se dotýká jeho šatů

Marek 5,25-34

Tedy žena jedna, která tok krve měla dvanácte let, a mnoho byla trápena od mnohých lékařů, a vynaložila všecken statek svůj, a nic jí bylo neprospělo, ale vždy se hůře měla, uslyšeвши o Ježíšovi, přišla v zástupu po zadu, a dotkla se roucha jeho.

Víra je odměněna!

Dlouho trvající nemoc zemdlivá. Často s ní jsou spojeny bolesti a nespavost. Tato ubohá žena je nemocná už dvanáct let. To je více než 100 000 hodin po 60 minutách. Takové trápení s sebou nese nebezpečí, že přeceníme pomoc lékařů, anebo jim přičteme všechnu vinu, když nedojde ke zlepšení. Ustavičné měnění lékařů ukazuje něco z nadějí a zklamání této ženy v průběhu dlouhé doby jejího utrpení. K tomu přicházejí finanční náklady: Všechny její peníze jsou vyčerpány!

Mnoho lidí se stydí přiznat ke své nemoci. Tak tomu je zvláště tehdy, když nemoc nepříjemně působí na okolí. Proto se někteří vyhýbají tomu, aby se ukazovali na veřejnosti.

Zdá se, že i u této nemocné ženy to bylo důvodem, proč se v nestřežené chvíli zezadu dotýká šatů Pána Ježíše. Ačkoli Spasitel je na cestě k Jairovi, nechce nedbat na tento dotyk působený vírou. Ihned tu ženu uzdravuje.

Pak se obrací a chce vědět, kdo se Ho dotkl. Jaká to je otázka, když ho obklopuje tolik lidí a tlačí se na Něho! Jeho oči hledají osobu, která se Ho dotkla ve víře. Nechce ji odhalit, nýbrž chce vytvořit k této uzdravené ženě osobní vztah.

Protože ta ví, že potají hledala uzdravení a našla je, blíží se plna strachu a s třesením. Avšak místo výtky obdrží chválu. Poté, co Spasiteli řekla celou pravdu, On poctí její víru přede všemi, potvrdí její úplné uzdravení a ujišťuje ji o pokoji. Svou božskou silou ji uzdravil, svými milostivými slovy dává pokoj jejímu srdci.

Vzkříšení Jairovy dcery

Marek 5,35-43

A vzav ruku dítěte, řekl jí: Talitha kumi. Což se vykládá: Děvečko, tobě pravím, vstaň. A hned vstala děvečka, a chodila; nebo byla ve dvanácti letech.

Vše zahrnující péče!

Beznaděj lidí tváří v tvář smrti se ukazuje v mnoha formách: Jsou tu hlučící, plačící a nahlas bědující lidé! Nyní vstupuje Boží Syn do domu smutku a jedná se všemi svým dokonalým způsobem.

Hlučícímu zástupu vyhlašuje: „*Co se bouříte a pláčete? Neumřelo dítě, ale spí.*“ Tímto udivujícím výrokem chce lidem ukázat, že Jemu – tomu všemocnému Bohu – je vzkříšení děvčete ze smrti tak snadné jako probuzení někoho spícího. Když Mu nevěří a vysmívají se Mu, posílá je ven. To je poukaz na soud, který postihne všechny, kteří Jemu a jeho Slovu nevěří.

Třem učedníkům a rodičům se zjevuje jako Boží Syn, který je život a který dává život. Dívka zakouší jeho vše zahrnující péči. Povolává ji zpět do života a stará se o to, aby dostala najíst. Ten, kdo dostává nový, božský život, potřebuje duchovní potravu z Božího slova. Kristus je jak život, tak i potrava

věřícího.

Z prorockého pohledu mluví dcera knížete synagogy o Izraeli. Protože tento národ Ježíše Krista zavrhuje, upadá do nemocného a mrtvého stavu. Ale pro Pána není mrtvý, pouze spí. On brzy opět přijde a – v obrazu Jairovy dcery – probudí zbytek Izraele k životu. Na cestě tam zachraňuje jednotlivé osoby z tohoto národa. To se děje vskrytu, jak nám to ukazuje uzdravení ženy, mající krvotok. Pavel je známým příkladem židovského muže, který se obrátil v době, ve které je Izrael zatvrzen a dán stranou.

Dva slepí jsou uzdraveni v domě

Matouš 9,27-31

A když šel odtud Ježíš, šli za ním dva slepí, volající a řkouce: Smiluj se nad námi, Synu Davidův!

Smiluj se nad námi, Synu Davidův!

Podle Izaiáše 35,5 uzdravení slepého jasně ukazuje, že je přítomen ten ve Starém zákoně oznámený Syn Davidův. Ježíš přišel jako Davidův syn, aby zachránil Izrael a veřejně mu žehnal. Ale většina lidí z tohoto národa Ho jako svého krále odmítla. Proto je tento úmysl odsunut na pozdější dobu.

Zavržení jeho lidem mění postoj Pána Ježíše a charakter následování jeho učedníků. Místo aby s Ním vládli, musí s Ním trpět. Ti, kteří Mu patří, mají velké potíže, aby této změně porozuměli a přijali ji.

Ježíš Kristus se ve své dobrotivosti a trpělivosti stále znovu pokouší vysvětlit tuto změnu lidem, a zvláště svým učedníkům. Používá k tomu různé prostředky: Mluví o ní přímo, hovoří o ní v podobenstvích nebo ji ukazuje způsobem, jak jedná.

V tomto smyslu musíme rozumět setkání Pána Ježíše s těmi dvěma slepými. Jedná s nimi způsobem, který na jedné straně potvrzuje změnu, a na druhé straně zohledňuje novou situaci.

Oba slepci jdou za Pánem se slovy: „*Smiluj se nad námi, Synu Davidův.*“ Prosba: „*Smiluj se nad námi,*“ apeluje na jeho milost. Titul „*Synu Davidův*“ mluví o jeho královské moci. Jen skrze jeho smilování a jeho moc mohou opět obdržet zrak.

Avšak tímto způsobem, který jde ruku v ruce s jeho veřejným uznáním jako

Krále, tu už pro ně není žádné uzdravení. Pán Ježíš nereaguje na jejich prosbu a vstupuje do domu. Teprve v soukromém rámci jim dává příležitost opakovat jejich prosbu: „*Věříte-li, že to mohu učiniti? Řekli jemu: Ovšem, Pane.*“ Nato se jich dotýká a uzdravuje je. Tímto způsobem – ukryt před lidem, který Ho odmítá – jim Pán dává zrak.

I dnes ještě tu je tento „druhý“ způsob. Jako vykoupení věříme v Pána, který je zavržen od světa. Sdílíme s Ním jeho zavržení. Ale naše oči jsou otevřeny: Vidíme Ježíše! Hledět na Něho a těšit se z Něho je mnohem cennější než všechny poklady světa!

Z dřívější reakce lidu se stalo zřejmým, že jeho působení nevede k veřejnému uznání jeho království. Proto Pán těm dříve slepým přikazuje: „*Vizte, ať ni žádný nezví.*“ Ti dva uzdravení svým chováním ukazují, že neporozuměli jeho myšlenkám. Z toho se učíme: Člověk může obdržet záchranu a těšit se z Božího požehnání, aniž by rozuměl způsobu, jakým nás Ježíš Kristus zachránil a požehnal nám.

Posedlý – slepý a němý

Matouš 12,22-32

Tedy přiveden k němu ďábelstvím posedlý, slepý a němý. I uzdravil jej, tak že ten slepý a němý i mluvil i viděl.

Rouhání se Duchu!

Je nám nápadné, že v době Pána Ježíše bylo v Izraeli mnoho posedlých. Také zde jde o muže s těžkým okultním zatížením. K tomu u něho poznáváme dvojí postižení – nemůže ani vidět, ani mluvit. Až dosud Spasitel uzdravoval buď slepé, nebo němé. Avšak tento politováníhodný muž je slepý a němý!

Jsme hluboce pohnuti, když se setkáváme s těžce postiženými lidmi. Oč více Spasitel! On také vidí, že tohoto ubohého člověka ovládá silná ďábelská moc. Avšak Boží Syn je silnější a uzdravuje ho, protože jen On to může způsobit.

Zde se stane něco neobyčejného. Pán nezpůsobí jen div. Tímto uzdravením dává svému lidu také znamení. Izraelité jsou duchovně stejně tak slepí a němí jako tento posedlý. Nepoznávají svého Krista a nezpívají žádný chvalo zpěv ke cti jeho jména.

Zástupy žasnou. Jsou blízko toho, aby Pána Ježíše uznaly za svého krále. Ani farizeové nemohou popřít tuto nadpřirozenou událost. Zatemnění v rozumu však tvrdí, že On vyhání demony skrze knížete démonů.

Když nějaké království je samo v sobě nejednotné a se sebou v rozepři, nemůže dlouho trvat. Zničí se samo. Tímto logickým konstatováním, kterému může rozumět každý člověk, odpovídá Pán svým protivníkům. Pak ukazuje, že jejich tvrzení je rouhání Duchu. „*Kdyby kdo řekl slovo proti Synu člověka, bude jemu odpuštěno, ale kdo by mluvil proti Duchu svatému, nebude jemu odpuštěno, ani v tomto věku, ani v budoucím.*“ (Mat. 12,32)

Satan, Boží nepřítel a odpůrce, je plný lsti a zákeřnosti. Jak často použil toto konstatování Pána, aby věřící zneklidnil! Avšak pevně držme: Zde se nejedná o hřích proti Duchu Svatému, neboť každý hřích, který je spáchán, je hřích proti Duchu Svatému. Ty všechny hříchy mohou být odpuštěny!

Když nyní ale někdo sílu Ducha Svatého připisuje moci ďábla – knížeti démonů – pak to je „rouhání se Duchu“. K tomuto rouhání docházelo v době, když Ježíš Kristus žil a působil na zemi. Něco podobného nalézáme, když se skrze ruce apoštolů děly různé „divy budoucího věku“ (Židům 6,5) a když Štěpán, pln Ducha Svatého, před nimi vydával důrazné svědectví. Jasnými slovy představil vůdcům jejich odpor: „*Vy jste se vždycky Duchu svatému protivili.*“ (Sk. 7,51) Kvůli tomuto vědomému odporu proti Duchu Svatému nebylo pro nevěřící lid žádné odpuštění.

Když uzdravení tohoto posedlého použijeme na obrácení člověka, přicházíme na chybné myšlenky. Jakmile je ale vztáhneme na Izrael, je vše jasné a jednoduché. Přesto by tento příběh měl mít účinek na naše svědomí. Ten slepý a němý se podřídil Pánu a byl uzdraven. Farizeové se Mu protivili a jsou proto souzeni. Jaký postoj vyznačuje nás?

Matka prosí za svou dceru

Matouš 15,21-28

A vyšed odtud Ježíš, bral se do krajín Tyrských a Sidonských. A aj, žena Kananejská z končin těch vyšedši, volala, řkuci jemu: Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův. Dceru mou hrozně trápí ďábelství.

Velká víra!

Tato žena není z izraelského národa. Její životní situace je charakterizována a zatížena zlým stavem její dcery. Je si vědoma svého trápení a věří v milosrdenství Pána Ježíše.

Nahlas volá: „*Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův!*“ Její volání svědčí o jejím hlubokém a těžkém trápení. Přichází k Spasiteli a prosí o jeho smilování.

Ale oslovuje Ho jako „Davidova Syna“. Pod tímto titulem přišel, aby potvrdil zaslíbení, která Bůh dal svému pozemskému lidu. Protože tato žena je pohanka, nemá na základě božských zaslíbení Izraeli žádný nárok na pomoc a na uzdravení své dcery.

Proto Ježíš nereaguje na její volání o pomoc a jde dále. Učedníci, rozčileni hlasitým voláním této ženy, nerozumějí, proč jí nepomůže. Prosí Ho, aby tu ženu odbyl.

„*Nejsem poslán než /jen/ k ovčím zahynulým z domu Izraelského.*“ Na toto sdělení Pána Ježíše žena ihned reaguje a nepoužívá už titulu „Synu Davidův“. Prostě a jednoduše prosí: „*Pane, pomoz mi!*“ Tu On otevírá své srdce a ukazuje jí své pocity: „*Není slušné vzít chléb dětem a hodit štěňatům.*“ Jsme překvapeni, jak rychle žena těmto jasným slovům porozumí a přijímá je: „*Tak jest, Pane. Avšak štěňátka jedí drobty, které padají ze stolů pánů jejich.*“ Teprve tímto jasným výrokem Pána žena poznává, že nemůže uplatnit žádný nárok a od přirozenosti je nehodná toho, aby od Něho něco obdržela. Když k jeho slovům říká ano, otevírají se jí stavidla božské milosti.

Proč je její víra veliká? Protože překonává svoji pýchu a svým vytrvalým a neotřesitelným voláním o pomoc ctí Božího Syna.

Tento příběh pro nás obsahuje důležité naučení: Jako hříšníci nemáme nárok na Boží pomoc a záchranu. To, že nás při obrácení zachránil, a nyní nám pomáhá v každodenních situacích, je čistá milost.

Neslyšící se stává slyšícím a správně mluví

Marek 7,31-37

I přivedli jemu hluchého a zajíkaného, a prosili ho, aby na něj ruku vzložil.

Dobře všechny věci učinil!

Tento hluchý mluví jen s velkou námahou, protože nic neslyší, a tak je neschopný správně mluvit. Uši jsou důležitý orgán pro rozvoj řeči. Slyšením se zdravé dítě učí mluvit. To, co platí v přirozeném prostředí, platí také pro duchovní – ale s jedním rozdílem: V přirozeném okruhu se rozvíjí všechno jako samo od sebe, když ty orgány správně fungují. V duchovním okruhu to naopak proti tomu nejde bez působení Pána. On se musí dotknout jak uší, tak i jazyka. Důležité je nejenom to, „co slyšíme“, nýbrž také i to, „jak slyšíme“! Když čteme a slyšíme Boží slovo s ochotným, tichým postojem, budeme také uschnout mluvit tak, jak se to Pánu líbí.

Okolnosti, v nichž dochází k uzdravení hluchého, jsou hodné pozornosti. Formalismus vůdčí vrstvy v Izraeli Pána velmi tíží. Svými lidskými výklady a dodatečnými nařízeními převracejí Boží příkazy v opak. Když jejich chování odsoudil jasnými slovy, stahuje se zpátky.

Avšak lidé, kteří věří v jeho milost a moc, Ho nalézají a přivádějí k Němu toho neslyšícího. Pán ho nejprve bere pryč od nevěřícího zástupu. Tím se uzdravení stává zcela osobní událostí mezi Ním a tím hluchým.

Spasitel vzhlíží k nebi, kde lze nalézt nikdy nevysychající pramen božské milosti. Svým vzdechem činí trápení toho postiženého člověka svým vlastním. Pak otevírá jeho uši a rozvazuje jeho jazyk.

Tento příběh směřuje naše myšlenky na podobné situace v našem životě: V nějaké určité věci jsme byli vůči Božímu hlasu hluchí, a proto jsme byli neschopní Mu správně vylíčit své trápení v modlitbě. Tu nás ten dobrý Pán vzal stranou a otevřel naše uši pro své myšlenky. Tím nás uschoptil, abychom dotyčnou věc správně posoudili. Jestliže nás vedou jeho myšlenky a jeho Slovo, i naše modlitby jsou v souladu s Ním. Pak mluvíme u trůnu milosti správně, tj. prosíme v jeho jménu. Tyto modlitby On vyslyší!

„I přikázal jim, aby žádnému nepravili.“ Jako dokonalý Boží Služebník to tak nařizuje. Nehledá pochvalu od lidí! Stejně tak tu je dnes skryté společenství s Pánem a osobní zkušenosti s Ním, které nepatří na veřejnost.

Když lidé slyší o uzdravení, jsou udiveni a vyslovují krásnou chválu: *„Dobře všechny věci učinil.“* To je výstižné slovo o celém životě a jednání Ježíše Krista. Ale nesmí to být pojímáno jako ospravedlnění chybného chování lidí, kteří tento div na odpor jeho pokynu nadměrně rozhlašovali.

Slepý se stává vidoucím ve dvou krocích

Marek 8,22-26

I přišel do Betsaidy, a přivedli k němu slepého, prosíce ho, aby se dotekl. I ujav toho slepého za ruku, vyvedl jej ven z městečka.

Pánova pečlivost!

Jen Marek nám líčí toto setkání a ukazuje nám, jak je Ježíš činný jako dokonalý Služebník. Jeho laskavé jednání se slepým je vyjádřeno krátce prostými slovy. Výstižně nám popisují jeho nesmírnou trpělivost, jeho ohleduplný postup a jeho dokonalou schopnost se vcítit.

Pán by tohoto slepého mohl uzdravit jedním slovem nebo ho cele uzdravit jedním skutkem. Ale On při něm působí ve dvou etapách, aby nám dal duchovní naučení o vidění očima srdce.

V normálním případě může člověk vidět od prvního dne svého života. V počátečních letech života se pak zkušenostmi učí posuzovat velikost viděných předmětů a odhadovat vzdálenosti mezi nimi.

Podle toho vyžaduje uzdravení slepého dvojí zásah Pána, aby slepý nejen viděl, nýbrž aby také správným způsobem vnímal. První div umožňuje slepému „vidět“, druhý ho uschopňuje „poznávat“.

„Ujav toho slepého za ruku, vyvedl jej ven.“ Spasitel ho bere za ruku a vyvádí ho z vesnice. Tím podává svědectví o své připravenosti ujmout se slepého a ujišťuje ho o tom, že má zájem o jeho blaho.

„Plivl na oči jeho.“ Ježíš Kristus dává tomu slepci něco ze sebe, neboť jeho Osoba a jeho výkupné dílo jsou základem pro každé požehnání a každé uzdravení.

Pán Ježíš vkládá ruce na jeho oči a odnímá jeho slepotu. Pak klade podruhé své ruce na oči a slepý dostává úplnou schopnost vidění.

Skrze „slovo kříže“ jsem ve dvanácti letech přišel v první etapě k víře v Pána Ježíše. Věděl jsem, že mé hříchy jsou odpuštěny. Měl jsem život z Boha, ale ještě jsem neměl trvalou jistotu spasení. „Skrze „evangelium Boží“ jsem ve věku 18 let poznal v druhé etapě rozsah a obsah křesťanského spasení v jeho různých pohledech. Pochybnosti zmizely a já jsem obdržel pevný pokoj.

Je to vždy div božské milosti, když nějaký člověk vírou uchopí záchranu v Ježíši Kristu. Ovšem k druhému divu jeho milosti dochází, když věřící srdcem porozumí rozsahu božského plánu spasení. Pán nekoná poloviční dílo: To, co při nějakém člověku začne, vede dále, až to dokoná.

Politováním hodný chlapec

Marek 9,14-29

A odpovídaje jeden ze zástupu, řekl: Mistře, přivedl jsem syna svého k tobě, který má ducha němého. Ten, kdykoli jej pochopí, lomcuje jím, a on se sliní, a skřípe zuby svými a vadne. I řekl jsem učedníkům tvým, aby jej vyvrhli, ale nemohli.

Nevěra a neschopnost!

Ježíš Kristus sestupuje z hory, kde tři učedníci viděli jeho budoucí slávu. V údolí se setkává se smutnou situací: zástup a zákoníci se hádají s učedníky, otec jednoho posedlého dítěte sotva může věřit a chlapec sám je hříčkou ďábla.

Pán Ježíš byl na začátku své služby pokoušen ďáblem. Tu se ukázala jeho dokonalost jako člověka. Tímto vítězstvím svázal nepřítele a začal následně vyháněním démonů loupit „jeho nádobí“. Vytrhl ďáblovi lidi, kteří se nalézali v okruhu jeho moci. Jako člověk si získal moc nad nepřítelem. Toto oprávnění moci propůjčil také svým učedníkům. „*A svolav dvanáct učedníků svých, dal jim moc nad duchy nečistými, aby je vymítali, a aby uzdravovali všelikou nemoc i všeliký neduh.*“ (Mat. 10,1) V důvěře víry a v obecenství s Ježíšem Kristem, který jim dal tuto moc, byli učedníci schopni ji vykonávat. Plni radosti mu vypravovali: „*Pane, také i ďáblové se nám poddávají ve jménu tvém.*“ (Luk. 10,17).

Avšak v tomto zvláštním případě se jim nepodařilo vyhnat démona. „*Toto pokolení /tento druh/ nijak nemůže vyjít, jedině skrze modlitbu a půst.*“ Tvář v tvář tíží tohoto okultního zatížení by bývali museli poznat, že k uzdravení tohoto chlapce je nutné zvláštní obrácení se k Pánu.

To má co říci také nám. Ačkoli naše úkoly a služby jsou jiné, než byly v oné době, platí i pro nás, že jen v závislosti na Pánu a ve společenství s Ním můžeme mít zdar. Jak často není ve službě pro Něho kvůli naší nevěře žádný

dobry výsledek.

Nevěra lidí a neschopnost jeho učedníků zarmocují a bolí Pána v jeho duši. „*Ach, pokolení nevěřící, jak dlouho ještě budu u vás? Jak dlouho ještě vás budu snášet?*“ (Marek 9,19 – ČSP) Na každém kroku se setkává s nevěrou a se selháním lidí. Jak hluboce Ho to zasahuje!

„*Přiveďte jej ke mně.*“ V těchto slovech leží celá dobrotivost a srdečné slítování našeho Spasitele. Při vši nevěře kolem sebe nezapomíná na hluboké trápení chlapce a na těžké starosti rodičů.

Zuřivý záchvat chlapce na jedné straně jasně ukazuje, jak těžce je posedlý. Na druhé straně dokazuje, že učedníci svým působením na jeho situaci nic nezlepšili.

Ačkoli Boží Syn všechno ví, ptá se, jak dlouho už trvá toto trápení. Tím zjevuje svůj hluboký soucit s trpící rodinou. Otcova víra je velmi malá, ale pravá. Protože Pán nikdy nenechá nepředstíranou víru bez odpovědi, uzdravuje chlapce a předává ho otci.

Ježíš staví dítě do středu

Matouš 18,1-14

A zavolav Ježíš pacholátka, postavil je uprostřed nich, a řekl: Amen pravím vám: Neobrátíte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského /nebes/.

Malé děti jsou zachráněny!

Východím bodem této události je otázka učedníků: „*Kdo je největší v království nebes?*“ Tu Pán zavolá dítě a postaví je doprostřed. Na toto názorné jednání navazuje třemi různými poučeními:

- 1) „*Kdo by se koli ponížil jako pacholátko toto, ten jest největší v království nebes.*“ Bytost dítěte nám znázorňuje správné chování při následování Pána Ježíše. Ono je bezelstné a prostě přebírá názory svých rodičů. Ví, že jeho malá osoba a to, co říká a dělá, nejsou tak důležité. Důvěra v osobu, která se o něj stará, určuje jeho všeobecný postoj. Z toho se učíme následující: Prostota ve víře, důvěra v Boha a skromnost vzhledem k vlastním nárokům činí učedníka velkým v království nebes.

- 2) „*Kdo by koli přijal pacholátko takové ve jménu mém, mne přijímá.*“ Spasitel se činí zajedno s dětmi. Také v tom spočívá naučení: když přijímáme malé, nepatrné a slabé, nejen ukazujeme smýšlení Mistra, nýbrž přijímáme tím Jeho samého.
- 3) „*Vizte, abyste nepotupovali (nepohrdali) žádného z maličkých těchto. Neboť pravím vám, že andělé jejich v nebesích vždycky hledí na tvář Otce mého, který v nebesích jest.*“ Z tohoto výroku lidé odvodili, že malé děti mají strážného anděla, který je ochraňuje před nehodami, nemocemi a zlými lidmi. Všichni rodiče si vzpomenou na příhody, v nichž Bůh jejich děti obdivuhodným způsobem zachránil před nebezpečím anebo z něho. Věříme ale, že tato Pánova slova mluví o něčem vyšším: Malé děti jsou přijaty Otcem v nebi a vždycky stojí v jeho přízni. On sám ručí za to, že jsou zachráněny, když zemřou brzy v dětském věku. Obětní smrt Pána Ježíše k tomu tvoří základ. U Zachea, dospělého, odpovědného člověka, Spasitel prohlašuje: „*Přišel Syn člověka, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.*“ (Luk. 19,10) Tady u dětí čteme jen: „*Přišel zajisté Syn člověka, aby spasil to, což bylo zahynulo.*“

Žena přistižená při cizoložství

Jan 8,1-11

I přivedli k němu zákoníci a farizeové ženu v cizoložstvu popadenou, a postavivše ji v prostředku, řekli jemu: Mistře, tato žena jest postižena při skutku, když cizoložila. A v zákoně Mojžíš prikázal nám takové kamenovati. Ty pak co pravíš?

Milosrdenství a svatost!

Cizoložství je těžký hřích jak proti Bohu, který lidem dal manželství, tak ve svých důsledcích i pro provinilé a jejich partnery v manželství.

V celé Bibli je hřích cizoložství odsuzován, v zákoně je dokonce trestán smrtí. Začíná žádostivým hleděním a znečišťuje člověka. Následky tohoto hříchu jsou velmi hořké. Někdo, kdo nese jméno bratr nebo sestra a dopustí se smilstva, musí být vyloučen (1. Korintským 5).

Tato žena byla přistižena při cizoložství, a tím poskytla farizeům a zákoníkům

vítanou příležitostí, aby pokoušeli Pána Ježíše. Místo aby poznávali a odsuzovali hříšné sklony ve vlastním srdci a ve svém životě, táhnou ženu a její hříchy nemilosrdně na veřejnost. Nejde jim ani o Boží svatost, ani o tu hříšnici.

Kladou Pánu rafinovaně lstivou otázku: „*V zákoně Mojžíš přikázal nám takové kamenovati. Ty pak co pravíš?*“ Domnívají se, že Ho tím přivedou do těžké situace. Co odpoví? Když ji neodsoudí, bude jednat proti zákonu. Když ji odsoudí, neukáže milost. Věří, že každá odpověď Mu bude škodit – a tu by pak bez zdráhání proti Němu použili.

Ježíš mlčí a píše na zem. Mlčením reaguje na jejich podlý útok. Ale proč píše na zem? Prorok Jeremiáš nám pomůže, abychom porozuměli tomuto tajemnému jednání Pána: „*Ti, kteří se ode mne odvrátili, budou zapsáni do země, protože opustili pramen živé vody, Hospodina.*“ (Jer. 17,13 – ČSP) On ví, že tito farizeové znají spisy proroků, a chce je varovat.

Avšak tito pokrytci si jeho mlčení vykládají chybně. Věří, že Ho přivedli do rozpaků a pokračují se svými drzími otázkami. Vzniká neobvyklá atmosféra. Setkává se dobro a zlo. Naráží na sebe světlo a tma.

Pán se nyní vzpřimuje a říká: „*Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hod' na ni kamenem.*“ To je Boží hlas! Tato slova odkryla jejich svědomí a rozbila jejich promyšlený útok.

Ježíš opět píše do země, už ne jako varování, nýbrž k soudu. A tito ctihodní, vážení mužové? Ti umlkají. Zasaženi ve svém nitru a usvědčeni ze svých zlých plánů, odcházejí jeden po druhém. Bojí se, aby se jejich lesklá fasáda vnější spravedlnosti nerozpadla pod zraky a slovy Pána Ježíše. Společně proti Němu vystoupili, jednotlivě od Něho odcházejí, nyní se už každý stará jen o svou vlastní čest.

Ježíš Kristus se opět vzpřimuje. Je s tou ženou sám. Žádný z těch mužů nemá mravní právo ani mravní sílu hodit na tu cizoložnici kámen. A Pán? On, který jako jediný má mravní dokonalost, aby tuto ženu odsoudil, k ní mluví slova milosrdenství: „*Ani já tebe odsuzuji.*“ Pak k tomu připojuje slova svatosti. „*Jdi a nehřeš více.*“

Milosrdný Samaritán

Lukáš 10,25-37

A aj, jeden zákoník vstal, pokoušeje ho, a řka: Mistře, co čině, život věčný dědičně obdržím? A on řekl jemu: V zákoně co jest psáno? Kterak čteš?

Zákon a cena milosti!

Lidé, kteří poznají, že nemohou svými vlastními skutky učinit zadost Božím svatým nárokům a vírou přijmou jeho nabídku milosti, za všech dob obdrží božský život. Mnohé nám známé osoby z Bible, jako Abel, Noé a Job, vlastnily tento život.

Aby všem lidem ujasnil, že jsou hříšníci, dal Bůh izraelskému národu zákon (1. Tim. 1,8-10). Zákon sliboval život tomu, kdo dodrží přikázání. Avšak všichni zklamali. Nikdo nemohl naplnit zákon. Když lidé v době zákona poznali, že kvůli hříchu jsou neschopni dodržet Hospodinova přikázání, byla tu také pro ně možnost obdržet božský život. Dělo se tak na cestě víry a skrze Boží milost. Mojžíš a David jsou toho jasnými příklady.

Tato milost – která za všech dob zachraňovala věřící – se ve své celé kráse a dokonalosti zjevila tím, že se Boží Syn stal člověkem.

Nyní povstává jeden zákoník (učení v Písmu) a chce Pána zkoušet. Přitom je sám zkoušen a postaven do božského světla. Pán mu dovoluje, aby ukázal svou znalost zákona. Avšak život je zaslíben nikoli znalci, nýbrž činiteli zákona. Proto mu Pán říká: „*To čiň, a živ budeš.*“

Milovat Boha a svého bližního jako sebe samého – to je zkušební kámen toho, zda někdo je poslušný zákona. Milovat bližního jako sebe samého! Žádný z nás to nikdy neudělal – a tento zákoník také ne! Proto chce odvést pozornost od svého selhání dotazem na svého bližního.

Ježíš Kristus na tuto otázku odpovídá a vypráví podobenství, které se stalo světoznámým pod názvem „O milosrdném Samaritánovi“. S úžasem obdivujeme našeho Pána, jak několika krátkými a jednoduchými tahy vykresluje obraz, kterému rozumí každé dítě a který hluboce působí na nejmoudřejší lidi.

Nejprve představuje člověka, který jde dolů, upadá mezi lupiče a v nehlubším bodě svého života prožívá lhostejnost nábožných lidí. Jeho stav, který nemohl být beznadějnější, je vhodným pozadím, před kterým se rozvíjí cena

a činnost milosti. Ta září v Ježíši Kristu, tomto opovrhovaném „Samaritánovi“, který „se ubírá cestou“ ke kříži Golgoty.

„Přišel až k němu.“ To mluví o tom, jak se Boží Syn milostivě sklání k hříšníkovi. „A uzřev jej, milosrdenstvím hnut jest.“ Ježíš nejen poznává jeho beznadějný stav. Ukazuje také lásku, milost a milosrdenství svého srdce.

„A přistoupiv...“ Nyní je činná milost v Ježíši Kristu: Ve své obětní smrti na kříži zaujímá místo hříšníka. „Ovázal rány jeho, naliv oleje a vína.“ Milost uzdravuje všechny rány, které si člověk na své svévolné cestě způsobí (Luk. 5,31.32).

„Vloživ jej na zvíře své, vedl.“ Nyní se milost stará o jeho bezmocnost a přebírá v jeho životě vedení (Luk. 15,5).

„Vedl ho do hospody /ubytovny, útulny/ a péči o něj měl.“ Milost dává vykoupenému místo odpočinku: „Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli.“ (Jan 16,33)

„Druhého dne vyňal dva peníze /denáry/.“ Milost Pána působí i v době jeho nepřítomnosti. Snad ty denáry svědčí o dvou službách našeho Pána: jako Nejvyššího kněze a Přímluvce /Správce/ (Židům 4,14-16; 1. Jana 2,1.2).

„Měj o něj péči,“ říká Samaritán hostinskému /majiteli, správci ubytovny/. Milost dává věřícím Ducha Svatého, tohoto jiného Utěšitele. „A já prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám.“ (Jan 14,16)

Samaritán k tomu dodává: „Cožkoli nad to vynaložíš, já, když se vrátím, zaplatím tobě.“ Milost dokoná dílo při příchodu Pána: „Který promění tělo naše ponižené, aby bylo podobné k tělu slávy jeho.“ (Fil. 3,21)

Pán u Marty a Marie

Lukáš 10,38-42

Žena pak jedna, jménem Marta, přijala jej do domu svého. A ta měla sestru, jménem Marii, která sedíc u noh Ježíšových, poslouchala slova jeho.

Jedno ale je zapotřebí!

Tato událost velmi pěkně ukazuje, jak Lukáš ve svém Evangelii dělá krátké záběry, aby vyzdvihl nějakou určitou pravdu a ukázal její mravní význam. Tyto verše představují cenu Božího slova a vnitřní postoj, který je potřebný

k přijetí Slova.

Na první pohled se zdá, že zde hraje hlavní roli Marta. Přijímá Ježíše do svého domu a stará se o jeho blaho. Chtěla by, aby Mu **všichni** sloužili. To jsou dobré pohnutky a cenné činnosti. Marie se dostává do zorného pole nejprve jen nenápadně. Jakoby mimochodem je zmíněno, že si sedá k Ježíšovým nohám, aby naslouchala jeho slovům. Protože je to pro ni důležité, přerušuje všechna ostatní zaměstnání. Hledá místo v jeho blízkosti a přichází u Něho ke klidu. Pokorně zaujímá u jeho nohou správný postoj, aby se od Něho učila. Na tomto místě a s tímto postojem přijímá Boží slovo.

Marta ustaraně a zneklidněna přistupuje. Nehledá ani klid u Pána Ježíše, ani poučení jeho slov. Místo aby Mu naslouchala, chce Mu něco říci. Z očí do očí si Mu stěžuje na nečinnost své sestry. Z jejích slov usuzujeme, že je toho názoru, že Pán ukazuje příliš málo ocenění pro její službu. Nakonec Mu předepisuje, co má říci Marii. Avšak takto nemůžeme s Pánem Ježíšem jednat.

Nyní slyšíme v hlasu Dobrého pastýře dvojitý tón. Na jeho rtech je **milost a spravedlnost**. „*Marto, Marto!*“ Dvojitý vyslovení jména zdůrazňuje důležitost jeho sdělení a vyjadřuje jak jeho lásku, tak i vážnost jeho napomenutí. On velmi dobře viděl, jak Mu oddaně sloužila. Věděl také, že Ho svou činností chtěla ctít a uznávat jako toho od Boha poslaného Krista. Na rozdíl od Marie však zanedbala příležitost, aby se z jeho naučení dověděla, že na místo Krista na zemi vstoupí jeho Slovo. V křesťanské době je Pán nepřítomný. Proto má jeho Slovo ústřední místo.

Boží slovo nemůžeme dosti ocenit: Ono je živé a působivé. Dává věřícím lidem nový život. Zkoumá skryté komůrky našich srdcí. Osvěcuje naši cestu. Písma to jsou, která svědčí o Ježíši Kristu. Jestliže někdo u Něho pokorně přijde ke klidu a naslouchá jeho slovům, „vyvolil dobrou stránku“.

V přítomnosti Pána se Marta učí, že problém je u ní, a nikoli u její sestry. Pán Ježíš nekárá její službu, nýbrž její starost a její neklid, které se přitom ukazují. Zároveň jí poukazuje na to, že společenství s Ním má větší význam než každá činnost pro Něho. Marta přijímá to napomenutí. O něco později opět slouží, tentokrát bez nevole a obžaloby (Jan 12,2).

Věrně a vytrvale Mu sloužit je výsada všech věřících. Jestliže však naše nasazení pro Něho ovládá naše celé myšlení, jsme tak jako Marta v nebezpečí, že budeme svou činnost přeceňovat. Ústřední místo v našem srdci a životě patří jen Pánu Ježíši a jeho Slovu. Samozřejmě je důležité, **co pro Pána jsme**, ale ještě důležitější je, **co je Pán pro nás**.

Ten, který se narodil slepý, vidí Božího Syna

Jan 9,1-41

Ježíš pak skryl se, a prošel skrze ně, vyšel z chrámu, a tak odešel. A pomíjeje, uzřel člověka, slepého od narození.

Než to vím, že byv slepý, nyní vidím!

Ježíš Kristus byl v 8. kapitole od lidí svého národa masivně napadán. Proto se skrývá. Avšak nepřestává v milosti působit, a tím dále vydává svědectví o své Osobě. Ve svých slovech a skutcích je věrným svědkem.

Tu vidí jednoho člověka, který se narodil slepý. Učedníci chtějí vědět, co je příčinou jeho slepoty: „*Kdo zhřešil, tento-li čili rodičové jeho, že se slepý narodil?*“ Jsou toho názoru, že tak zlé postižení musí být trestem za hříchy. To je až dodnes chybný, ale hluboce zakořeněný způsob myšlení lidí.

Pán taková přemýšlení odmítá: „*Ani tento zhřešil, ani rodičové jeho, ale aby zjevení byli skutkové Boží na něm.*“ Bída tohoto slepého muže odráží bez výjimky situaci všech lidí. Tak bere Boží Syn politováníhodný stav tohoto, který se narodil slepý, za příčinu, aby skutkem milosti ukázal, že On je ten Poslaný Otcův.

„*Člověk, který slove Ježíš,*“ se setkává se slepcem. Připravuje kaši z prachu země a ze své sliny a nanáší ji na oči slepého. Tím nedochází k žádnému zlepšení. Naopak! Kdyby ve svém slepém stavu mohl pozorovat určité světlo, kaše by mu i to zatemnila. Když však věří slovu Pána a poslechne a jde k rybníku Siloe a tam se umyje, může vidět.

Uznat Pána Ježíše za „zvláštního člověka“ hříšníkovi nepomáhá. Teprve vírou v Něho jako toho „od Otce poslaného“, je zachráněn.

Ježíš Kristus je světlo světa. Darovat slepým zrak je toho jasným znamením. Toto světlo osvětluje všechny lidi a zjevuje jejich hříšný stav. Většina se těmto jasným paprskům uzavírá. „*To světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.*“ Ten, kdo Ho odmítá, zůstává slepý a věčně zahyne.

Kdo ale uvěří v Ježíše Krista jako v toho od Boha Otce Poslaného, přijímá božské světlo, stává se vidícím a dostává věčný život. „*Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc /právo/ syny Božími býti.*“

Uzdravení toho, který se narodil slepý, vyvolává u sousedů diskusi. To je obvyklá reakce lidí, kteří nečiní pokání. Židé s farizeji nechtějí toto dílo božské

milosti v Pánu Ježíši uznat, protože Ho jako svého Mesiáše odmítají. Slepí a zatemnění v rozumu činí z každého uznání Ježíše Krista a jeho skutků důvod k vyloučení ze synagogy. Tím se sami demaskují jako nástroje Božího nepřítele.

Uprostřed palby dotazů září prosté a jednoduché svědectví uzdraveného slepce. Statečně svědčí před nevěřícími Židy o svém Zachránci. Tu je vyhnán. Opovržen a vyhnán od lidí, poznává svého Spasitele stále lépe. Na začátku je pro něho prostě „člověk“. U rybníka Siloe rozumí, že Kristus je „poslán od Boha“. Na otázku farizeů Ho nazývá „prorokem“. Když se Ježíš, **ten zavržený**, s ním, **vyhnaným**, ještě jednou setkává, klaní se ten uzdravený „Synu Božímu“.

Žena s duchem slabosti

Lukáš 13,10-17

Učil pak v jedné škole v sobotu. A aj, byla tu žena, která měla ducha nemoci /slabosti/ osmnáct let, a byla sklíčena, a nijak se nemohla vzpřímiti.

Dcera Abrahamova!

V předcházejícím podobenství o fíkovníku ve vinici ukazuje Pán svoji péči o Izrael. Přišel ke svému lidu, aby hledal ovoce. Když žádné nenalezl, snažil se ve své trpělivosti a milosti o tento fíkovník tím, že ho okopal a pohnojil. Kdyby Izrael přes jeho péči nepřinesl žádné ovoce, musela by milost dát místo spravedlivému Božímu soudu. To je výchozí bod jeho setkání s ženou, která má ducha slabosti.

Ačkoli se na horizontu stahují mraky soudu, jedná Ježíš Kristus ještě jednou v milosti. „Učil pak v jedné škole /synagoze/.“ Tu vchází nějaká žena. „Byla sklíčena a nijak se nemohla vzpřímiti.“ Jen zřídka vidíme lidi, kteří jsou tak těžce postiženi, protože jim dnes často může být pomoheno lékařskými postupy.

Na rozdíl od většiny zvířat má člověk schopnost se vzpřímit a očima hledět k nebi. Ale té postižené ženě to skrze ducha slabosti není možné. Představuje lidi, kteří žijí bez Boha a bez naděje. Jejich oči jsou obráceny k zemi. Jsou neschopni navázat kontakt s Bohem v nebi.

Často si vůbec nejsme ani vědomi, v jakém ubohém stavu jsme se nalézali

jako hříšníci a jak hluboko se Pán Ježíš musel sklonit, aby nám pomohl a zachránil nás.

„A uzřev ji Ježíš, zavolal ji k sobě, a řekl jí: Ženo, zproštěna jsi od nemoci /slabosti/ své.“ Chápe celou její bídu a neštěstí. Bezodkladně ji uzdravuje, aniž by o to byl výslovně požádán. *„I vložil na ni ruce, a ihned zdvihla se, a velebila Boha.“* Nyní je schopna vzhlédnout k nebi a oslavovat Boha.

Teď se kníže /představený/ synagogy činí důležitým a začíná poučovat: *„Šest dní jest, v nichž náleží dělati; proto v těch přicházejíce, buďte uzdravováni, a ne v den sobotní.“* Ve třech ohledech vystupuje negativně:

- **Dělá se důležitým:** Ani nemá právo určovat, co je v sobotu dovoleno, ani nevlastní moc uzdravit lidi.
- **Je nemilosrdný:** Osud této ženy ho ponechává naprosto chladným. Bez slitování označuje uzdravení za přestoupení příkázání o sobotě, neboť nenávidí milost.
- **Je to pokrytec:** Se zdánlivou svatostí odsuzuje uzdravující slova Pána Ježíše jako zakázanou práci. Ale napájení osla dovoluje.

Ježíš Kristus odůvodňuje a ospravedlňuje uzdravení ženy tím, že ji nazývá Abrahamovou dcerou. Tou je v dvojím ohledu. Na jedné straně má jako Izraelitka užitek z bezpodmínečných zaslíbení Abrahamovi. Na druhé straně se svou vírou prokazuje jako pravá dcera Abrahama, otce všech věřících.

Ježíš u knížete (vůdce) farizeů

Lukáš 14,1-24

I stalo se, když všel Ježíš do domu nějakého knížete farizejského v sobotu, aby jedl chléb, že oni šetřili ho. A aj, člověk nějaký vodnatelný byl před nimi. I odpověděv Ježíš, dí zákoníkům a farizeům, řka: Sluší-li v sobotu uzdravovati? Oni pak mlčeli. Tedy on dosáhl jeho, uzdravil a propustil.

Učte se ode mne!

Při setkání v domě tohoto vysoce postaveného farizea je Ježíš Kristus ve svém chování, ve svých slovech a ve svých skutcích pro nás jako člověk dokonalým příkladem. Zároveň spočívá v jeho jednání božská síla a v jeho slovech božská autorita. Ze situace činí to, co prožívá a vidí, tématem svého

učení. Jeho naučení jsou aktuální, blízká životu a dobře srozumitelná. Poznáváme čtyři hlavní body:

a) Milost má vysokou cenu

„A aj, člověk nějaký vodnatelný byl před ním.“ Tři skutečnosti vyznačují první téma: Je sobota, farizeové číhají na Ježíše Krista a je přítomen vodnatelný člověk. Žasneme nad moudrostí našeho Pána. Umísťuje uzdravení vodnatelného člověka do dvou otázek:

- „*Sluší se /Je dovoleno/ v sobotu uzdravovati?*“ Touto otázkou a uzdravením, které potom následuje, staví milost nad sobotu.
- „*Čí z vás /Kdo je mezi vámi, jehož/ osel aneb vůl, upadl by do studnice, a ne ihned by ho vytáhl v den sobotní?*“ Tím vysvětluje svým posluchačům, že když jde o jejich vlastní dobytek, i oni staví milost nad sobotu.

b) Milost působí skromné vystupování

„*Spatřil to, kterak přední místa vyvolovali.*“ V následujících slovech Pán ukazuje, jaké **pohnutky** vedou pozvané, když vyvolují první místa, a jaké **následky** z toho pro ně vznikají.

Pýcha nás vede k tomu, abychom volili první místo. Výsledkem toho je hanba. Jak často se ukázala tato zásada ve světových dějinách, v Božím lidu a často v naší vlastní zahanbující zkušenosti!

„*Jda, posad' se na posledním místě.*“ Moudrá Pánova rada odpovídá duchu milosti a zjevuje pokoru. Výsledkem toho je čest.

V závěru Ježíš Kristus zdůrazňuje tuto významnou pravdu slovy: „*Každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.*“ Satan se sám vyvýšil, a byl ponížen. Kristus se sám ponižil, a byl vysoce vyvýšen. Komu se chceme podobat?

c) Milost působí nezištné jednání

„*Když činíš oběd neb večeři, nezvi přátel svých, ani bratří svých, ani příbuzných svých, ani sousedů bohatých, aby snad i oni zase nezvali tebe, a měl bys odplatu.*“ Milost dává, aniž by očekávala protislužbu. Zkoumejme svá pozvání ve světle těchto slov! Jak zřídka zveme věřící nebo jiné lidi kolem nás, kterých je sotva dbáno!

„*Bude ti odplaceno při vzkříšení spravedlivých.*“ Vědomí o Boží odměně v budoucnosti nám pomůže, abychom se v nynější době zřekli uznání od lidí.

d) Milost neúnavně činí nabídku

„Člověk nějaký učinil večeri velikou a pozval mnohých.“ V tomto podobenství Pán Ježíš ukazuje vytrvalost milosti. Bůh sám je tento člověk, který činí slavnostní hostinu. Přes odmítání a lhostejnost lidí až dodnes nechává platit nabídku své milosti. Budme Božími následovníky /napodobiteli/!

Uzdravení deseti malomocných!

Lukáš 17,11-19

A když vcházel do nějakého městečka, potkalo se s ním deset mužů malomocných, kteří stáli zdaleka. A pozdvihše hlasu, řekli: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“

Od daru k Dárci!

Počet 10 mluví o odpovědnosti člověka vůči Bohu. Deset malomocných zjevuje naprosté selhání člověka v této odpovědnosti. Tak je uzdravení jedním božské milosti.

Pán je na cestě do Jeruzaléma. V tomto městě bude odmítnut a před jeho branami ukřižován. Ví o všem, co na Něho přijde. Tak cestuje skrze Samaří a Galileu. Na cestě ke kříži chce ještě jednou pomoci lidem trpícím těžkostmi. Nenávist a odmítnutí náboženských lidí Mu nebrání, aby působil v lásce.

Trápení jednotlivých lidí se vždy dotýká jeho srdce. Proto se rád na své cestě setkal s deseti malomocnými muži, kteří kvůli své nemoci byli vyvrženi z lidské společnosti. Jeden z nich je Samaritán. Ostatních devět jsou asi Izraelité. V normálním případě Židé opovrhují Samaritány. Avšak zde jsou ve své bídě pospolu. Následky selhání člověka v jeho odpovědnosti vůči Bohu vyznačují všechny lidi – nezávisle na tom, ke kterému národu patří.

Stojí stranou a drží od Ježíše Krista odstup, jak to nařídil zákon. To je také stanovisko každého člověka v jeho hříšném a nečistém stavu. Je daleko od Boha! Avšak Pán vychází vstříc každému člověku v jeho bídě. To věděli už v Jobově době: *„Všecko to dělá Bůh silný dvakrát i třikrát při člověku, aby odvrátil duši jeho od jámy, a aby osvícen byl světlem živých.“* (Job 33,30)

Jak těch deset malomocných o Ježíšovi něco slyšelo přes svou izolaci kvůli nemoci, to nevíme. Poselství o Spasiteli se dává různými, často udivujícími

cestami, aby dosáhlo ztracené lidi. Malomocní vidí, jak jde kolem, a sborově volají: „*Ježíši Mistře, smiluj se nad námi!*“ Tato slova vyjadřují jejich politováníhodný stav, ale také jejich víru.

Nevolají nadarmo. Pán jim odpovídá a ukazuje jim cestu naděje: Mají se podle zákona malomocného ukázat knězi. Na cestě tam jsou uzdraveni. Kněz je může vyhlásit za čisté.

Tu se ten Samaritán ihned vrací k Spasiteli. Vírou se obrací od daru (uzdravení) k Dárci (Ježíši Kristu). Oslavuje Boha, padá k nohám Pána a děkuje Mu. Jaký následováníhodný příklad!

„Zdali jich deset není očištěno? A kde je jich devět?“ Pán očistil všech deset. Nadarmo čeká na ostatních devět, kteří sice byli uzdraveni, ale neukazují žádnou vděčnost.

Samaritán ještě neví nic o díle vykoupení, které Pán Ježíš vykoná na Golgotě. Přesto reaguje správně. Dnes známe cenu krve Ježíš Krista. Ta nás očisťuje od všech hříchů. Spasitel čeká na to, že Mu vzdáme čest a poděkujeme Mu za svou záchranu.

K Pánu Ježíši přinášejí děti

Marek 10,13-16

Nechte dítek jíti ke mně, a nebraňte jim, nebo takových jest království Boží. Amen pravím vám: Kdo by koli nepřijal království Božího jako dítě, nikoli do něho nevejde. A bera je na lokty své, a vzkládaje na ně ruce, požehnání jim dával.

Požehnání od Pána!

Když nám Bůh svěřil děti, máme úkol je přivést k Pánu. Mají být u Něho – tam, kde je slyšen jeho hlas a kde jeho ruce žehnají.

Přivádět k Němu děti, znamená se za ně modlit, jmenovat je jejich jmény před trůnem milosti. Přivádíme je také do okruhu požehnání Pána, když se s nimi modlíme nebo zpíváme křesťanské písně. Společný zpěv v rodině může děti ochránit před světem a před zlem.

Zvláště důležité je vyučovat je v Božím slovu. Vyprávět dětem příběhy z Bible je krásným úkolem všech rodičů. Je dobré, když děti – jakmile dokážou klidně sedět a neruší hlukem – bereme s sebou do shromáždění. Náš Pastýř

se rád setkává s celým stádem. Mladí a staří mají být přítomni, když Pán Ježíš vstupuje do středu těch Svých. Děti na začátku mnohému nerozumějí, ale přesto cítí něco ze svaté atmosféry. Učí se písně a zpívají spolu s námi. Snadno srozumitelná zvěstování Božího slova mohou už brzy dobře sledovat, často dříve, než si myslíme.

Učedníci chtějí zabránit setkání Pána Ježíše s dětmi. Domnívají se, že On nepoužije svůj čas a sílu pro děti. Tento chybný postoj se až dodnes ukazuje znovu a znovu. Jak často uzavírají dospělí dětem cestu k Pánu svým neporozuměním a svou domnělou důležitostí!

„To viděv Ježíš, nelibě to nesl.“ Pán velmi energicky vystupuje proti těm, kdo chtějí dětem bránit v tom, aby k Němu přišly. Jeho nevole vůči chování učedníků je součástí jeho dokonalosti. Nakonec děti přijímá, vezme je do náruče, vkládá na ně ruce a žehná jim.

Kontaktem s Pánem Ježíšem jsou přivedeny do okruhu požehnání království nebes. Jsou vnějšně posvěceny (1. Kor. 7,14). To znamená, že děti, které od mládí slyší o Spasiteli, se těší zvláštní výsadě. Přesto je potřebné, aby se vědomě obrátily, vyznaly své hříchy a uvěřily ve Vykupitele Ježíše Krista.

Také každému dospělému je otevřena cesta, aby vstoupil do Božího království a obdržel požehnání Pána. Předpokládá to však, že jeho myšlení a jednání nese znaky dítěte. Tomu, kdo neklade žádné nároky ani požadavky, ale místo toho všemu dětsky věří a přijímá to, jsou otevřena stavidla božského požehnání.

Bohatý mladý muž zarmoucen odchází

Marek 10,17-31

Potom když vyšel na cestu, přiběhl jeden, a poklekna před ním, otázal se ho: Mistře dobrý, co učiním, abych života věčného dědičně došel? I řekl mu Ježíš? Co mne nazýváš dobrý? Žádný není dobrý, než jediný, Bůh.

Jen Bůh je dobrý!

Tento mladý muž zná a ctí zákon. Proto se pokouší dodržovat přikázání. Jeho životní heslo zní: Chovej se dobře a čiň dobré! Pracoval na sobě a z lidského pohledu dosáhl pěkné úrovně. Je spokojen sám se sebou, avšak má neurčitý pocit, že mu něco chybí.

V chování a ve slovech Ježíše Krista právem poznává ještě vyšší způsob života. Upřímně si přeje se od Něho naučit, jak dospěl k takovému dokonalému vedení života. Věčný život pro něho znamená dokonalý stav v životě na zemi.

Pln uctivosti jde a padá před Pánem Ježíšem na kolena. Uznává jeho mravní dokonalost jako člověka a oslovuje ho jako „dobrého učitele“. Tím ukazuje svou pravou touhu, být od Něho poučen a veden dále.

„Žádný není dobrý, než jediný, Bůh.“ Těmito slovy Pán odmítá jeho oslovení. Proč? Protože ten mladý muž v Něm vidí jen dokonalého člověka. Avšak neuznává Ho za božskou Osobu. Je nevědomý o Bohu, a tím také nevědomý sám o sobě a o svém hříšném stavu.

Tak Pán začíná mluvit o zákonu. Když vyzývá mladého muže, aby dodržoval přikázání, ten odpověděl. *„Toho všeho jsem ostříhal od své mladosti.“* Věříme, že aniž by se přetvařoval, dává čestnou odpověď. Ve své náboženské horlivosti – která je charakterizována vnějším dodržováním přikázání a konáním dobrých skutků – je neschopný poznat svůj ztracený stav.

Ježíš na něho pohleděl a zamíloval si ho. Vidí a uznává, že se tento mladý muž chová slušně a že je vůči Božímu zákonu velmi svědomitý.

Pán ví, co tomu mladému muži chybí při vší jeho věrnosti zákonu. Jeho srdce nepatří Bohu. Proto ho vyzývá: *„Jednoho se nedostává: Jdi, a cožkoli máš, prodej, a dej chudým, a budeš mít poklad v nebi; a pojď, následuj mne!“*

Má se oddělit od svého bohatství, které zajalo jeho srdce, a následovat Pána Ježíše. Avšak tento krok víry je možný jen tehdy, když člověk v Pánu vidí více než jen dobrého člověka.

Mladý muž nereaguje na slova Pána hněvem a nenávisť, jako to dělají farizeové. Ale to, že odešel, mluví za všechno! Tím zjevuje svůj pravý stav. Je jedním z těch dobrých lidí: přívětivý a zdvořilý, ale bez jediné jiskřičky božského života. Touha po majetku a nedostatek milosrdenství ovládají jeho srdce. Protože mu chybí víra v Boha, nechává ho poklad v nebi chladným.

Jsme vděční, když naši nevěřící sousedé a kolegové v práci jsou dobří lidé. To zjednodušuje a příjemňuje naše soužití s nimi. Ať už se drží božských zásad z jakýchkoli důvodů – jsou v pozemském životě pod Božím požehnáním. Ale žebřík dobrých skutků a lidské spravedlnosti je pro nebe příliš krátký.

Matka Jakuba a Jana

Matouš 20,20-28

Tehdy přistoupila k němu matka synů Zebedeových se syny svými, klanějí se a prosící něco od něho.

Sebepřeceňování a sebedůvěra!

Na cestě do Jeruzaléma bere Pán učedníky stranou a ukazuje jim, že je na cestě, aby na kříži Golgoty zaujal poslední místo. Bezprostředně nato k Němu přichází jedna matka se svými syny a žádá pro ně první místa v budoucím království. Zjevuje se ošklivý tělesný postoj. Tělo je silné, když se týká nás samých, a ještě silnější, když jde o naše děti. Navíc je to převrácené a zahanbující, když v Božím lidu nebo v díle Páně toužíme po nějakém zvláštním místě pro sebe nebo pro své děti.

Pán Ježíš vzal Jakuba a Jana – Zebedeovy syny – a Petra s sebou na vysokou horu. Tam byli očitými svědky jeho slavné velikosti. Nyní mají svědčit o Ježíši Kristu a o jeho příchodu ve slávě. Možná, že tento významný úkol vedl u matky a jejích synů k tomuto sebepřeceňování.

Můžeme se před Pánem klanět jako tato matka, a zároveň pro sebe vyžadovat nejlepší místo. Nejde však o to, dělat pokorného, nýbrž být ze srdce pokorným.

Na statku mých rodičů žila a pracovala jedna moje teta. Její skromnost a její ochota pomáhat na mne zapůsobily. Tiše a bez naříkání vykonávala ty nejmenší práce a neočekávala ani chválu, ani uznání. Ráda mi pomáhala a dělalo jí radost pomáhat mi. Žádná špatnost a nevychovanost z mé strany nemohla zmenšit její dobrotivost. V dětském věku jsem ještě nepozoroval, kolik sebezapření, kolik ochoty zřeknout se a kolik laskavého zájmu o bližní bylo v jejím srdci. Teprve později jsem viděl, jak jasně se v jejím životě ukazovalo smýšlení Pána. Pokora a skromnost jsou vlastnosti, které jsou nám většinou nápadné teprve tehdy, když tu **nejsou**.

Touha po prvních místech našeho Spasitele jistě hluboce zasáhla. Avšak nekárá je. Místo toho jim klade otázku: „*Můžete-li pít kalich, který já pít budu?*“ Tímto kalichem má zcela všeobecně na mysli svá utrpení, která předcházejí slávu.

Po sebezpřečtení přichází sebedůvěra. „*Můžeme,*“ říkají, aniž by pochopili dosah svých slov. „*Kalich zajisté můj pítí budete, a křtem, jímž já se křtím, pokřtěni budete, ale seděti po pravici mé a po levici mé, není mé dáti, ale těm, kterým připraveno jest od Otce mého.*“ Dát jim účast na svých utrpeních – s výjimkou utrpení ke smíření – to může. Ale přenechává Otcí, aby dal místa cti pro sebe a své učedníky. Jaká obdivuhodná pokora!

Žádost matky s jejími dvěma syny je také urážkou ostatních deseti učedníků: Proč mají mít Jakub a Jan přednost? A tak ti druzí reagují nevolí a ukazují tím svou vlastní pýchu. Nic nezkouší a nezjevuje smýšlení člověka tak zřetelně, jako útok na jeho domnělá práva nebo snižování jeho vlastní osoby.

Pán volá učedníky k sobě a napomíná je slovy: „*Kdokoli chtěl by mezi vámi býti velikým, budiž služebník váš. A kdož by koli mezi vámi chtěl býti přední, budiž váš služebník.*“ Pak představuje sám sebe: „*Jako i Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil, a aby dal život svůj mzdu na vykoupění za mnohé.*“

Slepý Bartimeus volá

Lukáš 18,35 – 19,1

I zvolal, řka: Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou. A ti, kteří napřed šli, přimlouvali mu, aby mlčel. Ale on mnohem více volal: Synu Davidův, smiluj se nade mnou. Tedy zastaviv se Ježíš, rozkázal ho k sobě přivésti.

Ať vidím! /Vidět!/

Výchozím bodem pro poslední etapu cesty Pána Ježíše do Jeruzaléma je Jericho.

„*Když se přibližoval k Jerichu.*“ Toto místo je obraz země, která je od Boha zlořečená. Bartimeus a Zacheus představují lidi, kteří jsou pod zlořečením zákona.

„*Všel /do něho/.*“ (19,1) Na tuto zem a k těmto lidem přichází Boží Syn. Setkává se tam s hroznými účinky pádu do hříchu. Vidí tělesná postižení, nevyléčitelné nemoci a smrt jako následky hříchu. Ve své čisté duši velmi hluboce pociťuje, jak velké je trápení a bída lidí, kteří jsou pod zlořečením padlého stvoření. Kromě toho vidí neúčinné snahy mnoha lidí uspokojit Boha dobrými skutky.

„Bral se přes Jericho.“ Tím, že se Boží Syn stal člověkem, nemůže být odňato zlořečení. Ježíš Kristus musí „projít“, tj. musí být na zemi povýšen na dřevo a zemřít. Aby lidi vykoupil od zlořečení, stane se na kříži Golgoty za ně zlořečením, neboť: *„Zlořečený každý, kdo visí na dřevě.“* (Gal. 3,13)

Ježíš Kristus se ještě jednou představuje lidem ze svého národu jako Davidův Syn. On je ten od Boha zaslíbený Král. Avšak oni Ho nepřijímají. Naopak! Je zajat, odsouzen k smrti a ukřižován.

V blízkosti Jericha se setkává s lidmi, kteří potřebují jeho pomoc. Od Matouše víme, že jsou uzdraveni dva slepí. Marek nám podává zprávu o tom, že jeden z těch dvou se jmenuje Bartimeus.

Máme dojem, že zástupy lidí následují Pána Ježíše v jakémisi náboženském nadšení. Nepoznávají ani svůj špatný vnitřní stav, ani jeho pravou velikost. On je pro ně jen *„Ježíš Nazaretský“*. Na nás často davy lidí činí dojem. Avšak ty jednou volají: *„Hosanna Synu Davidovu!“*, a podruhé křičí: *„Ukřižován buď.“* To je a zůstane znakem zástupů.

Ten slepý ale ví a věří. Ježíš Kristus je ten zaslíbený Mesiáš, který při svém příchodu dá slepým zrak (Iz. 35,5). Když jde Spasitel kolem něho, chápe se Bartimeus vírou této jedinečné příležitosti a volá: *„Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“* Avšak jeho volání ruší náboženskou atmosféru lidí, kteří doprovázejí Pána Ježíše. Hrozí mu a chtějí ho umlčet. Zoufalé volání hříšníka se nehodí k slavnostní náboženské náladě. Avšak navzdory všem volá podruhé: *„Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“*

„Tedy zastaviv se Ježíš, rozkázal ho k sobě přivésti.“ Hříšník, činící pokání, je Pánu Ježíši mnohem důležitější než zástup lidí plný pocitů. Vnitřně pohnut nad trápením tohoto chudého a slepého člověka, ptá se ho se srdečným slitováním: *„Co chceš, ať učiním?“* Odpověď je jasná. Ten slepý si přeje zase vidět. Věří také, že Ježíš Kristus může tento div učinit. Tak zakouší, jak mu Spasitel vrací zrak. Přeshťastný jde za svým Zachráncem.

Bartimeus reprezentuje těch nemnoho lidí, kteří uprostřed náboženského zástupu vzývají Pána Ježíše, dostává se jim jeho pomoci a oni pak jdou za Ním.

Zacheus vylézá na strom

Lukáš 19,1-10

A všed, bral se přes Jericho. A aj, muž jménem Zacheus, a ten byl hejtman nad celnými, a byl bohatý. I žádostiv byl viděti Ježíše, kdo by byl.

Syn Abrahamův!

Každý člověk v sobě nese přání vidět Boha. Také v Zacheově srdci je tato hluboká touha. Chce vidět Ježíše, Božího Syna – ne ze zvědavosti nebo touhy po senzaci, nýbrž protože má opravdovou potřebu. Nejde mu o letmý pohled, ne, přeje si skutečně poznat Ježíše Krista! Ale jsou tu překážky. Lidé, kteří Spasitele obklopují, opovrhují Zacheem kvůli jeho povolání a zakrývají mu výhled, protože jsou větší, nežli je on. Avšak tento energický a neohrožený muž překonává všechny těžkosti. Vylézá na planý fík.

Ježíš přichází k tomu místu! Dochází k očnímu kontaktu. Pán ho oslovuje jménem. Poznává jeho touhu po záchraně a jeho víru. Pak k němu mluví: „*Dnes v domu tvém musím zůstat.*“ Tím Pán Ježíš vstupuje trvale do Zacheova života.

„*Přijal ho radostně.*“ Avšak lidé kolem něho reptají: „*K člověku hříšnému se obrátil.*“ Zacheus ihned zakouší to, co prožívají všichni, kteří přijímají Spasitele:

- Naplňuje ho hluboká a trvalá radost.
- Postihuje ho opovržení nevěřících.

Svémi zlými slovy lidé opovrhují Pánem Ježíšem a obviňují Zachea. Možná, že se kvůli tomuto obvinění Zacheus chce před Pánem ospravedlnit: „*Aj, polovici statku svého, Pane, dávám chudým, a oklamal-li jsem v čem koho, navracuji to čtverásob.*“ Nedá se jednoznačně poznat, zda mluví o svém dosavadním chování, anebo zda k tomuto postoji přišel skrze setkání s Ježíšem Kristem.

Každopádně ho Pán přerušuje. Nechce s ním mluvit o dobrých skutcích nebo správném jednání v povolání. Spíše Mu leží na srdci, aby potvrdil záchranu, kterou zakusil Zacheus a jeho dům kontaktem s Ním a jeho návštěvou. Proto Spasitel říká: „*Dnes spasení stalo se domu tomuto, protože i on jest syn Abrahamův.*“ Zacheus je Abrahamův syn, tj. syn víry. Proto je v ten den zachráněn skrze víru v Boží milosrdenství a milost.

„Přišel Syn člověka, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.“ Poslední větou Pán Ježíš vysvětluje ústřední význam tohoto příběhu:

- On **hledal** Zachea, proto v tomto muži vzniklo přání vidět Spasitele.
- On Zachea **zachránil**, když na něho pohleděl, oslovil ho jménem, a na konec ho navštívil.

Vzkříšení Lazara

Jan 11,1-44

Byl pak nemocen nějaký Lazar z Betany /Betánie/, z městečka Marie a Marty, sestry její.

Já jsem vzkříšení a život!

V příběhu o Lazarovi, který byl nemocen, zemřel, a potom byl vzkříšen, se učíme něčemu o Božích myšlenkách a cestách s lidmi. Nemocný Lazar znázorňuje přirozeného člověka pod hříchem. Pro jeho stav není žádné uzdravení. Bůh ho nezlepšuje.

Aby tyto skutečnosti byly zřetelné, Pán neuzdravuje Lazarovu nemoc, nýbrž čeká, až zemře. Pak ho probouzí, aby v tomto prostém a jasném obrazu ukázal půdu vzkříšení a nový život.

Ježíš přišel a zemřel za všechny lidi na kříži. To je důkaz, že jsou všichni mravně mrtví (2. Kor. 5,14b). Jsou pro Boha nepoužitelní a nemohou být polepšeni. Přesto tu je naděje:

- Pán Ježíš je vzkříšení! Proto říká: „*Lazaře, pojd' ven!*“ Přeneseno do duchovního významu to znamená: Kdo v Něho uvěří, je z půdy hříšníka postaven na půdu vykoupeného člověka. Apoštol Pavel tuto pravdu představuje v Efezským 2,6: Bůh nás spolu vzkřísil v Kristu Ježíši.
- Ježíš Kristus je také život! Proto nařizuje: „*Rozvažte jej, a nechte, ať odejde!*“ I to má duchovní význam. Ten, kdo přijme Spasitele, je znovuzrozen a dostává věčný život. Také tuto skutečnost apoštol potvrzuje: Bůh nás oživil spolu s Kristem (Ef. 2,5).

Na této nové půdě vzkříšení a s novým, božským životem, je vykoupený schopen se Bohu líbit a sloužit Mu.

Vedle tohoto duchovního poučení spočívá ve slovech Pána Ježíše také hluboká útěcha vzhledem k zesnulým věřícím. Protože On je vzkříšení a život, při svém příchodu k uchvácení všechny zesnulé vzkřísí a živé promění.

Chování Pána Ježíše při tomto setkání má mnohostrannou dokonalost a krásu.

Jeho bezpodmínečná poslušnost jeho Boha, stejně jako jeho bezmezná láska k těm jeho se ukazují v tom, že v závislosti na Bohu čeká dva dny, ale pak cestuje do Betanie.

V domě smutku na cestě k hrobu otřásají silné pocity jeho duši. Je v duchu hluboce pohnut, když cítí, jaké utrpení působí závažné následky pádu do hříchu a smrt v tomto světě. Jeho slzy svědčí o jeho soucítění s těmi, kteří Mu náležejí, a přesto musejí procházet nemocí a smrtí.

Modlitba Pána Ježíše u Lazarova hrobu je jedno z mála míst v Bibli, ve kterých smíme naslouchat rozhovoru Božího Syna s Otcem. V této krátké modlitbě jsou viditelné různé slávy jeho Osoby: jako **závislý Služebník** pozvedá své oči k Bohu. Ví, že Bůh Ho vyslyší, protože On jako **člověk** vždycky činí to, co se Bohu líbí. Jako **vyslanec od Otce** může jednat v božské síle. Lidská dokonalost a božská moc jsou v jeho Osobě spojeny.

Lidé, kteří jsou přítomni při tomto setkání, se chovají rozdílně:

- Učedníci jeho slova – jako většinou – nechápou správně a dávají jim chybný smysl.
- Tomáš nerozumí vůbec ničemu. Ale používá tuto příležitost, aby vyjádřil své spojení s Ježíšem Kristem.
- Marta zůstává Martou! Setkává se Pánem Ježíšem ve výši očí a pozdravuje Ho slovy: „*Pane, kdybys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel.*“ Potom k tomu dodává: „*Ale i nyní vím, že cožkoli požádal bys od Boha, dá tobě Bůh.*“ Z jejích slov poznáváme na jedné straně její důvěru v lásku a moc Pána. Na druhé straně z nich slyšíme lehkou výčitku kvůli jeho zpožděnému příchodu a nevyslovenou výzvu, aby nyní něco pro Lazara udělal.
- Maria padá Pánu k nohám. Pokora a důvěra charakterizují její chování. Také ona říká: „*Pane, kdybys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel.*“ Její vnější postoj ukazuje, že v jejích slovech není ani zákmit nějaké výčitky.

Setkání před a během jeho ukřižování

Maria z Betanie pomazává Pána

Jan 12,1-8

Maria pak vzavši libru masti drahé z nardu výborného, pomazala noh Ježíšových, a vytřela vlasy svými nohy jeho. I naplněn jest dům vůní té masti.

Velebení!

Náš Pán působil na mnoha místech: v domech, na horách, u jezera, v Jeruzalémě a v Samaří. Stále znovu chodil do Betanie, nejenom aby tam sloužil, nýbrž také aby si odpočinul. Nyní to bylo naposledy před jeho obětní smrtí na kříži.

Tento společně strávený čas v Betanii obsahuje mnoho naučení o shromažďování jako církve. V Lazarovi poznáváme ducha **společenství**, v Martě ducha **služby** a v Marii ducha **velebení**. Tento trojí postoj má věřící vyznačovat, když jsou shromážděni ke jménu Pána.

Maria je třikrát u nohou Pána. Poprvé naslouchá jeho slovům, podruhé Mu říká o svém trápení a zde Ho pomazuje. Místo u jeho nohou doporučujeme všem milovaným Páně. Je to místo, kde jsou naše srdce oslovována jeho Slovem, kde naše duše v různých proměnách života nalézají klid a kde z našeho nitra k Němu vystupuje pravé velebení.

Pomazání Pána Marií má jedinečnou krásu a svědčí o hlubokém poznání této pozoruhodné ženy. Svým jednáním vyjadřuje, jak nekonečně vzácná je jeho Osoba. Zároveň tuší, že nenávisť a nepřátelství lidí proti jejímu Pánu přibývají a v jeho zabití dojdou svého hrozného vrcholu. V této slavnostně vážné chvíli na Něho vylévá mast z pravého, velmi vzácného nardu.

- „*Olej pomazání*“ nám dává myslet na libou vůni, která od čistého a poslušného Člověka Ježíše Krista vždy vystupovala k Bohu. „*Pro vůni masti tvé jsou výborné, mast rozlitá jméno tvé.*“ (Píseň 1,3)
- „*Nardus*“ nám ukazuje srdce, které rozumí něčemu z dokonalosti Pána Ježíše a nechává to ve velebení vystupovat k Bohu. „*Dotud, dokud král stolí, nardus můj vydává vůni svou.*“ (Píseň 1,12)

Vedení Jidášem Iškariotským mluví učedníci o plýtvání! Avšak pomysleme:

Nic, co je činěno pro Pána Ježíše, není plýtvání! A tak On brání Marii a staví jí pomník, který i po 2000 letech obšťastňuje věřící a vede je k velebení.

Řekové slyší slovo o pšeničném zru

Jan 12,20-24

Byli pak někteří Řekové z těch, kteří přicházivali, aby se modlili v svátek. Ti tedy přistoupili k Filipovi, který byl od Betsaidy Galilejské, a prosili ho, řkouce: Pane, chtěli bychom Ježíše viděti.

Chtěli bychom Ježíše viděti!

Vzkříšení Lazara a vjezd Mesiáše do Jeruzaléma vedou k tomu, že Mu jdou vstříc zástupy lidí. Mezi nimi jsou někteří Řekové. Mají přání vidět Ježíše.

Nejsme překvapeni tím, že nejdříve přicházejí k Filipovi. Tento učedník Pána byl „ministr zahraničí“ těch dvanácti. Všímá si toho, co se děje kolem nich, a navazuje kontakty. K němu přicházejí Řekové a vyslovují ta krásná slova: „*Chtěli bychom Ježíše viděti.*“ Vést lidi k Ježíši Kristu je těžká, ale cenná služba. Aby vyhověl přání Řeků, zapojuje Filip svého spoluúčedníka Ondřeje. Ten už vedl k Pánu Ježíši svého bratra Šimona. Této zkušenosti Filip využívá.

Filip a Ondřej pocházejí ze stejného města. Pravděpodobně se už dlouho znají. Když přivádějí Řeky k Ježíšovi, vzájemně uznává každý z nich zvláštní schopnosti toho druhého a jednají společně. To je působivá a úspěšná spolupráce!

Řekové chtějí vidět slávu Mesiáše, Krále Izraele. Avšak Ježíš se jim představuje ve slávě jako Syn člověka a mluví o hodině své smrti. Těmto lidem z národů nejsou známá Písma Starého zákona. Proto jim Pán dává jednoduché a dobře srozumitelné srovnání ze stvoření: „*Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neumře, zůstane samo; jestliže ale zemře, přinese mnohý užitek.*“ Aby těmto Řekům mohlo být skrze Něho požehnáno a aby se jejich život mohl stát ovocem pro Boha, On musí zemřít. On je to pšeničné zrno! Na základě jeho smrti a v jeho vzkříšení vznikne pro Boha ovoce.

U mnoha hrobů zesnulých věřících jsem tváří v tvář smrti mluvil o vzkříšení. Co mi v takové vážné a slavnostní chvíli k tomu dalo jistotu a přesvědčení? Samozřejmě, že v první řadě Boží slovo! K tomu přicházelo svědectví přírody: Jako rolník jsem rok co rok oséval pole obilím a v klíčení zrníček jsem

milionkrát nacházel potvrzené vzkříšení.

Když někdo chce přijmout Ježíše jen jako zakladatele náboženství nebo jako cestujícího uzdravovatele, pak nepřijde do správného vztahu k Bohu. Avšak ten, kdo Ho uzná za pšeničné zrno, které padne do země a umře, bude jako ovoce práce jeho duše přiveden k Bohu.

Jidáš Iškariotský, zloděj a zrádce

Lukáš 22,47-53

A když on ještě mluvil, aj, zástup, a ten, který sloužil Jidáš, jeden ze dvanácti, šel napřed, a přiblížil se k Ježíšovi, aby jej políbil.

Za 30 stříbrných!

Protože známe Jidášův konec, ptáme se snad, proč ho Pán Ježíš vyvolil za svého učedníka. Ačkoli Boží Syn znal jeho srdce a předem všechno věděl, udělal Jidáše jedním ze dvanácti. Proč?

Předně se muselo naplnit Písmo. Přítel a důvěrník se měl ukázat jako nepřítel (Žalm 55,13-15). Přesto na jeho osobě spočívá určité tajemství, protože my neumíme spojit Boží svrchovanost a odpovědnost člověka.

Jidáš doprovázel Pána Ježíše po mnoho let, viděl jeho velikost a jeho milost. Pod tímto požehnaným vlivem zůstalo jeho srdce chladné. Jeho příklad ukazuje, že nic nečiní srdce tak tvrdým, jako být navenek u Krista, a přece v nitru Jím zůstat nedotčen.

Příběh Jidáše nemůžeme použít na nás věřící, neboť on neměl život z Boha. Přesto nám jeho život a jednání pomohou porozumět mnohému, co se kolem nás děje. Aniž bychom zkoumali vše, co se Jidáše týká, chceme ukázat dvě poučení, která si můžeme z jeho příběhu vzít pro sebe:

- Jsou lidé, kteří se po léta zdržují mezi věřícími. Jsou aktivní v životě shromáždění a v díle Páně. Avšak pak jdou do světa a stavějí se proti věřícím, s nimiž se předtím shromažďovali. U některých je z pozdějšího jednání vidět, že podle všeho nemají život z Boha. Takové zážitky nás mohou otřást ve víře. Jsme pak v nebezpečí, že budeme pochybovat o Pánu. Avšak Jidášův příběh nám pomůže porozumět tomu, že je možné vydávat se za věřícího, a přece nebýt pravým učedníkem Pána.
- Přes dokonalý vliv našeho Spasitele nepřišel Jidáš k víře v Boha. Když se

nějaké dítě věřících křesťanů neobrábí, rodiče se ptají, co udělali chybně. Ale i kdyby byli bezchybní, přece vždy zůstává pravdou, že jejich dítě musí učinit vlastní rozhodnutí. Na jedné straně víme: Náš Spasitel Bůh „*chce, aby všichni lidé byli zachráněni*“ (1. Tim. 2,4) Na druhé straně zůstává v platnosti: „*Kdo chce, naber vody života zdarma.*“ (Zj. 22,17) Pán chce, ale člověk musí také chtít.

Chamtivost byla u Jidáše překážkou k obrácení a pohnutkou pro jeho zradu. Při jeho prvním kontaktu s nejvyššími kněžími mu byly slíbeny peníze, když Ježíše zradí jeho nepřátelům (Luk. 22,3-5). Oslepen 30 stříbrnými, zradil Pána gestem lásky a důvěrnosti. Jidášův polibek nesvědčil o nenávisti, nýbrž byl jednáním bezpříkladné lhostejnosti a zákeřné přívětivosti. Myslel, že Pán použije svoji moc, aby se osvobodil, takže si bude moci mzdu za svou zradu ponechat bez dalších důsledků. Když jeho výpočet nevyšel, vzal si život.

Kristus před synedriem

Matouš 26,59-68

Přední pak kněží a starší i všecka ta rada hledali falešného svědectví proti Ježíšovi, aby jej na smrt vydali, ale nenalezli. Ani když mnozí falešní svědkové předstupovali.

Náboženský svět!

Výslech Pána v synedriu je sám o sobě neslýchaným jednáním. Hříšní lidé soudí čistého a spravedlivého. Tvorové soudí a odsoudí svého Stvořitele. To je vrchol lidské prolhanosti a nespravedlnosti. Co tomu dění ještě dává korunu, je skutečnost, že to vše má zbožný náěr.

Ježíš ke všem falešným obžalobám mlčí, dokud Ho nejvyšší kněz přísahou nevyzve, aby mluvil. Jako věrný svědek potvrzuje, že On je Kristus, Boží Syn. Pak k tomu dodává: „*Od toho času uzříte Syna člověka, sedícího na pravici moci Boží a přicházejícího na oblacích nebeských.*“ Za toto svědectví je odsouzen k smrti.

Po oznámení rozsudku nejvyšším knězem nechávají ctihodní pánové ze synedria své špatnosti volný průběh. Plijí na Spasitele a ukazují Mu tím své opovržení. Stávají se násilnými a bijí Ho pěstmi. Svými údery do tváře Ho ponižují.

Tu se naplňují Jeremiášova slova: „*Kterýž by pak byl opuštěn, trpělivě se má v tom, což na něj vloženo. Dávaje do prachu ústa svá, až by se ukázala naděje. Nastavuje líce tomu, kdo jej bije, a sytě se potupou.*“ (Pláč 3,28-30)

Už 700 let předtím mluví prorok Izaiáš v kapitole 53,7-9 o tomto soudním zasedání. Ukazuje dokonalost obžalovaného a nespravedlnost žalobců.

Nejprve nám představuje chování Pána Ježíše:

- „*Pokutován jest i ztrápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabítí veden byl, a jako ovce před těmi, kdo ji stříhou, oněměl, aniž otevřel úst svých.*“ Spasitel přijímá mlčky násilí, lež a špatnost svých nepřátel. Sklání se pod jejich zlým jednáním a nechává vše se sebou dělat, protože musí být naplněna Boží rada. Tak zjevuje obdivuhodnou oddanost do Boží vůle a dokonalou poslušnost až do smrti!

Pak Izaiáš popisuje jednání jeho žalobců:

- „*Z úzkosti a ze soudu vyňat jest.*“ Ježíš Kristus je proveden tímto nespravedlivým soudem. Židé jsou od začátku pevně rozhodnutí Ho zabít. Proto jim jde jen o to, aby byl co nejrychleji vynesena formální rozsudek.
- „*Rod jeho kdo vypraví?*“ Izaiáš je beze slov tváří v tvář této zlobě a špatnosti a neví, jakými slovy má popsat ten nevěřící Mesiášův lid.
- „*Vyřat jest ze země živých.*“ Velerada Židů je hnací silou a má hlavní zodpovědnost za jeho ukřižování, ačkoli jeho popravu provádějí římsí vojíci. Proto Petr později obžalovává zástupce synedria, že Ježíše zamordovali. V souladu s tím je Štěpán nazývá „*zrádci a vražedníky*“.
- „*Zraněn /potrestán/ pro přestoupení lidu mého.*“ Odsouzení a poprava Pána Ježíše je „přestoupení“ v nejpravdivějším a nejobsažnějším slova smyslu! Je to největší hřích, kterého se kdy člověk dopustil vůči svému Stvořiteli. Jak se izraelský lid provinil, že svého Mesiáše zavrhl a ukřižoval!

Ježíš před Herodem

Lukáš 23,6-12

Tedy Pilát uslyšev o Galilei, otázal se, byl-li by člověk Galilejský. A když zvěděl, že by byl z panství Heródesova, poslal jej k Heródesovi, který také v Jeruzalémě byl v ty dni. Heródes pak uzřev Ježíše, zradoval se velmi. Nebo dávno žádal viděti jej.

Kulturní svět!

Není těžké vidět v Herodovi zástupce kulturního světa. Na této půdě se rozvíjejí romantické pocity a nebrzděné žádosti. Jeho oslava narozenin je ukázkou nevěry, nadšení, intrik, snahy o uplatnění a násilí (Mat. 14,1-13).

Jsme varováni před Herodovým kvasem: Je to touha líbit se světu a užívat vše, co nabízí, a přitom dávat hříchu zdání romantiky.

V Lukášovi 13,31-33 varují farizeové Pána Ježíše pokryteckými slovy: „Vyjdi, a odejdi odsud, neboť Herodes chce tě zamordovati.“ Tu jim říká: „Jdouce, povězte lišce té...“ Tím vyjadřuje božské opovržení tímto mužem a jeho chováním. Pak ukazuje, že chvíle jeho smrti ještě nepřišla. Nebude zabit tímto falešným a lstivým vládcem.

Pilát posílá nyní Ježíše k Herodovi – pravděpodobně v naději, že někdo jiný převezme odpovědnost za smrt obžalovaného. Ten chtěl vidět Ježíše Krista a užít toto setkání k ukrácení času a k zábavě.

Pro Pána Ježíše to bylo hluboké ponížení – být posuzován tímto povrchním a zkaženým mužem. Na Herodovy otázky nic neodpovídá. Jeho mlčení před tímto bezcharakterním králem vyznačuje jeho vznešenost a důstojnost.

Herodes je zklamán a rozčilen mlčením Spasitele. Se svými vojáky Mu na posměch dává zářivé roucho a jedná s Ním opovrživě. Nebjí Ho, neboť to není způsob kulturního světa. Avšak opovržení je stejně tak zlé. „*Pomlouvali mne, sedíce v bráně, a písničkou byl jsem těm, kteří pili víno.*“ (Žalm 69,13) Věřící tuší něco z toho, jak hluboce tito lidé Spasitele zranili, takže musel říci: „*Pohanění potřelo srdce mé, pročž jsem byl v žalosti.*“ (Žalm 69,21)

Herodes jednal s Ježíšem Kristem opovrživě a Pilát Ho nespravedlivě odsoudil k smrti na kříži. Ve svém falešném a nepřátelském jednání vůči Pánu slávy se stávají přáteli. Bylo to smutné přátelství!

Ježíš před Pilátem

Jan 18,28 – 19,16

Dí jemu Pilát: Co jet pravda? A to pověděv, opět vyšel k Židům, a dí jim: Já na něm žádné viny nenalézám.

Politický svět!

Pilát je zástupce římské světové moci. Ve svém chování ukazuje jasné znaky politiky. Poznává jak nevinu obžalovaného, tak i závist a nenávisť židovských žalobců. Jako soudce si uchovává zdání spravedlnosti, a přesto se poddává nenávislným požadavkům židovské vůdčí vrstvy. Stejně tak se nechává ovlivnit davem, který je poštváný nejvyššími kněžími a je zmanipulován pro jejich účely (Marek 15,11).

Pilát se nejprve ptá Pána Ježíše, zda je král Židů. *„Odpověděl Ježíš: **Ty** pravíš, že já král jsem. **Já** jsem se k tomu narodil, a proto jsem na svět přišel, abych svědectví vydal pravdě. Každý, kdo jest z pravdy, slyší hlas můj.“* Kristus, ten Pravdivý, vydává svědectví o pravdě, ačkoli ví, že kvůli svému dobrému vyznání bude ukřižován a zabit (1. Tim. 6,13).

Římský soudce je nespravedlivý, ale není hloupý. Klid a jistota obžalovaného v mluvení a mlčení na něho působí. Je přesvědčen o Ježíšově nevině, neboť ví, že ti, kteří na Něho žalují, Ho přivedli před soud ze závisti. Proto se nyní pokouší nevinného obžalovaného propustit.

Nejprve k tomu Pilát používá zvyk dát ve svátek Fáze některému vězni svobodu. Nechává Židům volit mezi čistým a bezhříšným Ježíšem a vrahem a lupičem Barabášem. Je to volba mezi dobrem a zlem, mezi světlem a tmou. Rozhodují se pro zlého a pro temnotu.

Pak Pilát přenechává obžalovaného svým vojákům, kteří s ním jednají krutě. Naplňuje se to, co je napsáno v Izaiáši 52,14: *„Jako se mnozí nad tebou užasli – tak znetvořeno bylo jeho vzezření, více než kterého jiného muže, a jeho tvářnost více než dětí lidských.“* (přel.)

V tomto stavu představuje ten soudce Pána Ježíše lidu. Můžeme se jen domnívat, co Pilát chce dosáhnout tímto ukázněním zbičovaného. Možná doufá, že stav obžalovaného vzbudí soucit přihlížejících, takže jim postačí trest zbičování. Anebo Pilát očekává, že na toto jednání s příslušníkem jejich národa budou reagovat podrážděně a budou žádat jeho propuštění.

Avšak vůdcové izraelského národa odmítají propuštění Pána Ježíše s odůvodněním, že se sám činil Božím Synem. Tento výrok zvětšuje neklid nespravedlivého soudce. Proto se obžalovaného ptá: *„Odkud jsi ty?“* Ale Ježíš mu nedal žádnou odpověď!

Pilát považuje jeho mlčení za nedostatek úcty a je uražen ve své pýše. Proto

představuje Ježíšovi svoji moc: Má moc obžalovaného ukřižovat nebo propustit. Tu mu Pán odpovídá: „*Neměl bys nade mnou moci nižádné, byť nebylo dáno shůry.*“ Je to Boží vůle, aby Ježíš trpěl a zemřel. Z tohoto důvodu má Pilát moc odsoudit Ho (Sk. 4,27.28). Pak Pán prohlašuje: „*Proto kdo mne tobě vydal, větší hřích má.*“ Satan používá Jidáše, Židy, nejvyšší kněze, Heroda a Piláta, aby Pána zabili. Avšak právě skrze tyto lidi naplňuje Bůh svoji radu. Přesto jsou plně odpovědní za všechno to zlé, co působí Ježíši Kristu, i když míra viny není u všech stejná.

Nyní se Pilát pokouší Ježíše propustit. Ale Židé mu představují možné následky: „*Propustíš-li tohoto, nejsi přítel císařův; každý, kdo se králem činí, protíví se císaři.*“ To je pravá politika! Nato se události převracejí. Židé začínají volat: „*Vezmi, vezmi, ukřižuj jej!*“ Nyní musí Pilát vynést rozsudek. Avšak rozhoduje se nikoli podle pravdy, nýbrž podle politických rozvah a v nepokojné situaci. Tento nespravedlivý soudce neujde božskému trestu.

Spasitel a zločinec

Lukáš 23,39-43

I dí Ježíšovi: Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do království svého /v království svém/! I řekl mu Ježíš. Amen, pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji.

Nevýslovná milost!

Při tomto setkání vidíme dvě reakce lidí na smrt Pána Ježíše na kříži. Oba ukřižovaní zločinci v Něm poznávají božskou Osobu. Jeden se Mu posmívá a jde do věčného zahynutí. Druhý v Něho uvěří a jde do věčného života.

Na začátku se posmívají oba. Avšak potom pohled na ukřižovaného Krista působí u jednoho zločince hluboko jdoucí změnu v jeho nitru. Porozumí, že člověk, který visí uprostřed, je nevinný a čistý. Je hluboce pohnut a je touto vzácnou Osobou mocně přitahován. V jeho srdci vzniká Boží bázeň, která v dalším průběhu určuje jeho myšlenky a slova.

Nejprve kárá drzá hanění svého druha na druhém kříži. Pak přijímá ukřižování jako důsledek svých zlých činů. Dech beroucím tempem roste v milosti a poznání Pána Ježíše. Nejprve vyznává: „*Tento nic zlého /nenáležitého/ ne-*

učinil.“ Pak poznává, že Ježíš z Nazareta je Vládce, který má království. Ačkoli je krátce před smrtí, opět přijde ve svém království. Pokání činící zločinců přichází k tomuto závěru, protože věří ve vzkříšení! Pokorně prosí, aby na něho Pán v onen budoucí den myslel. Ježíš odpovídá na jeho neurčité přání určitou a jistou skutečností: „*Dnes budeš se mnou v ráji.*“

Setkání Spasitele s tím zločincem je přesvědčivým důkazem toho, že jen milost přivádí do nebe. Tento ukřižovaný už nemůže učinit žádné dobré skutky. Z čisté milosti vejde do věčné slávy. Ve svém těžkém postavení činí to jediné, co může: Věří v Pána a svědčí o Něm. „*Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání se děje k spasení.*“

Učedníci utekli, zástup jde lhostejně dále, náboženská vůdčí vrstva se Spasiteli posmívá, vojáci s Ním nakládají brutálně a bezcitně. Avšak uprostřed tohoto výjevu je jeden muž, který se obrací k Pánu Ježíši – jedna duše, která tíší jeho žízeň po záchraně ztracených lidí.

Ježíš se stará o svou matku

Jan 19,25-27

Tedy Ježíš uzřev matku, a učedníka tu stojícího, kterého miloval, řekl matce své: Ženo, aj syn tvůj. Potom řekl učedníkovi: Aj, matka tvá. A od té hodiny přijal ji učedník ten k sobě.

Starostlivost!

Vztah našeho Pána k jeho matce Marii je bezpochyby neobyčejný. Proto není jednoduché k tomu něco říci. Jako dítě a mladistvý byl Ježíš svým rodičům poddán. Na začátku své služby při svatbě v Káni rozhodně odmítl jakýkoli vliv své matky. Nebylo to neuctivé jednání, nýbrž zjevilo jeho dokonalost: Jednal plně závisle na Bohu a absolutně svobodně od lidských vlivů. Všechno, co činil a učil, bylo vyjádřením Božího slova. Jako nositele božského slova byly jeho úmysly daleko vyvýšeny nad myšlenkami a pocity jeho matky.

Přesto se nyní – krátce před koncem své služby a života – staral o to, aby obdržela pomoc, kterou Bůh pro matku určil. „*On... chovati tě bude v starosti tvé.*“ (Rut 4,15)

Pán miloval svoji matku a Jana, tak jako dokonale a božsky miluje všechny

vykoupené. Jeho dílo na kříži bylo vyjádřením této lásky. Nesl jak hříchy Marie, své matky, tak také Janovy hříchy v Božím soudu a zemřel za ně. Ačkoli Maria jako „*Milostí obdařená (Omilostněná)*“ se skrze Boží volnou volbu stala matkou Pána, přesto se narodila v hříchu a hřešila. Protože to poznala, radovala se už před narozením Pána v Bohu, svém Spasiteli.

Setkání u kříže však svědčilo o lidské náklonnosti Pána Ježíše **k Marii** – protože byla jeho matkou – a **k Janovi** – protože on byl věřící muž, který se rád zdržoval v blízkosti svého Mistra.

Jan byl vhodný k tomu, aby matku Pána přijal a staral se o ni. Proto jí Ježíš řekl: „*Aj, syn tvůj!*“ Svému učedníkovi řekl: „*Aj, matka tvá!*“ Těmito slovy postavil ty dva navzájem do rodinného vztahu.

Našeho srdce se dotýká, že Ježíš Kristus ve svých těžkých hodinách na kříži myslel na starosti a úděl druhých lidí. Za své nepřátele se modlil. Obrácenému zločinci slíbil, že s Ním bude v ráji. Marii předal péči svého učedníka Jana. Zařídil záležitosti své matky, dříve než zemřel a vstal z mrtvých. Neboť ve vzkříšení už nejsou rodinné vtahy.

Obdivuhodný Spasitel! Ačkoli je věčný Bůh, zjevoval dokonalou lidskou náklonnost jak k Marii, tak také k Janovi. Uprostřed hrozných utrpení na kříži poznáváme jeho srdečné obrácení se k milovaným lidem, které je charakterizováno božskou milostí.

Setkání po jeho vzkříšení

Maria Magdaléna u prázdného hrobu

Jan 20,1-18

Řekl jí Ježíš: Maria. Obrátivši se ona, řekla jemu: Rabbóni, což se vykládá: Mistře (Učiteli).

Oddanost!

Marie z Betanie měla v oněch dnech nejvyšší **poznání** o Kristu. U Marie Magdaleny ale vidíme největší **oddanost** Pánu. Tyto dvě ženy pochopily a poznaly o jeho vzácné Osobě více než všichni ostatní, ano, více než všichni učedníci!

Maria Magdalena ukazuje svou oddanost, když čtyřikrát běží k hrobu svého Pána. Poprvé v pátek večer, aby viděla, kam Ho položili. Podruhé v sobotu večer, aby se podívala na hrob. Potřetí v neděli ráno – tu vidí prázdný hrob. Ještě v tu neděli jde k hrobu počtvrté a setkává se tam s Pánem, který vstal! V odpověď na svou oddanost prožívá osobní setkání s Ježíšem Kristem.

Maria stojí u hrobu a pláče. Přitom padá její pohled ještě jednou na hrob: Vidí tam stát dva anděly v bílých šatech. Ti se jí ptají: „Ženo, co pláčeš?“ Její odpověď je krátká a jasná: „Vzali Pána mého.“ Pak **se obrátila zpátkem**, to znamená, že lehce obrací svou hlavu. Vidí sice Pána, ale nepoznává Ho. To se u nás věřících nezřídka stává!

Ježíš ji oslovuje a ptá se: „Ženo, co pláčeš? Koho hledáš?“ Tím se odlišuje od andělů. Nebeská stvoření mohou vidět jen její slzy. Ale Boží Syn vidí srdce a ví, že ona hledá svého Pána. Maria ve své lásce k Němu a ve své starostlivosti o Něho odpovídá domnělému zahradníkovi: „*Pane, vzal-lis ty jej, pověz mi, kdes ho položil, ať já jej vezmu.*“ Tato slova nepochybně zjevují nedostatek známosti, neboť hledá žijícího mezi mrtvými. Ale ukazují také, jaké místo má Pán Ježíš v jejím životě a v jejím srdci.

Je tak naplněna Kristem, že nepovažuje za nutné říci, o kom mluví. K tomu si není vědoma, že sama nemůže unést tak těžké břemeno. Jak prostě a živě je v tom vyjádřena její oddanost Pánu Ježíši. Srdce, které pro Něho bije, se neptá: Dokážu to? Mám dost času? Stačí na to mé síly?

„*Maria!*“ nyní jmenuje dobrý Pastýř svou ovci jménem. Ona poznává jeho hlas a **obrací se**. To je plné obrácení se k Němu! Pak Ho oslovuje jako „Učitele“, protože má mnoho otázek.

Maria by se chtěla Pána Ježíše dotknout, neboť jeho osobní přítomnost na zemi a u učedníků je velké požehnání. Avšak On říká. „*Nedotýkej se mne.*“ Tím jí ukazuje, že pro vykoupené v křesťanské době už nebude viditelnou Osobou, které by se mohli dotýkat. Jeho další slova však ukazují, že tato ztráta je nahrazována novým a větším požehnáním.

„*Jdi k bratřím mým, a pověz jim: Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.*“ Tato slova jsou tak hluboká, že je pro nás těžké říci k nim krátce něco vhodného. On nazývá učedníky svými bratry. Na základě jeho díla a jeho vzkříšením a nanebevstoupením patří nyní k Boží rodině. Jsou Boží synové a Boží děti. Proto je jeho Otec také jejich Otcem a jeho Bůh také jejich Bohem.

Ale dbejme na to, že On neříká: „Vstupuji k našemu Otci a k našemu Bohu.“ I když i my vlastníme božskou přirozenost a stali jsme se syny nebeského Otce, tu přece zůstáváme lidmi. On ale je ten jednorozený Syn v jedinečném vztahu k Bohu, Otci.

Pán a emauští učedníci

Lukáš 24,13-32

Tedy on řekl jim: Ó nesmyslní /nerozumní/ a zpozdilí srdcem k věření všemu tomu, co mluvili proroci. Zdali nemusil těch věcí trpěti Kristus a vjíti v slávu svou? A počav od Mojžíše a všech proroků, vykládal jim všechna ta písmena, která o něm byla.

Zůstaň s námi!

Zmatení a skleslí opouštějí dva učedníci kruh věřících v Jeruzalémě a jdou do Emaus. Důvodem k tomu není víra, nýbrž zklamání.

Pán nenechává ty Své v takovém rozpoložení prostě jít. Ne, On se k nim připojuje, ukazuje opravdový zájem o jejich skleslost a pozorně jim naslouchá. Tím získává jejich důvěru. Dobrotivý Pane, jak často jsme stejně tak zakusili tvoji milostivou péči i my.

Abychom byli v takové situaci opět napraveni nebo vzpřímení, potřebujeme

také jeho Slovo. Proto k nim Pán Ježíš nyní mluví. Nejprve klade prst na bo-
lavé místo. Jako nerozumným jim chybí božské světlo. Jejich zpozdilá (le-
nivá) srdce navíc dokazují, že jejich láska se zmenšila na pouhý úsporný pla-
mének.

Pak jim poukazuje na jejich povrchní zacházení s Biblií: Nevěří všemu, co
mluvili proroci. I my jsme v nebezpečí, že budeme dbát jen na to, co se nám
líbí, a ty výroky, které se nám nezamlouvají, elegantně přeskočíme. Pak se
nesmíme divit, když falešné naděje, které tím vzniknou, se nenaplní.

Nakonec učedníkům představuje ústřední myšlenku Božího slova: Krista –
zemřelého, vzkříšeného, a který vešel do nebe. To je téma ve všech Písmech
Starého i Nového zákona. „*Zdali nemusil těch věcí trpěti Kristus a vjíti v slávu
svou?*“ Protože chtěl dosáhnout jejich srdce, předkládá tuto skutečnost for-
mou otázky. To ale zároveň vyžaduje odpověď v srdci a v životě těch dvou
věřících.

„*I přiblížili se k městečku, do kterého šli, a on se stavěl, jako by chtěl dále
jít.*“ Ne, Pán Ježíš se nevnucuje, ale čeká na naše pozvání. To na jedné straně
ukazuje, jak milostivě s námi jedná, a na druhé, jak celou váhu odpovědnosti
klade na nás. Necháme ho jít dále, anebo Ho budeme prosit, aby s námi zů-
stal?

Jak samozřejmě přebírá u jídla přední místo. Jsme-li plně připravení při-
jmout Ho zcela prakticky do života, má to za následek, že se stane Pánem
nad všemi okruhy života. Dobrořečením a lámáním chleba dává pokyn
k jídlu. Kromě toho chce Pán tímto konáním vést jejich myšlenky na své
jídlo, a tím na svou obětní smrt.

„*I otevřeny jsou oči jejich, a poznali ho.*“ Pravděpodobně se v myšlenkách a
citech učedníků během rozhovoru usídlilo nějaké neurčité tušení, že by to
mohl být Pán. Ale teprve nyní Ho poznali při lámání chleba, znamení jeho
smrti.

My věříme a Pána Ježíše milujeme, ačkoli jsme Ho ještě nikdy neviděli. Tou-
žíme po tom, abychom přešli od víry k vidění. Každý z nás ví: V nebi Pána
ihned poznám podle ran v jeho ruce! Jasně mi ukáží: To je můj Spasitel!
Přemožen jeho láskou Mu budu věčně děkovat za jeho utrpení a smrt.

Vzkříšený uprostřed svých učedníků

Jan 20,19-23

Když pak byl večer toho dne, který jest první po sobotě, a dveře byly zavřeny, kde byli učedníci shromážděni pro strach židovský, přišel Ježíš, a stál uprostřed a řekl jim: Pokoj vám.

Opět vás uvidím!

Tato krátká zpráva je plná naučení a dává nám důležité zásady pro křesťanskou dobu. V první den týdne Ježíš Kristus vstal a vstoupil do středu těch Svých. Tím učinil tento den zvláštním dnem, který náleží Pánu samému (Zj. 1,10). Když se věřící v tento den shromažďují k lámání chleba a ke zvěstování slova, jednájí v souhlasu s Božím slovem (Sk. 20,7).

Vedle domu, kde se pravidelně shromažďujeme ke jménu Pána, bydlel jeden muž. Jednou se mě s údivem zeptal: „Proč se každou neděli scházíte dvakrát, ale o Vánocích a na Velký pátek ani jednou?“ Nemohl porozumět, proč o těchto významných svátcích křesťanstva není žádné shromáždění. Když jsem mu vysvětlil, že v Bibli nenalézáme žádnou výzvu k tomu, abychom tyto dny zvláště slavili, odvětil: „To vám nevěřím! Celé křesťanstvo slaví tyto dny a vy tvrdíte, že o tom v Bibli nic není!“ Vyzval mne, abych ho navštívil, aby mi mohl ukázat dotyčné místo v Bibli. Samozřejmě ale žádné nenašel.

Jen neděle, den Páně, je zvláštním dnem křesťanů. Kromě toho existují v době milosti jen dvě materiální, viditelná znamení: křest a jídlo Páně. Křesťanské svátky, náboženské ceremonie a vnější formy jsou čistě vynálezy lidí.

Pán na své cestě na Golgotu několikrát vydal svědectví o tom, že zemře a vstane. Někdy o tom mluvil osobně ke svým učedníkům, jindy to sdělil svým posluchačům veřejně. Jeho smrt byla pro svět důvodem k radosti, pro ty Jeho naproti tomu důvodem k zármutku.

Krátce předtím, než ve své smrti naplnil určenou Boží radu, utěšoval své učedníky slovy: „*Proto i vy zármutek máte nyní, ale opět uzřím vás, a radovati se bude srdce vaše, a radost vaši žádný neodejme od vás.*“ (Jan 16,16-22) Pod tímto zorným úhlem chceme uvažovat o setkání Pána s učedníky v den jeho vzkříšení.

Zpráva o jeho vzkříšení způsobila, že se učedníci večer tohoto významného

dne shromáždili. K zármutku kvůli smrti jejich Pána přistoupil ještě strach před Židy, kteří Spasitele zabili. Z tohoto důvodu zavřeli dveře.

Tu Ježíš přišel a stál v jejich středu. To, že prošel zavřenými dveřmi, že se několikrát zjevil učedníkům nepoznán nebo že pojednou opět zmizel, nejsou žádné divy ve vlastním slova smyslu. Tato jednání spíše ukazují vlastnosti a možnosti těla, které má člověk po vzkříšení.

Učedníci se báli z různých důvodů. Většinou to bylo bezdůvodné, takže jim Pán jako útěchu řekl slova: „*Nebojte se!*“ Ale jejich bázeň před Židy v den vzkříšení byla oprávněná. Proto se s nimi Pán setkal s dvojím zvoláním: „*Pokoj vám!*“

Nejprve to bylo pozdravení, které je vzhledem k momentálnímu nebezpečí mělo uklidnit. Podruhé to spojil s jejich službou a svěděním. Tento úkol, který jim dal, je přivede do různých životu nebezpečných situací. V těchto hrozivých chvílích měli mít pokoj. Petr prožíval tento klid, když v noci před svou popravou spal, spoután mezi dvěma vojáky, tak tvrdě, že ho anděl musel udeřit do jeho boku, aby ho vzbudil.

Příchod a přítomnost Pána Ježíše proměnily zármutek učedníků v radost. Před svou smrtí jim slíbil, že se při opětném shledání s Ním budou radovat. V jeho oznámení, které se při tomto setkání ve dni vzkříšení naplnilo, leží zvláštní krása. Neřekl: „Opět mě uvidíte,“ nýbrž: „*Já opět uzřím vás.*“ Tím vyjádřil svou **hlubokou lásku** k těm Svým a svou tužbu být u nich. Těmito slovy také podal svědectví o své **nekonečné milosti**, která ho vedla, aby se věřícím lidem zjevil a potěšil je v jejich těžké situaci.

Když učedníci v jeho očích a slovech poznali tuto lásku a milost, „*zaradovali se, vidouce Pána*“. Tak se bude dařit i nám. Když hledíme na Pána Ježíše, a přitom poznáváme jeho náklonnost a dobrotivost k nám, pak my sami i naše těžkosti ustoupí do pozadí. Místo nich se naplní jeho předpověď: „*Radovati se bude srdce vaše, a radost vaši žádný neodejme od vás.*“ Strach ustoupí před pokojem a zármutek před radostí.

Ježíš Kristus a „nevěřící“ Tomáš

Jan 20,24-29

Přišel Ježíš, a dveře byly zavřeny, i stál uprostřed a řekl: Pokoj vám. Potom řekl Tomášovi: Vlož prst svůj sem a viz ruce mé, a vztáhni ruku svou a vpust'

v bok můj, a nebud' nevěřící, ale věřící!

Pán můj a Bůh můj!

Tomáš nebyl přítomen v den vzkříšení, když se Ježíš Kristus zjevil těm Svým. Důvod nám není sdělen. Druzí učedníci mu potom vyprávěli, že viděli Pána. Jeho tvrdá reakce na toto sdělení nám dává tušit, že jeho předchozí nepřítomnost neměla pádný důvod. Proto chápal poukázání učedníků jako napomenutí a dotvrdil svou nevěru. Tím odmítl opakované předpovědi Pána a svědectví svých spoluúčedníků o vzkříšení.

Přes svá nevěřící slova byl Tomáš o osm dní později přítomen. Z toho poznáváme, že napomenutí je sice většinou přijímáno negativně, ale přesto může mít pozitivní účinek.

Pán už v den vzkříšení ukázal učedníkům své ruce a svůj bok. Probodené ruce mluví o jeho hlubokých utrpeních na kříži a probodnutý bok o pozeňnaných výsledcích jeho díla. Jsou a věčně zůstanou jako znaky našeho Pána.

Ten nyní oslovil Tomáše a vyzval ho: „*Vlož prst svůj sem a viz ruce mé, a vztáhni ruku svou a vpusť v bok můj.*“ Tím nejen odstranil malou víru svého učedníka. Dal mu také hluboký a trvalý dojem o tom, že za něho osobně trpěl a že Bůh mu přes jeho malou víru přičetl výsledky díla vykoupení.

Tímto způsobem jedná Pán s naší slabou vírou. Přichází k nám v našem stavu, který je často chybný nebo dokonce špatný, a vede nás k hlubokému přesvědčení, které je založeno na jeho Slovu a dílu.

Tomášova odpověď je zajímavá a poučná. Vyznal Ježíše jako svého **Pána**, kterému od nynějška chce věřit a poslouchat Ho. Svědčí o Něm také jako o svém **Bohu**, s kterým si přeje žít v praktickém společenství.

Slova jeho spoluúčedníků a laskavá snaha Pána způsobily u Tomáše celou nápravu. Ale jeden následek jeho jednání zůstal: „Nevěřící Tomáš“ se stal příslovečný pro všechny, kteří říkají: „Věřím jen tomu, co vidím!“ V protikladu k tomu Ježíš Kristus vysvětluje: „*Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili!*“

Prorocky mluví Tomáš o věřícím ostatku izraelského národa. Tito bohabojní lidé uvěří teprve tehdy, až Pán viditelně přijde a ukáže jim své rány. Pak Ho uznají za svého Pána a svého Boha.

Lovení ryb a Pánův oheň z uhlí

Jan 21,1-14

On pak řekl jim: Zavrzte síť na pravou stranu lodi, a naleznete. I zavrhli, a hned nemohli ji táhnouti pro množství ryb. I řekl učedník ten, kterého miloval Ježíš, Petrovi: Pán jest.

Pán jest!

Třikrát se Vzkříšený blíží k těm svým a nejprve není poznán: k Marii Magdaleně u prázdného hrobu, ke dvěma učedníkům na cestě do Emaus a k sedmi učedníkům zde, u Tiberiadského jezera.

Věříme, že dobrotivý Pán tím chce ty své opatrně připravit na křesťanskou dobu. Aniž by poznala Ježíše Krista, ukazuje Maria Magdalena svou oddanost Jemu. Ačkoli s nimi jde v jiné podobě, jsou ti dva věřící na cestě Jím poučováni. Zde u Tiberiadského jezera učedníci – aniž by Ho poznali, ale k jeho slovu – vrhají síť a uloví mnoho ryb.

My křesťané máme Pána, který je pro oči našeho těla neviditelný. Přesto je v našem životě skutečností. Jako pro Marii Magdalenu se smí pro nás stát vším. Jako ti dva učedníci z Emaus dostáváme od Něho skrze jeho Slovo poučení. A jako těch sedm učedníků u Tiberiadského jezera, jestliže Ho posloucháme, obdržíme velké požehnání.

Je nám sděleno, že těch sedm učedníků vychází k rybolovu. Petr se chápe iniciativy a druzí ho následují. To je normální lidská situace, které můžeme dobře rozumět. Oné noci nic neuloví. Ať už se na to lovení ryb díváme jako na pozemskou činnost nebo v přeneseném smyslu jako na práci v díle Páně – je to vždy těžce skličující, když naše snaha je bez výsledku.

Ježíš už stojí na břehu. Jeho přítomnost vždy mění situaci. Učedníci slyší jeho pastýřský hlas a poslouchají jeho slova. A tak uloví mnoho ryb.

Nyní se na scéně objevuje pohyb. Jan prohlašuje: „*Pán jest.*“ Nejenom poznává svého Mistra, nýbrž připisuje Jemu a jeho milosti také pozitivní výsledek jejich práce. Petr se obléká a skáče do moře. Tyto dvě činnosti ukazují jeho uctivost před Pánem a jeho přání být co možná rychle u Něho.

Znovu a znovu vidíme Petra na cestě k Ježíši Kristu. V prvním případě je k Němu veden svým bratrem Ondřejem. Podruhé jde k Pánovi po vodě. Zde

je to potřetí. Tu se k Němu brodí vodou. Mocně přitahován slávou Pána Ježíše, vyvíjí velkou duchovní energii, aby přišel k této obdivuhodné Osobě.

Na zemi je pro učedníky zanícen oheň z uhlí. Na něm leží ryba a chléb. To je krásný obraz toho, co věřící u Pána Ježíše nacházejí: teplo, bezpečí a potravu! „*Pojďte, snídejte!*“ Pán má pro naše srdce připravenou potravu. Vždy dává chléb a rybu! Chléb mluví o životní síle a ryba o životní radosti, které od Něho dostáváme.

Pán svěřuje Petrovi své ovce

Jan 21,15-19

A když posnídali, řekl Ježíš Šimonovi Petrovi: Šimone Jonášův, miluješ-li mne více než tito? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě mám rád. Dí jemu: Pas beránky mé!

Miluješ mne?

Petr zapřel svého Pána. Laskavý pohled Ježíše Krista ho ihned přivedl k poznání jeho hříchu a k pokání (Luk. 22,61.62). Po svém zmrtvýchvstání se Pán zjevil svému učedníku Petrovi. Nikdo neví, o čem se při tomto setkání mluvilo. Podle chování Petra před tímto rozhovorem a po něm poznáváme, že Pán mu zde **odpustil**.

Láska k jeho Pánu Petra neochránila před tím, aby Ho zapřel. Proč? Protože mu chyběla potřebná pokora. Sebedůvěra byla příčinou jeho pádu. Od ní má nyní být **očištěn**.

„Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1. J. 1,9) Po našem vyznání bezprostředně následuje božské **odpuštění**. Ale **očištění** je proces, který potřebuje čas. V předobrazech Starého zákona je tato skutečnost zřejmá. Jestliže se nějaký Izraelita dopustil hříchu, přinesl oběť za hřích a bylo mu ihned odpuštěno. Ale proces očišťování na základě obětování červené jalovice trval sedm dnů. To poznáváme i u Petra.

Pán provádí toto očištění způsobem, který naplňuje naše srdce obdivem a velebením.

„Když posnídali.“ Dříve než Ježíš Kristus jedná se svým učedníkem, může se Petr u Něho ohřát a utišit svůj hlad. Tak dobrotivý je Pán. Pak s ním jedná

ve třech krocích:

- 1) „*Šimone Jonášův, miluješ-li mne více než tito?*“ Tím ho Pán pokořuje před jeho spoluúčedníky. Petr přijímá toto pokoření, ale potvrzuje svoji lásku: „*Pane, ty víš, že tě mám rád.*“ Nato dobrý Pastýř prohlašuje. „*Pas beránky mé!*“ Ó hlubokosti milosti Boží! Petr je nejen obnoven, ne, on dostává úkol pást beránky Pána Ježíše. Beránci jsou ti malí jeho stáda. Ty Pán zvláště ochraňuje.
- 2) „*Šimone Jonášův, miluješ-li mne?*“ Nyní Pán zkouší kvalitu jeho lásky. Zároveň se ptá: Je tvoje láska skutečně pravá? Když myslíme na slova, jimiž Ho Petr zapřel, pozorujeme, že Pán má všechny důvody k tomu, aby mu tuto otázku položil. Petr se pod tuto druhou otázku sklání s pokořeným srdcem a odpovídá: „*Ovšem, Pane, ty víš, že tě mám rád.*“ Nyní mu Ježíš Kristus dává úkol: „*Pas /opatruj/ ovce mé!*“ Opatrovat jeho ovce není jednoduchý úkol. Přitom je třeba dbát na to, aby zůstávaly u pastýře. Navíc musí být ovce chráněny před vlky.
- 3) „*Šimone Jonášův, máš mne rád?*“ U této třetí otázky Pán používá jiné slovo pro „milovat“. Změněná formulace a skutečnost, že potřetí klade podobnou otázku, nám dává poznat, že se nyní vlastně ptá: „*Máš mne trochu rád?*“ Rádi a právem říkáme: Pán mne činí šťastným! Ale někdy nás také činí smutnými. Petrova odpověď ukazuje, že Pán u něho dosáhl svého cíle. Zcela se předává Jemu a odpovídá: „*Pane, ty znáš všechno, ty znáš, že tě mám rád.*“ Tím vlastně chce říci: Když tvé oči prozkoumají mé nitro, uvidí mnoho smetí. Ale když proniknou až na dno mého srdce, uvidí, že tě mám rád. Pán opět dává Petrovi úkol: „*Pas ovce mé!*“ Tomuto učedníkovi a služebníkovi, který je nyní zcela závislý na Něm, dobrý Pastýř svěřuje to nejvyšší, co na zemi má: své ovce, které vykoupil svou vlastní krví!

Vyvádí je ven až do Betanie

Lukáš 24,50-53

I vyvedl je ven až do Betanie, a pozdvih rukou svých, dal jim požehnání. I stalo se, když jim žehnal, bral se od nich, a nesen jest do nebe.

Jeho žehnající ruce!

Při tomto posledním setkání Pána s jeho učedníky na zemi jsou třemi krátkými výpověďmi představeny tři velké mravní charakterové vlastnosti křesťanů.

1) *Vyvedl je ven*

Městu Jeruzalému bylo od Boha nanejvýš požehnáno. Avšak nyní dosáhlo svého mravně nejnižšího bodu. Toto město ukřižovalo svého Mesiáše. Náš Spasitel „*vně za branou trpěl*“ (Židům 13,12). Toto místo je místo pohanění a hanby. Je to místo vně tábora, místo, na kterém je odsouzen hřích (3. M. 4,12). Tam byl na kříži učiněn hříchem a nesl naše hříchy a učinil smíření.

Nyní jako Vzkříšený vyvádí ty své ven z Jeruzaléma a činí je tím ve světě cizinci. Poučení k tomu nám dává Židům 13,13: „*Vyjděme tedy k němu ven ze stanů /z tábora/, pohanění jeho nesouce.*“ To je místo mimo oficiální lidské náboženství (Jeruzalém) a místo vně každé lidské organizace (tábor). Na tomto místě musí být hřích odsouzen v sebeodsuzování shromážděním. Tam se setkáváme s Pánem Ježíšem a tam nás postihuje jeho pohanění. Avšak být u Něho a zakoušet jeho přítomnost je mnohem více než všechna čest světa.

2) *Když jim žehnal, bral se od nich*

Pán opouští zem s žehnajícíma rukama, aby vystoupil do nebe. Tím dostává jeho požehnání nebeský charakter a věřící sami se stávají nebeskými. „*Jaký ten nebeský, takoví (budou) i nebeští.*“ (1. Kor. 15,48) Nebeské požehnání má dva aspekty.

- a) **Zaujímáme nebeské postavení.** Protože Ježíš Kristus je nyní oslavený v nebi, jsme my jako vykoupení v Něm už nyní přeneseni do nebe. V Kristu, v tom Milovaném Otcovu, stojíme v jeho čistotě, kráse a dokonalosti před Bohem. Jeho vystoupením k Otcovi se jeho Otec stal naším Otcem a jeho Bůh naším Bohem. Je to sláva jeho milosti, která nás postavila do tohoto vysokého křesťanského postavení.
- b) **Jako účastníci nebeského povolání jsme svaté kněžstvo.** Ježíš Kristus vystoupil do nebe v ceně své vlastní krve. Tím nám otevřel svatyni, takže můžeme vstupovat do nebe jako svatí kněží. „*Skrze něho obětujeme Bohu oběť chvály vždycky, to jest ovoce rtů, oslavujících /vznávajících/ jméno jeho.*“ Vždycky – jak v dobrých, tak i v těžkých dnech – smíme

Boha chválit a klanět se Mu. To je vysoká výsada a nepochopitelná milost.

3) *Byl nesen do nebe*

Pán je nesen do nebe, aby tam byl přitažlivým bodem a cílem věřících. Tím činí ty Své poutníky. „*Nemáme zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme.*“ Ani země, ani svět, který Pána slávy ukřižoval, nemohou pro nás, kteří jsme nebeský lid, být trvalým městem. Žijeme ve světě, který – jako kdysi pozemský Jeruzalém – odmítá našeho Spasitele. Avšak my hledíme vzhůru k městu živého Boha, k nebeskému Jeruzalému. Víme, že tam je náš Pán Ježíš. On opět přijde, aby nás vzal k sobě do nebe. „*Ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, který přijíti má, přijde, a nebude meškati.*“ Jako cizinci nebloudíme bezcílňě sem a tam, nýbrž jdeme rychlými a jistými kroky vstříc nebeskému cíli.

S nebeskou milostí vede Pán ty Své v temném světě. Je tu cesta, kterou „*nezná žádný /dravý/ pták, aniž ji spatřilo oko luňáka*“ (Job 28,7). Skryti v jeho žehnajících rukách, procházejí s jeho pokojem jasnými i temnými dny. Ačkoli On už pro ně není viditelný, sklánějí se před Ním. S chválou na rtech a s velkou radostí v srdci žijí a svědčí o svém nebeském Pánu.

Setkání po jeho nanebevstoupení

Štěpán vidí Syna člověka v nebi

Skutky 7,51-60

On pak, pln jsa Ducha svatého, pohledv do nebe, uzřel slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží. I řekl: Aj, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, stojícího na pravici Boží!

Člověk na pravici Boží!

Tuto velkolepou skutečnost oznámil Pán Ježíš ve svém rozhovoru s Natanaelem. Když potom zemřel na kříži Golgoty, byla neviditelnou Boží rukou roztržena opona chrámu. Od té doby je nebe pro vykoupené otevřené. Vírou hledí vzhůru a vidí Ježíše, korunovaného slávou a ctí.

Štěpán je prostý muž. Ale je Pánem vyvolen a uschopněn k tomu, aby působivým způsobem představil dlouhý odpor izraelského národa proti Bohu a proti Jím posílaným prorokům, který trval po celá staletí. Náboženské vůdce lidu nazývá zrádci a vrahy toho Spravedlivého. Svědčí před synedriem, že tento Spravedlivý je Syn člověka a stojí oslavený na Boží pravici. Za toto svědectví je Štěpán ukamenován. Před stejným shromážděním Pán Ježíš jako obžalovaný vypověděl, že On je Syn člověka a že brzy bude sedět na pravici moci Boží. Za tento výrok byl Ježíš ukřižován.

„Není služebník větší nežli pán jeho. Poněvadž se mně protivili /mne pronásledovali/, i vám se protiviti budou.“ (Jan 15,20) Štěpán je první křesťanský mučedník. Nesčetní svědkové ho následovali a kvůli svému přiznání se k Pánu Ježíši položili život. Byli zabíjeni mečem, předhazováni divokým zvířatům, shazováni ze skalních stěn nebo spalováni. Tak se slova Pána tisíckrát naplnila.

Náboženští vůdcové Židů, kteří Štěpánovi naslouchali, zabitím Pána a odmítnutím Petrových řečí zvolili kurs, od kterého se už nemohli odchýlit, aniž by ztratili tvář. Kromě toho je jejich srdce neposlušností proti Božímu slovu tak zatvrzeno, že se svého zlého postoje nechtějí vzdát. Štěpánovy důkazy sice mohou intelektuálně sledovat, ale nejsou připraveni k pokání podle Boha. Protože jsou usvědčeni pravdou a zasaženi ve svém svědomí, nemo-

hou na Štěpánova slova nic odpovédět. Jen skřípají zuby, aby tím nebezpečným a přílišným způsobem ukázali své vražedné úmysly.

Přes tento odpor proti Duchu Božímu dovádí Štěpán jeho svědectví až do konce, kdy pln Ducha Svatého hledí k nebi. Věříme, že v té chvíli svými tělesnými očima vidí Boží slávu v nebi. Je to sláva Boží milosti, kterou andělé při narození Pána zvěstovali a oslavovali. K tomu Štěpán vidí stát Syna člověka po Boží pravici. Vyvýšen nad pozemské okolnosti a s nebeskou slávou před očima, činí izraelskému lidu jako celku poslední nabídku milosti: „*Aj, vidím nebesa otevřená, a Syna člověka stojícího na pravici Boží.*“ Platnost této milostivé nabídky je zajištěna skutečností, že Pán po Boží pravici **stojí**. Je připraven svému lidu ihned prokázat milost.

Avšak oni si zacpávají uši a jednomyslně se oboří na tohoto svědka. Vystrčí Štěpána – jako několik týdnů předtím jeho Pána – ven z města. Tam ho ukamenují. Pod krupobitím kamenů, které ho zasahují, prosí: „*Pane Ježíši, přijmi ducha mého!*“ Pokleká a ještě se modlí: „*Pane, nepřičítej jim tento hřích!*“

Pro věřící v době milosti je nebe stále otevřené. Očima srdce tam vidí Ježíše, ctí a slávou korunovaného. Otevřeným nebem plyne milost a milosrdenství našeho velkého Nejvyššího kněze k nám, kteří v těžkých situacích často pocítujeme svou slabost. Jako svatí kněží vstupujeme otevřeným nebem do Boží přítomnosti, abychom přinášeli oběti chvály a děkování. Podobným způsobem vstupujeme jako prosící k trůnu milosti, abychom Bohu předkládali své prosby.

Pavel slyší hlas z nebe

Skutky 9,1-9; 22,6-11; 26,12-18

A když byl na cestě, stalo se, že již přibližoval se k Damašku. Tedy pojednou rychle obklíčilo jej světlo s nebe. A padna na zem, uslyšel hlas k sobě řkoucí: Sauli, Sauli, proč mi se protiviš /proč mne pronásleduješ/? Kterýž řekl: I kdo jsi, Pane? A Pán řekl: Já jsem Ježíš, jemuž ty se protiviš /kterého pronásleduješ/.

Od Saula k Pavlovi!

Setkání oslaveného Krista se Saulem z Tarsu má celosvětový význam, a to

jak pro Izrael, tak i pro Boží církev. Třikrát je nám podána zpráva o obrácení tohoto energického a učeného muže.

Při pozorném čtení inspirovaných vyprávění je nápadné, že v označení Ježíše Krista dochází ke stupňování. Nejprve je označen jako světlo, pak jako velké světlo, a naposledy jako světlo, jasnější nad blesk slunečný. Jistě v tom poznáváme, jak Pán Ježíš v Pavlově srdci stále více nabývá významu. Ale spočívají v tom ještě další důležité myšlenky.

Když Kristus přijde pro Izrael, zjeví se svému pozemskému lidu jako slunce spravedlnosti. V následku toho bude ve věřícím ostatku zachráněn celý Izrael. Aby tuto budoucí událost naznačil, zjevuje se Ježíš Pavlovi „k předčasnému narození“. To je jako předčasný porod: Před vlastním časem Izraele se Izraelita Saul poddává Pánu a je zachráněn. Tak pro sebe předem přijímá požehnání, které Bůh zaslíbil svému pozemskému lidu pro budoucnost.

Odlišně od toho „světlo, jasnější nad blesk slunečný“ ukazuje Pána Ježíše v jeho vztahu k církvi. Jí se zjevuje ve slávě, která je vyšší než první stvoření. To tvoří to vysoké postavení církve.

Saul z Tarsu je upřímný muž. Avšak je „vyslancem své vlastní vůle“. Rozhodně pronásleduje církev a věří, že tím slouží Bohu. Toto falešné přesvědčení si uvědomuje teprve tehdy, když Ježíš Kristus s mocí vstupuje do jeho života a vede ho k obrácení. Dychtě po pohrůžkách a mordu proti učedníkům Pána, cestuje do Damašku. Před branami tohoto města ho obklopí světlo. Slyší hlas, který mu říká: „*Sauli, Sauli, proč mne pronásleduješ?*“

Okamžitě poznává v tomto hlasu božskou moc. Je to Ježíš, kdo k němu mluví! Toto poznání převrací vše, čemu věřil a za co bojoval. Hned se podřizuje autoritě Pána Ježíše. Dělá důležitou zkušenost, že oslavený Pán se činí zajedno s věřícími na zemi. Kristus a jeho církev tvoří jednotu. On je Hlava těla v nebi, vykoupení jsou údny na zemi. Tato jednotu je tak dokonalá a skutečná, že Pán se na církev dívá jako na své vlastní Já: „*Sauli, Sauli, proč mne pronásleduješ?*“

Pavel klade dvě důležité otázky. První zní: „*I kdo jsi, Pane?*“ Odpověď: „*Já jsem Ježíš!*“ dává jemu i každému věřícímu pravý **obsah života**. Mnozí básníci vyjádřili velikost a slávu jeho jména, a tím ukázali, jak mnoho pro ně Kristus znamená.

Druhá otázka zní: „*Pane, co chceš, abych činil?*“ Nyní jde o jeho **službu**. Odpovědi: „*Vstaň a jdi do města,*“ Pán zkouší nejprve jeho poslušnost. Pak mu

ve více krocích ukazuje, jaký úkol mu chce svěřit. Od Ananiáše se Pavel dovídá, že má *nosit jeho jméno před pohany i krále, i před syny Izraelské*, a za druhé, že *mnoho musí trpěti pro jméno jeho*. Když se Pavel později modlí v chrámu, je u vytržení myslí a vidí Ježíše Krista. Ten mu řekne: „*Já k pohanům daleko pošlu tebe.*“ Povolán Pánem a Jím vyslán, plní jako „*apoštol pohanů /národů/*“ svou službu a trpí pro jeho jméno až k mučednické smrti.

Jan vystupuje nahoru do nebe

Zjevení 5,1-14

I viděl jsem po pravici sedícího na trůnu knihu popsanou vnitř i zevnitř, zapečetěnou sedmi pečetěmi. A viděl jsem anděla silného, volajícího hlasem velikým: Kdo jest hoden otevřít tu knihu, a zrušiti pečeti její?

Hoden jest Beránek!

Na začátku čtvrté kapitoly Zjevení se otevírají dveře do nebe a Jan je vyzván, aby vystoupil do nebe. V dalších kapitolách podává zprávu o tom, co tam vidí a slyší. Ve Zjevení 5 vidí nejprve knihu. Je to kniha Božích rad a cest se zemí.

Bůh, Stvořitel, měl s touto planetou zvláštní plán. Stvořil člověka a pověřil ho, aby obdělával a střežil zemi. Bůh měl být uznáván a ctěn ve svém stvoření a svými stvořeními.

Avšak Satan, Boží nepřítel, chtěl tento božský plán zkřížit a zničit. Podařilo se mu svést první lidský pár k přestoupení božského příkazu. Tím přišel na svět hřích a jako následek toho přišlo na zem zlořečení. Lidé, kteří se od Boha vzdálili, se spojili a organizovali se bez Něho. Povstal Bohu nepřátelský svět. Od té doby je země charakterizována a zpusťována Satanem, hříchem a duchem světa.

Plevel na poli a v zahradě, stejně jako často nemilosrdný boj o přežití ve světě zvířat, jsou jednoznačnými známkami toho, že země je zlořečená. Zkaženost a násilí lidí svědčí jasně o tom, že v nich bydlí hřích.

Nyní vyvstává otázka: Nezdářilo se Bohu první stvoření? V našich verších nalézáme božskou odpověď. Silný anděl volá velkým hlasem: „*Kdo je hoden otevřít tu knihu, a zrušiti pečeti její?*“ Anebo vyjádřeno jinými slovy: Je někdo, kdo může provést tuto božskou radu se zemí na odpor Satanu, hříchu

a světu? „*I nemohl žádný, ani na nebi, ani na zemi, ani pod zemí, otevřítí té knihy, ani pohledět do ní.*“ Po tomto zjištění začíná Jan plakat.

Velmi pláče, ale nepláče dlouho! Jeden z nebeských svatých, jeden starší, mu říká: „*Neplač. Aj, zvítězil lev ten, který jest z pokolení Judova, kořen Davidův, aby otevřel tu knihu, a zrušil sedm pečeti jejích.*“ Lev je král zvířat (Přísl. 30,29.30). Mluví zde o Pánu Ježíši, jak na kříži mocným, konečným a královským způsobem přemohl Satana, hřích a svět.

„*A viděl jsem uprostřed trůnu a těch čtyř živých bytostí a uprostřed starších stát Beránka jako zabitého, který měl sedm rohů a sedm očí.*“ Když Jan vzhledne, vidí Beránka, Beránka jako zabitého! Je to Ježíš Kristus – živý a oslavený se znameními své smrti. Stojí v centru božské moci a božské slávy. Beránek, který sám má dokonalou moc a dokonalé poznání, vstává z trůnu a jde k trůnu. „*I přišel a vzal tu knihu z pravice toho, který seděl na trůnu.*“ Boží Beránek naplní Boží radu se zemí – nejprve skrze soud, a potom svou tisíciletou vládou ve spravedlnosti a pokoji. Přivádí tím první stvoření k čestnému cíli.

„*Když vzal tu knihu.*“ Na tuto chvíli čekalo celé stvoření. Starší, kteří představují vykoupené svaté v nebi, padají před Beránkem. Novou písní ukazují své hluboké porozumění Osobě a dílu Pána Ježíše. Pak zazní hlas mnohých andělů k jeho cti! Nakonec všechna stvoření uctívají Beránka. „*Čtyři pak ty bytosti řekly: Amen! A starší padli a klaněli se.*“

Setkání těchto tří mužů s oslaveným Pánem Ježíšem ukazují následky jeho nového postavení v nebi:

- U Štěpána činí Syn člověka, který stojí po Boží pravici, **izraelskému národu** poslední nabídku.
- U Pavla se nebeský Pán spojuje s věřícími na zemi. On je Hlava těla, **Církve**.
- U Jana přivádí Beránek Boží plán s prvním **stvořením** k slavnému vykonání.

